

TORTUL CU FRIȘCĂ
THERESA GLADDEN

CAPITOLUL 1

Mersese prea departe. Și ea nu mai putea acum decât să se răzbune.

Caitlin MacKenzie ședea pe podea, ascunsă în spatele sofalei. Îmbrăcată în negru din cap până în picioare, în stilul spărgătorilor de case, se simțea puțin ridicolă și într-o stare de tensiune. Nu mai făcuse înainte un asemenea lucru și nu-și dorea decât să-l facă și să se termine cu el. Privirea îi aluneca spre cele două obiecte de lângă ea. Arătau inocente și atrăgătoare în același timp. Arma perfectă pentru o dulce răzbunare. Răzbunare. Acum, asta i se părea un cuvânt urât, se gândi Caitlin. Brațele îi îmbrățișau genunchii. În mod normal, nu era o persoană răzbunătoare,

dar își avea și ea limitele ei,iar el le depășise.Nu-i mai putea îngădui să continue acest joc care o înnebunise.Singurul lucru la care se gândea era să-i plătească cu aceeași monedă.Spera ca el să sosească în curând,înainte ca umiditatea New Orleans-ului s-o fi topit complet,împreună cu decizia ei.

Își puse mâna sub bogatul ei păr castaniu ridicându-l pentru un moment,pentru a simți briza de aer care venea prin fereastra deschisă din fața ei.

În octombrie,la New Orleans,își spuse ea,era mai cald decât în orașul ei din nordul Georgiei,în iulie.Se gândi cu părere de rău la aerul condiționat de acasă, dar îl închisese mai devreme și deschisese toate ferestrele din casă.Scrâșni din dinți.Știa că făcuse asta doar pentru al sâcâi,având însă grijă să-și economisească banii.Surâsului îi lua locul o încruntare a sprâncenelor,în timp ce privirea i se opri asupra armelor,Până acum,păreau să nu fie afectate de căldură.Își luă capul în mâini disperată.Desigur,totul era în regulă.Se pregătise cu atenție, amintindu-și că trebuie să țină seama de temperatura camerei.Modul dăunător în care-și folosea imaginația,era un obicei prost,de care trebuia să se dezbrace.

Deodată,se încorda la auzul motorului unei mașini care parcă în apropiere.

Privind afară pe fereastră,văzu un Mercedes argintiu,intrând în parcajul de pe partea laterală a casei în stil victorian.Inima parcă i se opri.Adrenalina îi străbătu venele.Afară se auzi ușa mașinii închise.Panica o paraliza.Curajul începu să i se clatine.Stai liniștită,își zise.Amintește-ți ce ți-a făcut,își repeta în tăcere fiecare tortură pe care o suportase de când închiriasse o cameră în casa lui,acum o lună, după ce clădirea în care locuise se transformase într-o vilă.Când ajunsese să înțeleagă ultimul lui truc,era deja pregătită să-l omoare pe ticălos.Nu merita milă.Curajul îi reveni.Caitlin se ridică în genunchi,gata să lovească.Cu inima bătând într-un ritm alert,auzi ușa de la intrare scârțâind,în timp ce se deschidea.

Lumina inundă coridorul,aruncând fâșii fluorescente spre locul unde era ascunsă.Se ruga ca el să nu-și fi schimbat ritualul din fiecare seară.

Sunetul ritmic al pantofilor săi scumpi pe lemnul podelei dădea naștere unui ecou puternic în liniștea camerei.Îl auzi intrând.Simți cum o încerca un râs nervos,dar și-l stăpâni.Sunetul pașilor săi încetă.Caitlin riscă o privire de după sofa.El era doar o siluetă întunecată ce stătea între fotoliu și masă în apropierea căminului.Halatul lui alb de spital era strâns peste umerii lați,în timp ce se apleca să aprindă o lampă de perete.Caitlin îl studie în lumina palidă a lămpii.Părul îi era de culoarea brandy-ului,deși câteva fire argintii îi sclipeau la tâmple.Fusese frezat cu precizie și aranjat cu foenul perfect.Deși nu-i putea vedea fața,aceasta îi era întipărită în minte.Avea trăsături aristocratice,cu excepția unui aer de aroganță,când voia să fie ironic.Avea aproape un metru și

optzeci. Nu-i plăceau oamenii care o dominau de la o înălțime mai mare decât cei o sută șaptezeci de centimetri ai săi. Din experiența ei, oamenii înalți tindeau să o vadă ca pe un lucru drăguț și mic, pe care să-l îmbrățișezi ca pe un ursuleț sau să-l domini. Dar, în ciuda înălțimii lui, trebuia să admită că era un atractiv pachet masculin de oase și carne. În mod cert, nu arăta ca un șarlatan. El se întoarse în direcția ei. Crezând că fusese văzută, ea îngheță, oprindu-și respirația.

O trecu un fior, în timp ce-l văzu privind prin cameră. Știa prea bine că ochii lui verzi, pe care păreau veșnic adormiți, puteau de fapt să vadă dincolo de suprafața lucrurilor. Privirea lui trecu însă de sofa și, încet, ea răsufă ușurată. Pauza fu scurtă însă, pentru că fereastra din spatele ei îi atrase atenția. Caitlin simți că leșină. Dacă el ar fi făcut vreo mișcare pentru a o închide, ea s-ar fi putut considera moartă. El însă abia își clătină capul și începu să-și slăbească cravata.

Ea se relaxă. Poate că în seara asta norocul era de partea ei.

Trecându-și mâna pe sub halatul de spital, el își căuta buzunarul pantalonilor, de unde scoase un portofel. Îl aruncă la întâmplare pe masă. Bancnote mototolite și ceva mărunțiș fură și ele aruncate. Caitlin se aplecă înainte. Deși omul o înnebunea, tot ritualul ăsta de seară o fascina.

El scoase din unul din buzunarele halatului o jucărie în formă de elefant. Era de un roz șocant. Puse elefantul pe scaun, lovindu-l prietenește peste pielea zbârcită. Căutând prin celelalte buzunare, găsi guma de mestecat fără zahăr, doi păianjeni de plastic, un stilou de forma unei seringi, abțibilduri tip Disney, cătușe de plastic și o pereche de ochelari falși, cu nas de cauciuc și mustață.

În timp ce lucrurile de pe masă se adunau, Caitlin încerca să nu se gândească la toată harababura de a doua zi dimineața, când el va încerca să-și pună înapoi în buzunare toate aceste lucruri bizare.

-La dracu'! spuse el în stilul -său manierat de licean, care amintea originea lui sudistă. E mai cald decât în iad aici. Tonul lui trăda o oarecare plictiseală. Bine, se gândi ea. Prăjește-te, șopârlă ce ești! El scoase ultimul lucru din halat, un creion roșu. Își scoase halatul și-l aruncă pe scaun apoi aruncă creionul pe masă.

Creionul căzu însă pe podea. Se aplecă în genunchi, să-l caute. Caitlin ridică una din armele sale și înainta încet prin spatele sofalei. Merse pe vârfuri cam vreun metru, după care îl bătu pe umăr. Cu creionul în mână, Drew Daniels privi în sus.

-Ce faci... a fost tot ceea ce a putut să zică, înainte ca tortul să-i acopere fața.

Drew șovăi în momentul impactului, apoi se blocă, de parcă ar fi înghețat complet. Pentru o secundă, mintea i se opri într-o totală nedumerire. Auzi sunetul unui obiect metalic lovind podeaua. Revenindu-și, își șterse buza inferioară cu limba. Era tartă bavareză cu frișca.

Un sunet gutural,ceva între râs și sufocare îi ieși din gâtleej.

-Te-am dat gata! o auzi pe Caitlin exclamând,iar în vocea ei se simțea triumful și umorul.Ei bine,să mă ia dracu'!se gândi el.Își petrecuse ultimele patru săptămâni încercând să găsească o porțiță în armura de oțel a chiriașei sale și aproape că pierduse orice speranță de a-i descoperi un cât de mic simț al umorului.Un ridicol sentiment de plăcere îi trecu prin vene.Se ridică simțindu-se ca un miner care tocmai a dat de filonul de aur.

Curățându-și tortul de pe față cu o mână,își deschise încet ochii: Bucăți de cremă îi atârnav pe pleoape.Privi în jur prin cameră,căutând-o.

Ea stătea în spatele sofalei,cu brațele încrucișate la piept,într-o poziție defensivă.În momentul în care privirile lor se întâlneau,ea inspiră profund și se retrase spre perete.Întinse mâinile pentru a se prinde de spatele sofalei,într-o încheștare de moarte.Drew se întrebă dacă avea de gând să arunce în el cu ceva mobilier.

-Felicitări! zise el zâmbind cu admirație.Puțini oameni au fost capabili să mă prindă pe negândite și să-mi arunce un tort în față.Nu-mi vine să cred că tu ai făcut-o!Caitlin se relaxă un moment.Îi veni o idee.

-Mai vrei o dată?

-Nu cred,zise el,înaintând spre ea.Ar fi prea mult.Nu folosi de două ori aceeași poantă.Asta ține victima în nesiguranță și o face să se întrebe ce se va întâmpla de acum înainte.Zâmbi,apoi continuă: Uite acum,de exemplu,ceea ce te preocupă pe tine este ce voi face pentru a egala scorul.Caitlin îl privi o secundă.Voia să o încerce,se gândi. Privi la mâna lui dreaptă,

-Ei bine,ce vei face? Ai să mă învinețești? El privi la creionul din mână,apoi la ea:

-Poate mai târziu.Ar putea fi amuzant.Puțin bizar,dar amuzant.Ea râse și Drew fu fermecat de sunetul cristalin.Viziunea ei întunecată despre lume nu-i permitea să râdă cu ușurință.Chiar și ochii ei căprui,care de obicei aveau o expresie enigmatică,acum străluceau de bună dispoziție.El se mai apropie cu un pas:

-Aș sugera un armistițiu și negocierea unei soluții pașnice.

-Probabil visezi,Daniels,i-o întoarse ea.

-Măi să fie! Atâta sarcasm din partea onorabilei domnișoare MacKenzie!

Drew o măsură cu privirea.Avea o față rotundă,cu o piele și o structură osoasă care,în ciuda vârstei,îi dădeau grație.Figura mică era delicată și minunat desenată în toate punctele importante.Deși ochii erau cei care îl intrigau cel mai mult.Își schimbau culoarea tot timpul.În momentul ăsta,erau de culoare maroniu-ambră cu o umbră de verde.Strălucirile roșiatice făceau ca părul ondulat să nu fie chiar șaten.Deși își purta părul strâns după moda franceză,astă

seară îl purta seducător,pe spate,îi privi bărbia încăpățânată,pe care o ridicase ca pentru a-l înfrunta.Admirația pe care i-o purta crescuse.Atâta tenacitate și hotărâre erau strânse în corpul ei mic! Zise:

-Hai,nu văd motivul pentru care te-ai ascunde în spatele sofalei toată noaptea.

Caitlin luptă cu dorința de a răspunde chemării persuasive:

-N-am încredere în tine.Rămân unde sunt.

-Hai,Catie.

-Nu-mi spune Catie!Explozia ei îl făcu să râdă.Știa că n-ar trebui să se joace atât cu ea,dar era unicul mod de a obține o reacție din partea ei.

-Ți-am zis,spuse ea înălțându-și capul princiari.Nimeni nu-mi spune Catie.

-Eu o fac.El străbătu ușor mica distanță până la sofa.Ea se aplecă,dispărându-i din vedere.Drew chicoti.Amuzamentul lui dispăru rapid,când ea reapăru cu un alt tort în mână.Făcu o mișcare spre dreapta,apoi se aplecă spre sofa,anticipând lovitura.Cu greu,ea încercă să-l convingă:

-Înapoi,ticălosule.Încă o chestie ca asta și te îmbrac în frișca.

-Da ce ți-am făcut? întrebă el,ridicând mâinile.Caitlin îl privi neîncrezătoare.

Omul reprezenta un pericol.Ochii lui verzi lascivi și zâmbetul atrăgător ar fi trebuit să figureze pe un poster pentru cei căutați la oficiul poștal.

-Pot să-ți iert giumbușucurile infantile,zise ea,dar să-mi pui numele într-un computer pentru întâlniri matrimoniale,asta a fost o mare porcărie.

-Mai ești încă supărată pentru asta? O privi ca și când nu și-ar fi putut imagina că își mai amintea încă de evenimentul ăsta vulgar.

-Asta a fost acum câteva secole,adăugă el.

-Săptămâna trecută,îi corectă ea.Nu sunt nebună.Vreau să fim chit.Și ăsta e numai desertul.Drew scrâșni.Gluma cu tortul,iar acum jocul ăsta de cuvinte,totul într-o singură seară.În sfârșit,ea păru că se relaxează.

-Dacă te agăți de lucrurile astea,s-ar putea să faci un ulcer.Crede-mă! își arătă stetoscopul de la gât.Sunt doctor.Cunosc lucrurile astea.

-Ești pediatru,spuse ea rece.Mă îndoiesc că pacienții tăi au ulcer.El clătină capul:

-E o lume ciudată.Până și copiii sunt stresați în zilele noastre.

-Probabil,când te văd venind,se și enervează.

-Nu-i frumos! zâmbi el.Pacienții mei mă iubesc.Ea privi în sus,plictisită.

-Tuturor copiilor le place ciroul,așa bănuiesc.

-Vrei să spui că eu sunt un clown? Poate că încercase să treacă prin viață ca un clown,dar nu-i plăcea faptul că ea voia să-și bată joc de el în felul ăsta.

-Dacă ăsta e felul tău de a fi...El ridică sprâncenele.

-Cel puțin am simțul umorului.Și-o făcuse cu mâna ei.

Toată povestea asta cu răzbunarea, pur și simplu nu mergea așa cum își imaginase. El ar fi trebuit să-și ceară scuze, nu să se poarte ca și când el ar fi fost câștigătorul. Se priviră. Minutele se scurgeau. Caitlin nu știa ce să facă. Drew părea complet relaxat. Un zâmbet ușor i se vedea pe buze.

În toată povestea asta, tot el reușise să câștige, înțelese ea. Dacă situațiile ar fi fost inversate, ea ar fi fost foarte furioasă. Poate că Drew Daniels avea ceva ce ei îi lipsea - o ușurință înăscută în a aprecia absurditatea unei situații și o anumită autoironie. Își schimbă nervoasă greutatea de pe un picior pe celălalt, dându-și seama deodată de siguranța lui Drew și de poziția ei copilăroasă. El își ridică sprâncenele într-un fel care spunea că era timpul să decidă dacă să continue jocul sau să-l termine.

-Ei bine? Ea oftă.

-Oh, bine! Promite-mi că o să încetezi să-ți mai bați joc de mine. Fără săli de baie pline cu mingi de plajă. Fără să mă mai pui pe computer în anunțuri matrimoniale.

-Îmi pare rău. Povestea cu anunțurile matrimoniale a fost puțin cam exagerată.

Zâmbi cu părere de rău. N-am vrut să te supăr în nici un fel. Mă gândeam numai că aveai nevoie de puțin umor în viața ta. Ești atât de serioasă! Spuse cuvântul „*serioasă*”, de parcă ar fi fost o boală socială. Ea îl privi cu răceală.

-Am avut cele mai bune intenții, continuă el. Admit că tipul pe care l-a trimis serviciul de anunțuri matrimoniale nu prea mergea. Poate am completat greșit formularele. Și bineînțeles că o făcuse intenționat. N-avusese de gând să-i găsească un partener ideal. Dacă ea ar fi întâlnit un asemenea tip, poate că ar fi început să-i placă.

-Omul ăla era ciudat, spuse Caitlin. Mâna în care ținea tortul, începu să o doară și o coborî, odihnindu-și-o pe sofa. El râse, arătându-și dantura perfectă, coșmarul oricărui dentist.

-Bine, ai dreptate. Era puțin cam ciudat, chiar și pentru un artist.

Ochii ei se îngustară și ieși de după sofa.

-Puțin cam ciudat, nu însemna nimic pe lângă creatura aia.

-Ce nu ți-a plăcut? întrebă el. Părul lui roșu-verde-auriu ca de carnaval? Era un tip dat naibii. Ea se strâmbă dezgustată.

-Mă gândeam că a fost drăguț din partea lui, că s-a oferit să-ți picteze nudul. Apoi Drew adăugă: Deși, nu pot să-mi imaginez de ce vroia să fie și el gol când te picta. Ea mârâi.

-Las-o moartă, Daniels. El râse și făcu un pas spre ea. Îmi pare rău, într-adevăr.

A fost o porcărie din partea mea. Mă ierți? Îl privi fix în ochi.

Pledoaria și zâmbetul lui păreau sincere.Orice resentiment se topi.Bine.Te iert.Suntem chit? Îi întinse mâna pentru a face pace.Caitlin își puse mâna liberă într-a lui.Imediat,își dădu seama că făcuse o gravă eroare tactică,peu că el îi luă într-o clipă tortul din cealaltă mână.Ea se smuci.Cu inima în gât,se trase înapoi.Din nou i-o făcuse! O atrăsese în plasa lui,cu zâmbetul lui și cu felul lui de a vorbi.Drew avansa,cântărind greutatea tortului în mână.Un zâmbet răutăcios îi apăru pe față.Caitlin clătină din cap.Își acoperi fața cu mâinile,ca pentru a se feri de atac.

-Dar bine,Drew,tu ai fost cel care a vrut să facem pace.Ai spus că suntem chit.

-Te-am mințit.Își încruntă sprâncenele și scutură scrumul unui trabuc imaginar â la Groucho Marx.Ea se ascunse în spatele unui scaun.

-Acum,sper că nu vrei să arunci în mine cu tortul ăla,nu-i așa?

-Ba da,vreau.Se urcă pe perna scaunului,făcând-o să scoată un țipăt.

-Nu-i nevoie să țipi,draga mea,spuse el,folosind un accent german.N-are nici un rost.Suntem singuri,*Liebchen*,vino-ncoace,și vei primi un tort frumos.

Caitlin se trase înapoi spre coridorul-de la intrare și se lovi de rama ușii.Cu o mișcare surprinzătoare,care o sperie de moarte,el sări de pe scaun și înainta spre ea.Caitlin se îndreptă spre vestibul,se întoarse și fugi.

-Iu-hu! strigă Drew și se luă după ea.Coridorul părea fără sfârșit.Inima ei bătea nebunește,îl auzea apropiindu-se,râzând și chemând-o.Disperată,zări dormitorul de lângă sufragerie,în timp ce alerga într-acolo,aproape că se împiedică de o carpetă orientală.Drew o ajunse,apucând-o de rochie.Ea se opri brusc,lovindu-se de el.Când încercă să se smucească,își pierdu echilibrul și căzu pe podea.

El căzu odată cu ea,ținând-o de rochie.Punând un picior peste picioarele ei,îi bloca orice mișcare.Ea încerca să-i arunce tortul din mână,dar el îl ținea deasupra capului,asa încât ea nu îl putea ajunge.

Cu o disperare mută,se întoarse spre mâna care îl ținea umărul și își înfipse dinții în ea.

-Au! strigă el.Nu-i corect,să muști.

-Atunci lasă-mă,spuse ea,luptându-se inutil.

-Te las,dacă îmi spui unchiule.

-Niciodată.Brațele o dureau,datorită efortului pe care îl făcea ca să-i împingă umerii.El râse,ambicionând-o și mai tare să nu se lase.Folosindu-și ultimul strop de energie,ea încercă să-l dezechilibreze.Mișcarea ei rapidă făcu ca tortul să-i alunece din mână.Amândoi încercară să-l apuce în același timp.Nici unul nu reuși.Tortul se întoarse și căzu.

-Nu! țipă ea chiar înainte ca acesta să-i cadă în față.

Șocul îi străbătu întreg corpul. Crema moale îi umplu nasul și gura deschisă.

Ea tuși, apoi înghiți fără voia ei.

-Oh, Dumnezeu! îl auzi ea murmurând. După care îl auzi cutremurându-se de râs. Mizerabilul, râde! se gândi ea. O să-l sugrum imediat ce voi putea respira.

Tortul îi alunecă pe rochie și căzu între ei. Ea încercă să-l apuce. Mâna îi atinse stomacul lui și ea se sperie. Degetele lui le prinseră pe ale ei. El luă tortul și îl puse deoparte. Își recăpătase controlul. Caitlin își șterse crema de pe ochi. Când îi deschise, văzu fața lui Drew care se abținea să nu râdă. Încercând să pară mai calmă decât era, ea prinse cravata de la gâtul lui și o folosi pentru a-și șterge fața.

Drew își strânse buzele, apoi izbucni în râs. Începu și ea să râdă, inspirând frișca.

Simți o senzație de usturime în plămâni, se sufocă și tuși.

-Catie, spuse el îmbrățișând-o pentru a o susține. Ți-e bine?

În mod instinctiv, ea se sprijini de el, abandonându-se sprijinului pe care i-l oferea. Tusea ei se opri. Putea din nou să respire. Drew o îmbrățișă strâns, masându-i ușor spatele. Acest mic ajutor pe care i-l dădea, nu-l putea împiedica să realizeze cât de bine se simțea ținând-o în brațe. Părul ei îi mângâia fața.

Caitlin deveni dintr-odată conștientă de faptul că era ținută în brațe. Ea își rezemă fruntea de gâtul lui. Brațele ei îi înconjură umerii. Era cald și puternic, iar ea îi respira mirosul, simțind parfumul săpunului, al deodorantului și al cremei de față. O reacție fizică bruscă, violentă și pur senzuală o năpădi, simțind-o până în creier. Într-un colț îndepărtat al minții ei, îl auzi murmurându-i numele și îi simți buzele pe păr. El își puse mâinile pe umerii ei, iar ea îl privi în ochi.

Oh, nu, se gândi ea, realizând că și el simțise acel flux dintre ei. Ea își mută privirea, trecându-și degetele de-a lungul tâmplei.

-Catie, uită-te la mine! spuse el încet. Ea nu răspunse. Aproximarea corpurilor lor îi acapară toate gândurile. Fiecare fibră a ființei ei simțea presiunea pe care piciorul lui o exercita asupra coapselor ei; mâna lui, delicat așezată în jurul gâtului ei, îi dădea o senzație caldă, care îi trezea corpul la viață.

Pentru o secundă, ea închise ochii, încercând să-și nege emoțiile contradictorii.

Apoi, respiră profund și se uită la el. Privea fix în ochii lui și tensiunea momentului îi invadea corpul. Putea jura că aerul devenise mai greu, mult mai dificil de respirat. Amuzat, Drew privi umbra de verde din ochii ei care începea să strălucească a idoma unei pietre prețioase. Era ca un smarald în flăcări. Se simțea invadat, chemat. Sedus de toate acestea, el răspunse fără ezitare și, încet, o așeză pe podea. Caitlin abia simțea greutatea lui apăsând-o pe podeaua de lemn. Mîntea îi era preocupată de reacțiile ei, devenind insensibilă la protestele care se iveau ici și colo, întrerupând alarmele, făcând-o să se simtă atât de vie.

Cu coatele așezate pe podea,Drew îi prinse fața în mâinile sale.Era fascinat de bogăția ochilor ei,de albul pielii ei.

-Catie!Numele ei fu rostit ca o șoaptă de buzele lui.

-Hmmm? Răspunsese cu voce tare? se întreba Caitlin.Nu știa.Fascinată de degetele lui care îi mângâiau obrajii,încetă să mai gândească limpede.Privirea ei se mută spre buzele lui.O neobișnuită liniște se lăsă peste ei.

El o va săruta,se gândi ea.Ce drăguț! își închise ochii dornici să fie sărutați.

Prima atingere a buzelor lui fu un dulce experiment.Ușor,dar în același timp cald și mângâietor.Mâinile ei alunecară pe brațele lui,prinzându-i umerii.Sărutul lui sofisticat îi satisfăcuse dorința și cerea acum un răspuns pe care ea nu știa dacă era capabilă să-l dea.Sub continua presiune a buzelor lui,gura ei acceptă,luând și oferind în schimb.Simți mâna lui pe gâtul ei,degetele lui mângâindu-i ușor bărbia.Un murmur de protest îi scăpă,când gura lui o lăsă pe a ei.

Drew linse puțin din crema dulce de pe obrazul ei,apoi o sărută încet pe pleoape, Genele îl atingeau,zbătându-se,buzele lui dulci,ca o fluturare de aripi.Îi pieptănă părul cu degetele lui,simțindu-l ca pe o mătase.Acum știa de ce ea îl atrăgea atât. Era ca mierea și ca focul.El îi acoperi din nou gura cu a lui și orice sens al timpului dispăru.El se simți ca o stea căzătoare alunecând prin spațiu.

Caitlin începu să tremure.Se simțea bine pe dinăuntru și,în același timp,îi era frică de o dorință atât de vie,care lua o formă atât de palpabilă și care bătea în același ritm cu inima ei.Pentru o clipă,spiritul ei cedă,peutru a se contopi cu al lui.Totul era prea puternic pentru ea,ca să se mai poată controla.Emoția o aruncă cu brutalitate înapoi,la realitate.Caitlin rupse contactul și-și întoarse capul, nemaivoind ca el să o privească cu ochii aceia ce o pătrunseseră adânc.Devenind conștientă la toate astea,îl abandonă,lăsându-și brațele să cadă la podea.

Cu ochii strânși,ea ascultă respirația lui greoaie.Nici a ei nu era prea ușoară.Își impuse să nu mai tremure,dar descoperi că trupul nu mai asculta comenzile creierului.Abandonând lupta,deveni conștientă de reacția ei.Simpla atracție fizică nu era decât o palidă descriere a ceea ce simțea ea.Se simțea blocată.

Distanța,se gândi ea.Asta era ce îi trebuia.Să rămână câtva timp singură,peutru a se gândi.Se ridică încet.Fără un cuvânt,se îndreptă spre dormitor.

Drew o strigă,în timp ce ea dispăru în cameră,închizând ușa.Ea continuă să respire greoi și-și fixă privirea în tavanul bogat ornamentat.

Cât de rău o încurcase de data asta? se întrebă.Nu ar fi trebuit să o sărute.

Dar,când privise ochii ei fascinanți,acționase sub presiunea unui impuls care îl obseda de săptămâni.Își trecu o mână lipicioasă prin păr.Se fripsese la focul ei care lăsase acum o urmă de nedescris în mintea lui.De acum,era sigur de atenția

ei.Ce ar trebui să facă el de acum încolo, pentru a o împiedica să se retragă din nou în rezerva ei aparentă?

CAPITOLUL 2

Sărutată de un clown! își zise Caitlin.

Își trecu degetele prin părul ei proaspăt spălat, în timp ce se plimba prin cameră. Un duș și o oră de gândire nu reușiseră să-i înlăture confuzia reacției ei la sărutul lui Drew. S-o ierte Dumnezeu, dar îi plăcuse fiecare secundă a acelui moment. Scoase o perie de păr din micul dulăpior, apoi se așeză pe marginea patului care domina cămăruța. Un milion de întrebări se luptau una cu alta în mintea ei. Răspunsurile la care ajungea erau mai murdare decât râul Mississippi. Degetele îi tremurau, în timp ce-și peria părul. Își spălase deja orice urmă a tortului cu frișcă, dar nu era tot atât de ușor să-l alunge pe Drew din mintea ei.

Caitlin bătu cu peria în palmă, gânditoare. La douăzeci și nouă de ani, nu-i era străină ideea acestui flux misterios care lega o femeie de un bărbat. O întâlnire ca aceea din seara trecută, mai avusese, poate, în adolescență. Instinctul îi spunea să fie atentă. Nu era interesată de aventuri. Nu numai din cauza felului în care fusese crescută, ci și din respect pentru ea însăși. Și nici n-ar fi permis propriei ei biologii să ruineze o posibilă prietenie. Și apoi, trebuia să ia în considerație faptul că Drew era proprietarul casei în care locuiau amândoi. Asemenea relații erau un infern pentru nervi, se gândi, și n-avea nici o idee cum să procedeze în privința asta. O bătaie cu palma în ușă o făcu să zboare jos din pat. Aruncă peria pe plapumă, apoi păși desculță, pe podea.

-Da! Răspunse fără a părea nici amabilă, primitoare.

-Pot să intru? Vocea lui Drew era din nou politicoasă. Se privi în oglindă. Se strâmbă la ceea ce văzu. O bluză largă de football american, uzată de atâtea spălături, o acoperea destul de decent. Dar, având în vedere părul ei ud și picioarele goale, se simți jenată.

-Nu. Ce vrei?

-Ai putea închide fereastra? Am pus în funcțiune aerul condiționat.

E închisă, răspunse ea, nefiind capabilă să se certe în privința notelor de plată pentru electricitate. Am auzit când l-ai deschis, mai devreme, adăugă ea.

-Bine, spuse el, și nu-ți face probleme în ceea ce privește curățenia ce trebuia făcută după tort. Am avut eu grijă.

-Da? Era surprinsă. El părea mai degrabă un tip de genul „Las-o unde e”.

-Da. Ți-e foame? Nu se putea imagina stând liniștită cu el la masă în seara asta

-Nu. Nu mi-e foame.

-Cum vrei.Respiră ușurată,în timp ce-l auzi depărtându-se.

El se înapoie imediat,reîncepând să bată în ușă.

-Catie,mașina ta nu este parcată afară.Ai din nou probleme cu ea sau ai lăsat-o undeva? Își rezemă fruntea de ușă.Cum ar fi putut să uite de ea?

-Am parcat-o pe strada Napoleon,azi după-amiază,ca să te fac să crezi că nu eram acasă.El râse,murmură ceva ce ea nu înțelese,apoi spuse:

-Dă-mi cheile.Fac puțin antrenament alergând până acolo și am s-o aduc înapoi,acasă.

-Nu,strigă ea,am să mă duc eu.

Alergă până la șifonier și luă o pereche de jenși uzați.

-Nu fi nebună! zise Drew,părând exasperat.Afară e întuneric.Eu sunt mai în siguranță la ora asta,pe străzi,decât tine.Am putea măcar o dată să nu ne certăm? Hai,aruncă-mi cheile.Caitlin privi spre ușa închisă,în timp ce-și trase blugii.Îi stătea pe vârful limbii să-i spună să plece,dar el avea dreptate.Fir-ar să fie! Trase de fermoar cu mai multă forță decât ar fi fost necesar.O femeie singură pe străzi,după lăsarea întunericului,nu era prea inteligent.Avusese de-a face cu destule victime ale violurilor la Centrul de Ajutor,pentru a cunoaște destul de bine situația.

-Hai,Catie,fii de înțeleș.Acordă-mi puțină încredere că sunt preocupat de siguranța ta.

-De acord.Așteaptă un minut.Ea găsi cheile,se întoarse la ușă și o deschise.

Drew stătea sprijinit de rama ușii cu brațele încrucișate.Ea era conștientă de zâmbetul lui fermecător și de felul în care începu să-i bată inima.

Își coborî privirea.Bluza lui sport îi era bine prinsă în jeanși și la fel de uzată ca și a ei.Privind din nou spre el,observă cum bluza făcea ca ochii să-i pară incredibil de verzi.Era proaspăt ras,abia după duș,și mult prea atrăgător pentru liniștea minții ei.

-Unde-s cheile? întrebă el,întinzând mâna.Încurcată că a fost surprinsă privindu-l,îi aruncă cheile în palmă cu rezeziune,apoi privi aiurea pentru o secundă.Când privi înapoi,îl văzu uitându-se la bluza ei,amuzat.

-Drăguț bulldogul! spuse el,arătând spre emblema Universității din Georgia.

Ea privi pătrunzător în ochii lui pe jumătate închiși,

-Buldogii pot fi creaturi periculoase.Când sunt provocați,mușcătura lor poate fi teribilă.El reacționează la amenințarea ei,apropiindu-se.

-Chiar și cele mai teribile animale pot fi îmbлъnzite,dacă un bărbat știe cum să o facă.

-Numai că,în felul ăsta,îți poți pierde unul sau două degete.

Își încurcișă brațele peste emblema Universității.

-Te duci după mașină sau nu?

-Bine,mă duc.Mă întorc imediat,adăugă el zâmbind.N-avea grijă,voi fi atent cu prețioasa ta Nellie.Surprinsă,Caitlin întreabă:

-De unde știi că îi zic așa?

-Din ziua în care micul Bobby Webster și cu mine ne jucam cu mingea și,din întâmplare,ți-am zgâriat capota.Drew se feliță pentru modul în care făcuse să pară inocent.Ai țipat,șpunând că ți-am ucis-o pe sărmana Nellie.

Ura renăscu în ochii lui Caitlin,preschimbându-i în aur topit.Era momentul s-o șteargă,se gândi el,dar nu rezistă să nu o mângâie sub bărbie,când se întoarse să plece.Drew străbătu coridorul.Aproape că putea simți privirea ei însoțindu-l.Când ajunsese în fața ușii de la intrare,o auzi închizând ușa dormitorului.Zâmbind,părăsi casa.

Drew alergă în jos,pe îngusta stradă în stil european.Îi plăcea senzația de libertate pe care o simțea când alerga.Îi plăcea să alerge,la fel de mult pe cât îi plăcea să trăiască în Garden District.Aparținea locului,cu fiecare bucățică a ființei lui,la fel de mult ca și casele de dinaintea războiului,fagii pe care se cățarau magnolii și vegetația bogată subtropicală.

Zâmbi,în timp ce trecu pe lângă o casă asemănătoare cu a lui.Modelul rectangular al acestora,cu camere așezate direct una în spatele celeilalte,erau populare prin 1800.Teoria proiectului arhitectural îl amuza.Se părea că,dacă un glonte ar fi fost tras prin ușa de la intrare,acesta ar fi putut trece prin cea din spate,fără să lovească nimic.El cumpărase casa pe când era student la medicină la Tulane și muncise din greu,peste ani,ca să o renoveze.Mica locuință era mândria și bucuria lui,un fel de rai,mai ales atunci când avea probleme sau era trist,Ajunsese destul de repede în strada Napoleon,la capătul cursei lui.Văzu *Volkswagen-ul* lui Caitlin între două mașini de lux,un *Porsche* și un *BMW*.A spune că mașina pe care ea,în mod afectuos,o numea Nellie,văzuse și zile mai bune,ar fi fost un mare neadevăr.Mica mașină era ca o femeie trecută printr-o bătălie,îmbrăcată într-o rochie aurie.

Drew râse,în timp ce deschise ușa și se urcă.Loialitatea lui Caitlin pentru *Volkswagen-ul* ei decrepit îl amuza și îl impresiona deopotrivă.S-ar fi putut considera norocos,într-adevăr,dacă cineva i-ar fi oferit vreodată atâta loialitate câtă oferea ea acestei grămezi de metal ruginit.Răsuci cheia de câteva ori,până să reușească să pornească motorul.Gândindu-se cum să o atragă pe Caitlin afară din camera ei în acea seară,porni încet de-a lungul străzii.De ce era atât de intrigat de o femeie care îl considera un clovn,era un mister pentru el.Poate

fusese prea mult timp singur și avea nevoie de o companie sau poate, pur și simplu, își pierduse mințile. Deși amândoi își terminau acum perioada de stagiatură la *Riverview Hospital*, el nu o întâlnea de fapt aproape deloc. Pediatria și obstetrica se întâlneau numai ocazional, și drumurile lui se încrucișau foarte rar cu ale ei. Când auzise prin spital, acum o lună, că blocul în care locuia ea se va transforma într-o vilă și că ea avea nevoie de un apartament pe care să-l poată plăti, el sărise să profite de ocazia de a o avea în gazdă. Spera ca, în felul acesta, să reușească să o cunoască mai bine. Până acum însă, tot ce reușise fusese numai să o enerveze. La jumătatea drumului, îi veni strălucita idee prin care să facă pace cu ea. Întoarse brusc mașina și se îndreptă spre cel mai apropiat magazin video.

Caitlin aruncă o privire neliniștită spre ceasul deșteptător. Drew plecase deja de patruzeci și cinci de minute. Ea aprecie timpul care i-ar fi trebuit pentru a merge, a alerga sau a se târî până în strada Napoleon. Nimic nu explica această întârziere. Dar dacă fusese atacat? Un nod de neliniște i se puse în piept, Merse până la fereastră și se frecă nervos cu perdeaua. Ar putea fi rănit. Dintr-un pas, trecu dintr-o parte în cealaltă a camerei. Ar putea fi mort. Se simți rău.

Apoi, ochii i se îngustară. Poate voia doar să facă o plimbare cu mașina ei.

Își puse mâinile în șolduri. Dacă nu zăcea lovit sau mort pe undeva, o să-l omoare ea pentru că o făcuse să fie atât de îngrijorată. Se așeză în fața micii măsuțe de lângă pat. Având nevoie să alunge imaginea corpului însângerat de deasupra volanului începu să rearanjeze lucrurile din fața ei. Puse deoparte o pereche de cercei, mută o lampă cu câțiva centimetri mai la dreapta, apoi o mută înapoi din nou. Cu un deget, apucă o sticlă de parfum din argint. Era unul din cadourile pe care mama ei i le oferea în mod periodic. O deschise și își puse puțin parfum pe încheietura mâinii. Cu siguranță că era de bună calitate, își zise ea, trăgând pe nări excelentul parfum. Era făcut dinadins pentru a atrage sexul opus.

Caitlin se strâmbă. Aproape că putea s-o audă pe maică-sa spunând:

-Pentru Dumnezeu, dragă, nu văd nimic greșit în a-ți împărți viața cu un bărbat. Ellen MacKenzie renunțase la o carieră promițătoare la Operă, pentru a se căsători cu tatăl lui Caitlin și nu regretase niciodată această hotărâre. Fusese fericită în căsătoria ei și-și dorea același lucru pentru copiii ei, mai ales pentru unica ei fată. Modul în care îi amintea în mod constant de lucrul acesta sub forma cadourilor, o frustrase Caitlin. Și asta nu pentru că avea ceva împotriva căsătoriei. Pur și simplu, părea să nu-i fi sosit timpul: I-ar fi plăcut să aibă totul, admitea în sine ea. O carieră, pe cineva pe care să-l iubească și poate, o familie, cândva. Dar știa din experiența ei că era puțin probabil ca acest lucru să devină realitate. Rata

divorțurilor pentru oamenii din profesia ei era alarmant de înaltă. Prea des își văzuse colegii devastați emoțional, după ce soțiile sau amantele lor îi părăsiseră.

La fel se întâmplase și în cazul singurei relații serioase pe care o avusese ea.

Întâlnise și se îndrăgostise de avocat ambițios și idealist, în timpul ultimului an la Universitatea de Medicină. Caitlin sări din pat și intră în toaleta alăturată, lăsând apa să curgă în lavabou, începu să-și spele parfumul de pe încheietura mâinii, în timp ce-și amintea de suferința ultimelor luni petrecute cu Adam.

La început, Adam fusese dispus să înțeleagă lungile ore de care ea avea nevoie pentru lucrul la spital și pentru studiu. Îi ceruse să înțeleagă hotărârea ei de a lucra mai mult decât oricine altcineva, pentru a fi în vârf de fiecare dată. Nu-i trebui însă prea mult timp până ce începu să resimtă tot acel timp pe care ea îl dedica muncii ei, în loc să i-l dedice lui. Relația lor se deteriora rapid. Când, în sfârșit, trebuia să aleagă, nici unul dintre ei nu fusese în stare să-i ofere celui alt destul. În mai puțin de un an, o altă femeie, care îndeplinea condițiile pe care le cerea el, îi luă locul. Caitlin închise apa și-și uscă mâinile. Experiența asta n-o făcuse să devină închisă în ce privește relațiile. Dar îi demonstrase că avea nevoie de o persoană mai deosebită care să poată înțelege cu adevărat necesitatea unei munci cum era a ei. Nu era sigură că un asemenea om există și nu ar fi acceptat un compromis în viața personală, cum n-ar fi acceptat unul în cariera ei. De unde veneau toate aceste amintiri? Se întrebă ușor plictisită, în timp ce se întorcea în dormitor. Cadourile mamei sunt de vină, se gândi. Sau poate emoțiile astea nebunești în legătură cu Drew. Nemaiputând sta fără să știe ce se întâmplase cu el, își luă poșeta și ieși pe coridor. Pe la jumătatea drumului, se opri brusc, încercând să-și dea seama ce face. Să iasă afară să-l caute era stupid. Ar fi putut fi oriunde. Își mușcă buza inferioară. Să cheme poliția? Să le spună că proprietarul ei îi luase mașina și ar fi putut fi mort sau rănit?

Un sunet îi atrase atenția. Auzi cheia în ușa de la intrare. Se liniști. Dar imediat se enervă. Drew intră în casă și încuie ușa după el. Când privi în jur, o văzu pe Caitlin înaintând spre el ca și când ar fi condus demonstrația protestatară a o mie de sfinți. Felul în care ținea bărbia ridicată îi amintea de un buldog care abia aștepta să-l muște de gleznă. Râse. Da domnule, avusese niște probleme, chiar aici în Crescent City.

-Te duci undeva? O privi cu atenție, de la geanta aruncată pe umăr până la picioarele goale.

-Daniels! Explodă ea. Unde dracu ai fost?

Șterge-ți zâmbetul ăla de pe față. Îl lovi ușor peste braț. Ai cumva idee cât de îngrijorată am fost pentru tine? Buzele i se strânseseră dintr-odată.

Drew realizează cu plăcere faptul că ea aproape admitea că fusese îngrijorată pentru el. Și asta îl încălzi. Dacă i-ar fi numărât pe degete pe cei care, în vreun fel sau altul, se îngrijoraseră pentru el, i-ar fi rămas destule degete libere.

-Mașina ta? reluă el. O confuzie ușoară încețoșă privirea ei. El zâmbi.

-Cred că ai fost îngrijorată pentru sărmana Nellie, nu-i așa?

Ea îl lovi din nou, încet, peste braț.

-Bineînțeles, de ce să-mi fi făcut probleme pentru plimbarea ta? Mai ales că era stupidă, aiurea, nebunească -ea sublinie fiecare cuvânt, împungându-l cu degetul în piept, iresponsabilă, stupidă, aiurea.

-Te repeți. El îi prinse mâna, îi puse o videocasetă în ea și îi forță degetele să o țină.

-Ce zici despre asta? E ceva rău? Neplăcut? Teribil, ar fi un cuvânt mai potrivit.

Ea se uită la caseta maron.

-Ce-i asta?

-E o casetă video, spuse el, neputând să reziste întrebării ei. Apoi adăugă repede: E o propunere de pace. Îmi pare rău că ai fost îngrijorată, dar a trebuit să o caut în două magazine ca să o găsesc. Ea nu spuse nimic, mai mult îl privea.

-Uite, am vrut să fac ceva într-adevăr drăguț pentru tine. Ce-ar fi dacă m-ai crede? El își imagina gândurile ei alergându-i prin cap. O fi vreo glumă?

-Ia deschide cutia și o să vezi ce o să sară dinăuntru. Șerpi de hârtie. Sau poate cine știe ce târâtoare groaznice. Ai încredere în mine, spusesese el, închizând pentru o clipă ochii, știind de fapt că ea nu avea nici un motiv să o facă.

Caitlin îl privi scrutător, apoi privi caseta video. Nu știa la ce să se gândească sau ce să creadă despre ceea ce simțea. O parte din ea se întreba dacă nu era vreo farsă. Altă parte se simțea atinsă și satisfăcută.

Încet, ea întoarse caseta pentru a vedea titlul *Victorie întunecată*, citi ea cu voce tare. Părea tare surprinsă, după cum se și așteptase Drew. El îi zâmbi cald.

-Știu că-ți plac filmele cu Bette Davis.

-E adevărat, spuse ea privind-l, dar de unde știi? El privi în ochii ei surprinși, delectându-se să vadă cum culorile acestora se schimbau și sclipeau în lumină.

-Săptămâna trecută te-am văzut uitându-te la un film, noaptea târziu.

-Nu-mi amintesc ca tu să fi venit în cameră în noaptea aia. O senzație ciudată începu să se facă simțită în stomacul lui Caitlin. Își scutură capul, ca pentru a înlătura această senzație. Drew lăsă deoparte studiul ochilor ei, îndreptându-și privirea spre părul ei. Îi plăcea felul în care se ondula, odată cu mișcările capului ei; apoi îi privi fața și umerii. Simțea mirosul de flori de măr al părului ei.

Comandându-le gândurilor lui disciplină, el își drese glasul.

-Ah,am stat aici în ușa pentru o clipă.Erai atât de absorbită de film,încât n-am vrut să te deranjez.Sper să-ți placă *Victorie Întunecată*.L-ai văzut? Ea zâmbi:

-O,da,de vreo douăsprezece ori.El încercă în zadar să-și mascheze descurajarea:

-Atunci,probabil că nu vrei să-l mai vezi încă o dată.

-Greșești! îmi place.E unul dintre filmele mele favorite.Nu obosesc niciodată revăzându-l.Zâmbetul ei se intensifică,trimițând spre el unde de căldură.

Cerul s-o binecuvânteze pe...pe...Nellie,se gândi el,în timp ce căuta o descriere cât mai potrivită pentru zâmbetul ei.Îi veni în minte cuvântul „*ucigător*”.

Ochii,părul,zâmbetui.Drew gândi că era într-o încurcătură serioasă.

-Foarte bine,reuși să spună.Ce-ai zice de un sandviș?

Mai ai o cale lungă,băiatule,își spuse sieși.Dacă n-o putuse surprinde prin inteligență,atunci măcar să o servească cu ceva.Mintea îi alerga aiurea.

-Sigur,mi-e puțin cam foame.Îi trimise un alt zâmbet dintre cele ce erau în stare să-l bage în încurcătură.Zâmbi și el.

-Tu pregătești caseta,iar eu fac sandvișurile,Cu șuncă și brânză,în regulă?

-Da,sigur.Ea se îndreptă spre sufragerie,apoi se opri să-l privească peste umăr.

-Vrei să-l vezi și tu cu mine?

-Bineînțeles.Flurierând,el se îndreptă spre bucătărie.Dacă ar fi fost un concurs pentru cine pregătește mai repede un sandviș,Drew ar fi putut deveni un concurent cu șanse.Asta-i,își zise el,prezentarea nu contează!

Se întoarse în sufragerie cu o farfurie,șervețele și cu câte o cola.Caitlin era ghemuită pe sofa,privind aiurea.

-Ajutor spuse el,ia băuturile,mi-au înghețat brațele.Ea râse și-l ajută.El se așeză și aranjă farfuria pe perna dintre ei.

-Ia un sandviș.Luă și el unul și mușcă.Caitlin îl privi o clipă,întrebându-se de ce se simțea atât de nervoasă,în timp ce el părea perfect calm.El se purta în așa fel încât totul părea ceva normal,între doi prieteni foarte buni.Poalo că a sărutat-o fără să se gândească și a și-uitat deja,iar acum ea își făcea gânduri fără rost.

Se hotărî să alunge toate gândurile astea,și și luă un sandviș cu o felie subțire de șunca,brânză și salată.Mâncară în liniște,dar,după un timp,ea simți că nu mai rezistă:

-Apropo,mulțumesc pentru mașină.

-Cu plăcere,răspunse el privind-o.Sunt bucuros că ai acceptat să facem pace.

Lucrurile se vor schimba de acum înainte.Îmi place faptul că ești chiriașa mea și vreau să te simți bine aici.

-Bine,mulțumesc!Cine știe ce înțelegea el prin aceea că lucrurile se vor schimba?

După ce am locuit atâta timp într-un apartament, continuă ea, mă simt bine să stau într-o casă ca asta. Și a ta e foarte drăguță. El zâmbi mândru, în timp ce privi prin încăpere.

-Mulțumesc. Ar fi trebuit să vezi cât de mizerabilă și decăzută era când am cumpărat-o. Mi-a luat vreo doi ani de lucru serios ca s-o transform într-o adevărată casă. Ea observă modul aproape curtenitor în care pronunțase cuvântul „casă”. Și asta, pentru că nu se potrivea deloc cu imaginea pe care o avea despre el.

-Ai lucrat și tu? îl întreabă curioasă.

-Am învățat cum să finisez parchetul și cum să repar zidurile crăpate. Țevăraia și instalația electrică au fost peste posibilitățile mele, dar am făcut aproape tot restul, singur. A meritat cu prisosință. Îl privi lung, gândindu-se la toate acestea. Percepția ei despre el trecea acum printr-o serie de transformări. Clovnul era partea cea mai vizibilă. Dar începea să se întrevadă mai mult, dincolo de această mască.

-Dăm drumul la film? întreabă el. Trecând în revistă noile calități pe care el i le demonstrase, ea aprobă dând din cap. În timp ce Drew dădu drumul televizorului și video-ului cu telecomandă, ea se sprijini pe sofa, zâmbind dinainte bucuroasă să vadă unul din vechile ei filme preferate. Când Bette Davis apăru pe ecran, el exclamă:

-Uite cât de tânără arată! Caitlin, absentă aproape, murmură:

-Îhî.

-Nu-i chiar o femeie frumoasă, continuă el gânditor. Dar are ceva care radiază senzualitate. Ochii. Oh, da. Aruncă priviri răscolitoare peste o cameră plină de lume și dintr-odată, simți că ești hipnotizat. Ochii ei îmi aminteau de... Drew se întrerupse, dându-și seama că era gata să spună ai tăi. Mâncă și ultima bucată de sandviș.

-Bette are ceea ce generația bunicilor noștri numea „*acel ceva*”, spuse Caitlin.

-Îmi place chestia asta! Știa oare Caitlin că avea și ea „*acel ceva*”?

O întreabă el. Ea îl apostrofă:

-Ai să vorbești tot timpul filmului? Detest lucrul ăsta.

-Scuză-mă. Uite, am să tac. Nici măcar n-ai să-ți dai seama că sunt aici.

Încercând să dovedească că era așa cum spusese, se concentra asupra filmului. Nu reuși însă. Gândurile lui zburau tot timpul spre femeia de lângă el. Parfumul din flori de măr îi umplea nările, înnebunindu-l. Simțea cum îi crește tensiunea. Voia să-și plimbe degetele prin părul ei și să repete sărutul exploziv de mai devreme.

-Ai fost vreodată îndrăgostită?întrebă el deodată,în așa fel încât amândoi rămaseră surprinși.

-Cum? îl privi ea aproape exasperată.Cu răbdare,el repetă întrebarea.Pentru ce Dumnezeu vroia să știe atâtea? se întrebă ea.

-O dată,admise ea cu oarecare greutate,cel puțin așa am crezut.

-Eu,niciodată.Și ce s-a întâmplat? Ea oftă:

-Ai spus că vei păstra tăcere.El insistă:

-Chiar aș vrea să știu.Spune-mi și am să tac.

-Bine.M-a lăsat pentru o femeie care vroia să se mărite și să dea petreceri. Sfârșitul poveștii.Drew o privi întrebător.Nu arăta ca și când ar fi avut de povestit mai mult.

-Și n-ai vrea să te căsătorești într-o zi?

-Ești exact ca maică-mea.El își ridică sprâncenele.

-Ce ai împotriva căsătoriei? Tonul vocii lui era dezaprobat, făcând-o aproape să scrâșnească.

-Nimic,conchise ea.Te superi dacă te rog să nu mai vorbești? încerc totuși să văd filmul ăsta.

-De acord.Drew își încrucișă degetele peste abdomen.

-Uită-te la blestematul ăsta de film!Care era oare problema ei? Căsătoria e sacră. Când va găsi femeia potrivită,se va căsători cu ea într-o clipă.Și,spre deosebire de unii dintre colegi,căsătoria lui va dura o eternitate.Ideea de partener pentru o perioadă nu-l atrăgea cum nu-l atrăgeau mașinile uzate.

Aruncă o privire cu coada ochiului spre Caitlin Rigiditatea poziției ei îi arăta că era nervoasă.Și de ce mă rog? Pentru că vorbea în timpul filmului? Pentru că admisesese că fusese părăsită? Sau pentru că abordase subiectul căsătoriei? își clătină capul.Femei! Nu le va înțelege niciodată.Se ridică brusc.

-Mă duc la culcare.Mâine încep la șase.

-Noapte bună! spuse ea fără a-l privi.Felul ăsta de a-l expedia îl irită.Simplu,el se aplecă,își puse mâinile pe umerii ei,o ridică în picioare și o sărută.

Prea surprinsă pentru a protesta,Caitlin nu făcu nici o mișcare.După ce primul șoc dispăru,un relaxă și intră în joc; îi prinse buzele cu ale ei.

Tocmai când începuse să savureze momentul,el se ridică și îi dădu drumul.

-Noapte bună! spuse și părăsi camera.Caitlin se lăsă să cadă pe spate,pe sofa.

Omul săruta ca-n vise.Dar era complet nebun,și vorbea mult prea mult.

Își pierdu concentrarea.Era profund conștientă de absența lui Drew.Îi trebui puțin efort,dar,până la urmă,reuși să prindă din nou firul filmului.

Scena în care Bette Davis realiza că va muri veni prea repede de data aceasta.

Partea aceasta o emoționase întotdeauna. Lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

-Catie! Privi în jur. Drew stătea lângă ea. Nu-l auzise când reintrase. Ștergându-și ochii cu mâinile, se gândi că omul ăsta avea nevoie de o curelușă cu clopoței la gât. Se așeză lângă ea, murmură ceva și îi dădu o batistă. Intimidată, își șterse lacrimile, apoi își suflă tare nasul.

-Oh, Dumnezeu! Se întinse spre el și se apucă de mâneca bluzei lui. Poți să crezi că se desparte de soțul ei fără a-i spune că e pe moarte? Deși știa că era numai o reacție la film, Drew nu suporta să o vadă plângând. Îl durea pe dinăuntru.

-E-n ordine, Catie! Voia să-i sărute lacrimile și să-și îngroape fața în părul ei care mirosea a flori de măr. Se rezumă să-și pună mâinile pe umerii ei și fu plăcut surprins văzând că ea nu se trase înapoi.

-Nu-i nimic. E numai un film. Amintește-ți că Bette Davis trăiește totuși, pentru a apărea într-un alt film, spuse el încercând s-o liniștească.

Caitlin, în mod instinctiv, se lăsă îmbrățișată. Drăguț, își spuse ea, în timp ce brațul lui se strânse în jurul ei. De fapt, Drew Daniels era un tip drăguț.

-Știu, își șterse din nou ochii, scena asta mă emoționează întotdeauna. El murmură ceva.

-Ce-ai spus? Îl privi suspicioasă. *Trist și întunecat*. Data viitoare am să iau unul cu Tom Hanks. Prefer comedia în locul filmelor ăstora, oricând. Ea îl privi.

Victorie întunecată e un film clasic.

-E trist. Nu-mi vine să cred că preferi să plângi în loc să râzi.

-Daniels, viața înseamnă mai mult decât cascade și tipi dintr-o bucată.

El o privi cu un fel de oroare ironică.

-Adevărat? zise el, de parcă i s-ar fi spus că Iepurașul de Paște e o păcăleală. Mă simt zdrobit!

-Taci din gură. Îi dădu un cot între coaste. Bette e pe moarte, n-ai nici un respect.

De data asta, reuși să rămână tăcut, până când apăru distribuția finală. Când filmul se termină, apucă telecomanda și apăsă butonul de dat înapoi. Caitlin oftă:

-A fost minunat. Fără a mai fi prinsă emoțional de film, își dădu seama că stătea strâns lipită de Drew. Fu surprinsă de cât de confortabil și de bine se simțea cu el în acel moment. Demult nu își mai permisesese simplul lux de a se simți strânsă lângă corpul cald și solid al unui bărbat. Aproape că uitase cât de bine se putea simți. Într-un fel, această apropiere o făcea să se simtă puțin timidă. Se uită la el printre gene.

-Credeam că te-ai dus la culcare și ești deja în pijama. Zâmbi.

-De fapt, zise el în timp ce ochii îi sclipiră, prefer să mă culc în costumul lui Adam.

CAPITOLUL 3

A doua zi de dimineață era cald, chiar înainte de ivirea zorilor. Ceața acoperea spitalul *Riverview* ca un voal, dându-i un aer ciudat de demnitate, de doamnă bătrână. Marele spital pentru studii, situat pe lângă fluviul Mississippi, era aproape de inima New Orleans-ului, roind de activitate, în timp ce restul orașului se lupta încă cu somnul. La ora șase, Caitlin sosi în secția de obstetrică-ginecologie și fu imediat solicitată pentru o urgență. O pacientă pe care o văzuse adesea în clinica gratuită, simțise durerile nașterii toată noaptea. Acum, tânăra femeie era sfârșită de oboseală și monitorul pe care se vedea starea copilului îi arăta că acesta era în pericol. Numele pacientei era Diane Pierce și nu avea mai mult de optsprezece ani.

-Sună! ordonă Caitlin unei surori. Sora apăsă un buton care emise un semnal de alarmă.

-Diane -spuse Caitlin dulce, în timp ce transpirația se scurgea pe fruntea tinerei femei -îți vom administra oxigen. Nu te lupta. Încearcă să respiri normal. Bătăile de inimă ale copilului sunt cam încete. Asta-mi spune că e stresat și trebuie să facem ceva. Într-o clipă, te vom duce în secția de nașteri.

Continuă să vorbească încet și calm, în timp ce pune masca de oxigen pe fața Diane, rugându-se în același timp să merite încrederea pe care o citise în ochii pacientei. Curând, camera se umplu cu personal de urgență. Un anestezist prelua controlul oxigenului.

Pilvi spre soțul tinerei femei. Joe Pierce stătea ținând mâna Diane. Fața îi era cenușie. Nu era cu mult mai în vârstă decât soția lui și era la fel de speriat.

-Poți veni cu noi sau poți aștepta afară, îi spuse Caitlin.

-Vreau să fiu cu Diane. I-am promis! spuse el nu o voce tremurătoare.

În timp ce Diane fu transportată în secția nașteri, Caitlin îl luă pe domnul Pierce, pentru a se îmbrăca în hainele de protecție. Când terminară, intră în secția de nașteri. Pulsul copilului e nouăzeci și opt, strigă cineva. Caitlin își luă locul la masă și lăsă experiența să-și spună cuvântul. Timpul căpătă o nouă dimensiune.

Era conștientă de tot ce se întâmpla în jurul ei și, totuși, lumea ei se reducea la urgența iminentă a nașterii. În timp ce asistentul stagiar continua să urmărească bătăile inimii copilului, Caitlin o învăță pe Diane să împingă în același timp cu contracțiile. Curând, se ivi copilul și, după ultima împingere a Diane, Caitlin ținea în mâini un prunc abia născut.

-E o fată, spuse asistentul stagiar. Un murmur de ușurare se auzi în grupul de asistenți, dar Caitlin nu participă la asta. O senzație de răceală i se instala înăuntrul stomacului. Copiii sănătoși erau albaștri la naștere.

Acesta era însă palid și moale. Lucrând rapid, ea prinse și tăie cordonul ombilical, apoi extrase lichidul din nasul și gura copilului. Schimbând o privire îngrijorată cu asistenta ei, se dădu deoparte, lăsând-o pe aceasta să termine treaba. Caitlin duse repede copilul, care nu mai mișca, într-un colț al încăperii. Puse un tub în traheea noului născut, conectat cu laringele și zonele bronhiale. Pieptul fetiței se ridică, în timp ce un aparat pompa oxigen în micii ei plămâni.

Aproape neavând curaj să respire ea însăși în timp ce lucra, Caitlin se ruga pentru un semn care să indice -că pruncul era capabil să respire de unul singur. Într-un colț îndepărtat al minții ei, auzi un fel de tânguire a mamei fetiței. Cineva apăru lângă ea.

-Sunt de la pediatrie. Auzind vocea lui Drew, ea simți o senzație de ușurare. Deși nu lucrase niciodată cu el mai înainte, îi cunoștea reputația de excelent pediatru.

Ea văzu în ochii lui că își dă seama de situație; el privi copilul care nu mișca.

-Informează-mă pe scurt. Îi spuse în câteva cuvinte cum bătăile inimii scăzuseră și îi explică ceea ce făcuse. El clătină din cap, apoi apucă un stetoscop și îl puse pe pieptul copilului.

-Zece acum, spuse el, anunțând accelerarea bătăilor inimii. Începe ușor să crească. Semn bun. Continuă să-i dai oxigen. Când va ajunge la douăzeci, o să-i dăm posibilitatea să respire singură. Lucră împreună în liniște. Lui Caitlin i se păru că durează o veșnicie, până când inima copilului ajunse în zona de siguranță.

-Respiră! Hai, îngeraș! murmură Drew, hai că poți. Respiră, îngeraș!

Nimic nu se întâmpla. Repuse tubul. Controlându-se din răspuțeri, Caitlin își stăpânea emoțiile.

-Ai vrea să preiei tu grija copilului? întrebă ea. Deși voia să stea cu copilul, simțea că mama era acum mai importantă. El aprobă, fără a o privi, și ea se întoarse la pacientă. După ce se asigură că nu erau complicații după naștere și după ce le spuse lui Diane și lui Joe că fetița lor era bine, se grăbi înapoi la Drew.

-Inima merge. Patruzeci, spuse el privind scurt spre ea.

Speranța renăscu în pieptul lui Caitlin. Patruzeci era normal. Dintr-odată copilul mișcă picioarele. Micile brațe se luptau acum cu tubul. Lui Caitlin îi venea să râdă și să plângă, să înlăture imaginile urâte printr-un dans plin de viață. Mai mult, voia să-l prindă pe acest copil minune al pediatriilor și să-l sărute cu grațitudine.

-Asta-i! spuse el triumfător, avem un copil sănătos. Scoase din nou tubul și copilul înghiți aer.

-Bine ai venit pe lume, îngeraș. Îngerașul lui Drew lăsă să-i scape un țipăt de indignare. Întreaga încăpere se liniști brusc. Un alt țipăt sparse liniștea încăperii,

urmat de râsete și aplauze din partea echipei de urgență și a părinților.

Cineva strigă:

-Pe legea mea! Țasta-i un țipăt minunat! Drew zâmbi spre copil.

-Da,este,murmură el,lovind-o ușor peste obraz.O privi pe Caitlin.Stătea chiar în spatele lui.Ochii îi erau umezi și strălucitori.

-Catie! Ea clipi,apoi privi spre el.

-Bună treabă,îi spuse el.

-Dacă n-ai fi intrat în acțiune la primul semnal de alarmă,micuța asta ar fi putut fi într-o stare gravă.

-Mulțumesc,zise el,iar ochii lui zâmbeau uncunși în spatele măștii de operație.

E înspăimântător cât de repede poate scădea pulsul unui nou-născut.Crezi că va fi în ordine?

-Poți să pariezi.Luă copilul și-l legăna în brațele lui.O soră îi întinse o fașă sterilă și el o înfășă pe micuța care continua să țipe.

-Hai să le-o arătăm părinților,după care o să o iau sus,în secția de terapie intensivă, pentru un control complet și sub observație.

Tinerii părinți îi primiră cu lacrimi și zâmbete largi.Caitlin îl prezentă pe Drew.El răspunse întrebărilor lor timide și explică nevoile imediate de îngrijire.

Când termină îi întrebă cum or să-și numească copilul.

-O vom numi Caitlin Andreea,în onoarea doctorului MacKenzie și a dumneavoastră.Dar o vom striga Catie.Drew îi văzu privind spre femeia de lângă el.Caitlin fu total surprinsă.El zâmbi.

-Catie,spuse el,privind-o,e un nume frumos.

Târziu,în dimineața aceea,Caitlin se afla la al cincilea etaj la obstetrică-ginecologie,sorbind din cafeaua neagră și sperând să simtă mai repede efectul cofeinei.Serviciul începuse precipitat,cu nașterea micuței Pierce.Numai după patru ore,din cele treizeci și șase pe care le avea de făcut,se simțea distrusă.

Dar,știind că micuța Catie Pierce dormea liniștită în sala de terapie intensivă,se simțea mai bine.Fusese de-a dreptul impresionată de felul în care Drew rezolvase situația.Își merita pe deplin reputația.Zâmbind somnoroasă,se gândi din nou la felul în care soții Pierce îi dăduseră fetei numele lor.

I se întâmpla pentru prima dată și se întreba dacă Drew nu era în aceeași situație.Îl va întreba când îl va vedea.

„Caitlin Andreea”,murmură ea,încercând să audă cum sună.Curios,cât de bine se potrivesc numele astea împreună.Mai ciudat însă i se păru faptul că fusese stabilită un fel de legătură între ea și Drew,dat fiind că această fărâmă de

umanitate le purta numele.Pleoapele începură să i se îngreuneze.Ținând ceașca între mâini,se sprijini de un dulap,relaxându-se în voie.

-Aha! Iar dormi în picioare.Trezește-te,puștoaico!

Caitlin se întinse.Deschise ochii și o văzu pe Debbie Wilson,supervizoarea de dimineață a spitalului,zâmbindu-i de dincolo de dulap.

Îmi odihneam puțin ochii,spuse ea zâmbind timid.

-Bineînțeles,puștoaico.Simpatica față *cafe-au-lait* a lui Debbie,reflecta firea ei blândă,veșnic zâmbitoare.Ochii inteligenți,care erau atât de căprui încât,uneori,păreau negri,sclipeau amuzați.

-Am auzit asta de un milion de ori.Voi,stagiarii și internii sunteți niște îndrăgostiți ratați.Ultimul cu care am ieșit,mi-a sforăit de două ori între supă și salată.

-Amintește-mi,să nu te invit nicăieri,spuse Caitlin.

-Nu ești tipul meu,oricum.Am auzit de copilul Pierce.Felicitări.

-I-au pus numele după mine și după doctorul Daniels.Debbie zâmbi:

-Emoționant,nu? O privi cu mare atenție.Dar arăți îngrozitor.De fapt,arăți mai rău decât pisica mea.Făcu o pauză pentru a sublinia efectul dramatic.A murit luna trecută.Caitlin râse și ridică sus ceașca,în semn de salut.

-Asta-i ceea ce îmi place la tine,Debra Jo.Întotdeauna ai un compliment la îndemână.Înghiți ultima picătură de cafea.

-Le-o spun așa după cum arată.Debbie luă ceașca goală din mâinile lui Caitlin, apoi mărșălui în jurul dulapului,exact așa cum o făcea și în viață: sigură de ea însăși și capabilă de orice.Merse la aparatul de făcut cafea și turnă pentru arnândouă o nouă porție de lichid aburind.

-Șezi,înainte de a te întinde pe podea,spuse Debbie,trăgând un scaun pentru Caitlin.De ce nu stai totuși confortabil,în timp ce-ți aștepti vulturii? Vei avea nevoie de forță ca să tragi și să împingi generația asta proaspătă de studenți și interni.Caitlin se așeză și acceptă bucuroasă ceașca pe care prietena ei i-o puse în mână.Dobbie se așeză pe marginea biroului,gata să-și ia zborul la cel mai mic anunț.

-Întotdeauna mă târăsc în prima zi a turei mele,admise Caitlin.

La fiecare trei luni,i se dădea o nouă echipă de interni și studenți,pentru a fi supravegheați,cu prilejul rotației pe care o făceau la diferitele discipline.

-Mai ales studenții.Sunt atât de competitivi.Ar face orice,ca să poată primi lauri. Debbie clătină din cap,zâmbind:

-Al naibii mod de a începe o zi de joi perfectă.Suflă în cafea,apoi luă cu atenție o înghițitură și continuă:

-Unul dintre stagiarii de la etajul al treilea m-a avertizat că,de data asta,o să avem unul dat dracului.Îl cheamă Paulsen.Înțeleg că are o problemă de comportament.E un intern cu imaginație de chirurg.Își roti ochii.Îți dai seama ce tip este!Caitlin își prinse fața cu mâinile și gemu.

-Strașnic! I-am recunoscut numele.Paulsen e pe lista mea.

-Îmi pare rău,spuse Debbie.Își bău cafeaua în liniște; apoi,după un moment, întrebă:

-Ia zi,scumpo,ce-i cu tine în dimineața asta? Ziua abia a început.De obicei,o făceai cam după treizeci de ore...

-Ai devenit fantoma pisicii tale? zise Caitlin zâmbind.Debbie râse.

-Da.Ce se întâmplă cu tine? Scumpul tău doctor Daniels mai face glume pe seama ta? Ce-a mai făcut acum? Ți-a ascuns ciorapii în frigider?

Zâmbetul lui Caitlin păli.Nuanța pe care o simți în vocea lui Debbie,o surprinse.

-Crezi că e...știi tu? Debbie râse.

-Scumpo,ori ai nevoie de ochelari,ori libidoul tău are nevoie de reparații generale.Bunul doctor e de-a dreptul splendid.Jumătate din personalul feminin ar face orice să fie în locul tău.

-E proprietarul casei în care locuiesc și atâta tot,spuse Caitlin.Tonul ei era defensiv și realizează asta imediat.

-Trezește-te și miroase puțină formaldehidă,scumpo.E proprietarul care stă în aceeași casă cu tine.Și unul care te privește de parcă ai fi cel mai bun lucru de pe platoul cu desert.

-Nu-i adevărat,insistă Caitlin.

-Ba da,zâmbi Debbie.Conversația asta ar fi trebuit să aibă loc la grădiniță.Nu te-am mai văzut așa nervoasă din pricina unui bărbat,până acum.Sigur că mă faci curioasă.Caitlin refuză să muște momeala.

-Curiozitatea și camioanele sunt primele în exterminarea pisicilor.Poate asta e ceea ce s-a întâmplat cu a tă.

-Nu e nostim deloc,se plânse Debbie,ții întotdeauna totul pentru tine însăși.

Eu,eu,și iar eu.Pupilele i se lărgiră; nu te uita,dar iată că vine.

-Cine? Caitlin se întoarse să privească.Debbie sări de pe birou.

-Dacă te invită undeva,spune da.Îi zâmbi lui Caitlin,apoi ieși.Cu un fel de teamă amestecată cu spirit de anticipație,Caitlin se întoarse și îl văzu pe Drew înaintând sigur spre ea.Forța prezenței lui o făcu să se clatine.

-Bună dimineața,spuse el vesel.

-Ce faci aici? E ceva în neregulă cu micuța Pierce?

-Nu-i nimic în neregulă cu micuța noastră.

Catie zâmbi,plăcându-i felul în care suna fraza.

-O vom ține în secție pentru a-i mai face câteva teste,continuă el,dar nu mă aștept la nici un fel de complicații.Nu voiam să te iau prin surprindere.Mă gândeam numai să trec să mai schimbăm o vorbă.

-Ah,drăguț din partea ta.El observă oboseala din ochii ei,ca și cearcănele de sub ei.

-Arăți obosită.N-ai dormit ieri noapte?

-Am dormit ca un copil.Ea privi într-o parte,apoi își puse mâinile în poală.

-Eu nu am dormit prea bine.Am continuat să visez torturi cu frișca și sărutări, care mă scoteau din sărite.

-Daniels! Caitlin privi în jur,să vadă dacă ascultă cineva.Locul ăsta are o mie de urechi.Aș prefera să nu difuzezi întregii lumi incidentul de ieri.Zâmbetul de pe chipul lui se evaporă:

-Nu mă gândesc la seara de ieri ca la un incident nefericit.Mi-a plăcut,cu adevărat.Caitlin văzu că se simțea rănit,apoi se întrebă dacă nu cumva își imaginase doar,pentru că senzația dispăru repede.În timpul ultimelor săptămâni, începuse să realizeze că Drew Daniels reușea în a-și păstra o figură de clown fericit,în ciuda adevăratelor lui sentimente.Oftă.

-Voi,cei de la pediatrie,nu aveți nimic de făcut?

-Oh,ba da,spuse el luând locul lui Debbie,pe birou.Ținem un concurs de ghicitori.Durează o săptămână.Gândește-te repede.Cine a câștigat Cupa Mondială în 1959?

-Habar n-am și nici nu-mi pasă.Începu să râdă,lucru care i se părea mai ușor de făcut,de când îl întâlnește.Asta-i ceea ce voiai să-mi spui?

-Nu.El luă un creion de pe birou și zise: Mi-ar face plăcere să râzi mai des, Catie.Mă face să mă simt mult mai bine.Un tremur îi străbătu coloana vertebrală.Nimeni nu-i spusese asta până acum.El încercă să echilibreze creionul pe deget,dar acesta se clătină.

-Vrei să cinezi cu mine astă seară? Caitlin se retrase,lăsând astfel mai mult spațiu între ei.

-Mulțumesc,nu.Nu cred să fie un lucru potrivit,tocmai acum.Ar fi mai bine dacă am putea menține relația noastră strict pe baza prieteniei.Părănd absent,învârtind creionul între degetul mare și cel arătător,Drew o privi cu atenție.

-Prietenii nu iau masa împreună? întrebă el.

-Ba da,dar..Dintr-odată,ea se simți vulnerabilă și prea descoperită sub privirile lui scrutătoare.

-Drew,nu mă grăbi.

Ca majoritatea celor din meseria lui, Drew era obișnuit să citească printre rânduri. Recunoscu nuanța de incertitudine din vocea ei și, instinctiv, înțelese că era vorba de un lucru pe care ea nu-l dezvăluia prea des. Ezitarea ei îi spunea că o interesa și pe ea persoana lui, dar simțea că nu controlează situația. Iar el putea înțelege asta. Controlul era un lucru pe care și el îl aprecia.

-Înțelegi ce vreau să spun, nu? întrebă ea. Tonul și privirea ei cereau o anumită siguranță că relațiile dintre ei vor rămâne în limitele prieteniei. Ar fi mințit pentru amândoi, dacă i-ar fi spus asta. În tăcere, el reșează creionul pe birou, punându-l exact așa cum îl găsisese.

-Ești foarte încăpățânată, spuse el în sfârșit, păstrând tonul lejer al discuției. Catie, adică vreau să spun Caitlin! Ea strânse din dinți. Acum, începea să folosească jocul cu numele ei, dar oricum, ea nu-și putea permite să fie prea moale.

-Catie, îl corectă ea, oftând obosită. Mă exasperezi.

-Sentimentul este reciproc, murmură el. Se întinse și îi aranjă o şuviță de păr după ureche. Nu simți?

-Ce? întrebă ea, deși știa la ce se referă. Era reamintirea pasiunii redeșteptate.

-Magia. Ea se trase de lângă el.

-Du-te și ai grijă de copilul ăla bolnav. Echipa mea va ajunge, pentru vizită, în câteva minute. Magia păru să dispară, când el se ridică.

-Ai dreptate. E ziua de rotație. Noroc cu nofiții. Ține-i în frâu. Caitlin îl privi îndepărtându-se, neștiind dacă ceea ce simțea era regret sau ușurare.

Aproape că ieșise din camera surorilor, când se opri și o privi peste umăr. Gura lui senzuală i se curbă într-un zâmbet.

-Ne vedem la cină. Înainte de a protesta în vreun fel, el dispăruse. Încă gândindu-se la Caitlin, Drew ieși din ascensor îndreptându-se spre pediatrie. Cineva îl strigă și el privi spre coridor. Mark Gordon, un tip mare, pistruiat, cu părul de culoarea nisipului, se apropie greoi de el.

-Hei, șefule, am un caz pe măsura ta.

-Bună dimineața, Mark, spuse Drew, luând dosarul pacientului din mâna lui Mark, un student din anul II. Ia zi, care-i problema?

-Prima întrebare. Un băiat de cinci ani cu simptome de leucemie. Referat din partea Clinicii Gratuite. Pentru un observator întâmplător, Drew dădea impresia unuia interesat numai pe jumătate. Pe dinăuntru însă, era complet concentrat asupra cazului.

-Numele pacientului e Joey Anderson, continuă Mark.

Cel mai mic dintr-o familie cu șase copii, crescuți numai de mama.

L-am pus în salonul de îngrijiri gratuite,deocamdată.Lipitorile își fac treaba. Cei doi discută cazul,până ce intrară într-un pavilion.Câțiva copii îi captară atenția lui Drew.Se opri zâmbind,apoi vorbi cu fiecare,iar în cele din urmă îl urmă pe Mark într-un sector închis cu draperii.Băiatul arăta palid și pierdut pe patul spitalului.Un asistent îi lua sânge,iar o femeie,într-o rochie mult prea mult spălată,stătea de cealaltă parte.Se uita des la ceas,îngrijorată.

Mama și fiul se uită spre Drew și Mark,când aceștia se apropiară.

Drew realizează imediat starea băiatului.Părea mic,pe pentru vârsta lui.Părul ondulat îi înconjura chipul angelic și ceva din expresia feței lui atinse o coardă sensibilă în inima lui Drew.Poate că era de vină efortul pe care îl făcea puștiul pentru a arăta lumii curajul său,deși o lacrimă îi atârna pe una din gene.Sau poate că era impresia de fragilitate din ochii lui.Drew zâmbi și copilul îi trimise în schimb un reflex al zâmbetului său.Pe urmă,frica se furișă în privirea acestuia.Drew era mult prea obișnuit cu o asemenea reacție,știind că,pe pentru un nou pacient,el nu era decât o altă persoană în alb,care însemna împunsături,întorsături,durere.Din nou,îi surâse cald,voind ca simpatia ce o simțea să treacă și de cealaltă parte.

Îi dădu înapoi dosarul colegului său,apoi scoase din buzunar o lamă de chewing-gum,fără zahăr.

-Hei,Joey,zise Drew,ridicând brațul în semn de bun venit și lăsând lama de chewing-gum să-i alunece în mânecă.Sunt doctorul Daniels,dar cei mai mulți dintre copii îmi spun doctor Drew.Îți place iluzionismul?

Puștiul aprobă,deși frica i se citea în ochi,ca o umbră.

-Știu doar câteva trucuri,continuă Drew,dar mă-descurec întotdeauna cu cuvintele magice.Crezi că mă poți ajuta să spun câteva?

-Așa cred,spuse Joey.

-Bine.Drew ridică brațele și-și mișcă degetele.

-Credo quia absurdum,începu el o frază în latină care însemna: cred,pe pentru că e absurd.Băiatul repetă solemn cuvintele.Drew îi arătă mâinile goale,apoi se aplecă și scoase lama de chewing-gum din urechea puștiului.Surpriza alungă teama.Desfăcu lama,în timp ce un zâmbet angelic îi cuprinse fața.

Drew îi ciufuli buclele blonde.Bătălia începuse și el intenționa să o câștige.

Era puțin după ora zece seara.Lucrurile se liniștiseră în secția de obstetrică-ginecologie.Echipa de studenți ai lui Caitlin se împrăștiase să studieze sau să mănânce câte ceva și,pe pentru prima dată de când începuse serviciul,ea era singură într-una din sălile pentru vizitatori.Stătea lângă o fereastră,privind luminile sclipind pe fluviu și ascultând ploaia care bătea în geam.Deși era foarte obosită

fizic și mental, mintea refuza să-și înceteze activitatea. Continua să se plimbe aiurea, trecând de la un gând la altul, de la o emoție la alta, revenind, mai des decât i-ar fi plăcut, la Drew Daniels. Ceva mai devreme, se uitase la ceas cu teamă dar și cu speranța că Drew o să apară la cină. Nici nu apăruse, nici nu telefonase.

-Ei bine, am fost o proastă că l-am așteptat, murmură ea, privind aiurea spre tavan. Se simțea ca o femeie care fusese părăsită. Lucrul de care avea nevoie era un clown care să o înveselească. Caitlin oftă ușor. În seara precedentă, se autoconvinsese că putea să-și controleze hormonii. Dar, după două sărutări senzaționale, o noapte de neliniște și o zi în care gândurile îi zburaseră prea des spre Drew, nu mai era așa de sigură de asta.

Prietenia, își reaminti ea dintr-odată, era singurul lucru pe care și-l putea permite să-l simtă pentru el. Stagiatura ei la Riverview se va termina în iulie. Următorul pas în cariera ei era să înceapă studiul despre sterilitate, ceea ce ar fi însemnat să se mute într-un alt stat. A stabili o relație pe termen lung în asemenea circumstanțe era în afara problemei și pe ea nu o interesau aventurile trecătoare.

Poate că ar fi fost mai bine să fi găsit un alt loc în care să-și ducă viața. Caitlin închise ochii și-și masă fruntea. Dar unde ar putea merge? Fusese deja peste tot, bătând străzile în căutarea unui apartament disponibil în New Orleans. Adevărul era că bugetul ei nu-i permitea să se întindă atât cât i-ar fi trebuit pentru a face o opțiune viabilă. Era datoare cu plata colegiului și a studiilor de medicină și îi mai trebuiau încă cinci ani pentru a plăti.

În același timp, știind cât de mult o răscolea Drew Daniels, se întreba dacă ar rezista până în iulie. Nouă luni și două săptămâni era un timp prea lung, având în vedere o asemenea presiune.

Poate că, totuși, își făcea griji de pomană. Poate era prea obosită pentru a gândi limpede. Se decise să meargă în dormitorul surorilor și să tragă un pui de somn.

Poate că lucrurile vor arăta altfel, după câteva ore de odihnă.

Caitlin se îndreptă spre dormitor. La jumătatea drumului, fu surprinsă de plânsul cuiva. Se opri în dreptul camerei și ascultă. Plânsul înăbușit deveni mai puternic. Se uită la numărul camerei și-și aminti de cei doi pacienți. Pavilionul și internările gratuite erau în grija stagiabilor și a internilor, iar responsabilitatea ei pentru pacienții cu plată era limitată. Caitlin atinse ușa deschisă pe jumătate.

Plânsul încetă. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să lase totul baltă, ar fi trecut în camera surorilor și le-ar fi cerut să se ocupe de acel pacient.

Dar plânsul reîncepu. Ceva se răsuci în ea. Caitlin deschise ușa și intră.

-Nu puteți face nimic pentru ea? se auzi un scâncet adolescentin din penumbră.

Am venit aici prima. Cum credeți că pot dormi cu ea în starea asta?

-Numără stelele,o sfătui Caitlin,trecând pe lângă primul pat,spre al doilea. Luând o mică lanternă din buzunar,privi pacientul.Femeia era chirchită ca un fetus în burta mamei.Tuburile prinse de brațele ei erau întinse la maximum. Corpul îi tremura violent.Caitlin controla instalația,în timp ce încerca să-și amintească ce știa despre acest pacient.”Kerry Ledet.Treizeci de ani.Internată pentru o operație de urgență.Ruptură ectopică în timpul sarcinii,în trompa stângă.Trompa dreaptă și ovarele extrase în urma unei crize ectopice anterioare”.Străduindu-se să rămână detașată,Caitlin își aminti că-l asistase-pe chirurgul doamnei Ledet în după-amiaza aceea.Trompa stângă era imposibil de salvat și fusese extirpată.Degetele îi tremurau,când stinse lanterna și o băgă în buzunar.

-Doamnă Ledet,spuse ea,atingând încet umărul care tremura.Un țipăt găuit de furie și durere umplu spațiul,amestecându-se cu gemetele nemulțumite care veneau din patul alăturat.Sunt doctorița MacKenzie.Aveți dureri mari?

Nici un răspuns.Caitlin încercă din nou:

-Ceva nu e în regulă? Aveți nevoie de medicamente contra durerilor?

Din nou,nici un răspuns.Se întreba dacă femeia era conștientă de prezența ei.

-Pleacă de-aici!Cuvintele,rostite încet,se pierdură în plâns.Kerry Ledet încercă să lovească cu pumnul.Caitlin îi prinse mâna mică,iar când femeia încercă să și-o tragă înapoi,i-o reținu.

-Liniștește-te.Ai să distrugi instalația.Totul va fi în regulă.Imediat ce spuse fraza,regretă.O undă de neputință o învălui pe Caitlin.Bineînțeles că nimic nu va mai fi la fel ca înainte.Logic sau nu,Caitlin simți cum faptul că participase la operație o apăsa ca un păcat.Stătea acolo în liniște,simțindu-se neavenită.

Intensitatea suferinței era prea mare,ca ea s-o poată rezolva.Nimic din ceea ce putea spune sau face n-ar fi putut să liniștească sufletul femeii.

Timpul trecea.Ținea mâna doamnei Ledet,încercând să-i absoarbă durerea.

Încet,plânsul se transformă într-o tuse intermitentă,apoi se opri.Simți trupul femeii relaxându-se.Pentru un moment,Caitlin privi absentă în întuneric, Simțindu-se de parcă și ea ar fi plâns până la epuizare.Încet,lăsă mâna doamnei Ledet,apoi reazășterutul în jurul ei.

Singură în dormitorul stagiariilor,Caitlin stătea întinsă pe întuneric,într-unul din cele douăsprezece paturi suprapuse.

Văzuse prea multe femei ca Kerry Ledet,distruse de problema sterilității.

Incidentul din seara aceasta confirma faptul că luase o decizie justă,când se gândise să înceapă să cerceteze cauzele sterilității.Cineva intră în încăperea și

aprinse lumina.

-Hei,Mac,ai adormit?

Vocea îi calcă nervii,și așa la pământ,și își puse mâinile la ochi.

-Nu mai dorm,doctor Paulsen.

-În acest caz,n-o să te deranjeze dacă am să las lumina aprinsă ca să citesc,spuse stagiarul,care fusese în echipa ei în dimineața aceea.Îl auzi trântindu-se pe unul din paturi,în timp ce-și deschidea încet ochii,clipind,pentru a-i obișnui cu lumina.Își întoarse capul să-l privească.Din cauza înălțimii,abia încăpea în patul cam mic.Îl privi cum își aprinde o țigară,concentrându-se asupra mâinilor lui subțiri.Mâini de chirurg.Inhala adânc,apoi deschise cartea.Când îl vedea pe Paulsen,Caitlin își amintea de un tablou de Modigliani.Ochii lui mari și albaștri erau așezați pe o față lungă,ascuțită.Era ca o fibră subțire de energie,care se mișca mereu într-un fel timid,aproape adolescentin.Chiar și când se odihnea, picioarele i se bălăngăneau înainte și înapoi,ca o coadă de câine prietenos.

Comparația o făcu să surâdă,pentru că el nu avea nimic prietenos,nici pe departe.Personalitatea stagiarului era dură,aproape țâfnoasă.Imediat ce-l văzuse în dimineața aia,îi spusese ceea ce credea el despre serviciul de obstetrică-ginecologie.Iar după aia,ziua mersese tot mai prost.

Caitlin privi aiurea.Știa că stabilise câteva reguli de bază cu Paulsen.Dacă n-ar fi făcut-o,atitudinea lui negativă ar fi afectat întreaga echipă și ar fi distrus moralul tuturor.

-Hei,Mac!În primul rând trebuia să-l dezobișnuiască de ideea că i-ar putea merge spunându-i „Mac”.

-Când te referi la mine,să-mi spui doctor MacKenzie,spuse ea hotărâtă.

-Aha,bine,doctor MacKenzie.O să ne bucurăm de ceva acțiuni în seria B,sau e întotdeauna la fel de plictisitor? Caitlin îi întâlni privirea.Micul mizerabil aproape că surâdea,insultând-o.Îl săgeta cu o privire rece.

-Ai întrecut măsura de câteva ori azi,domnule Paulsen.N-o mai face.Cât vei fi în echipa mea,zilele vor fi fără sfârșit și munca nu se va opri decât arareori.

Fața lui ascuțită luă expresia unui copil recalcitrant.

-Nu mă interesează să prind copiii la naștere.Mă interesează chirurgia,iar rotația asta este o pierdere de timp.Caitlin se ridică.

-Nu trebuie să-ți placă obstetrica-ginecologia sau să mă placi pe mine.Sunt supervisorul tău pentru următoarele trei luni.Mă aștept din partea ta la cooperare și politețe.Ochii lui sclipiră ca mercurul,dar rămase tăcut.

-Îți vei corecta atitudinea,continuă ea sau îți va fi corectată.În fiecare dimineață,vei controla pacienții de primă urgență,cu o oră înainte de vizită.

În timpul vizitei,vei fi întrebat de starea lor,diagnoza și complicațiile lor.Mă aștept să fii pregătit să răspunzi la aceste întrebări,sau ți se va demonstra cât de puțin știi.E limpede,doctor Paulsen? Stagiarul se aplecă și își stinse țigara într-o scrumieră pe podea.

-E limpede precum cristalul,doctor MacKenzie.Își închise cartea cu zgomot,se ridică și părăsi camera.Prea obosită ca să se mai ridice și să închidă lumina, Caitlin se lungi pe pat și închise ochii.Aproape imediat auzi ușa deschizându-se din nou.Oare se întorsese Paulsen pentru al doilea tur? Oh,nu,se gândi ea.

-Te previn,zise ea,ținându-și ochii strâns închiși.Fii liniștit și lasă-mă să dorm, sau îți trag una în cap cu oala de noapte.

-Ține-ți oala de noapte.Sunt liniștit.

CAPITOLUL 4

Caitlin sări în sus,reeunoscând vocea joasă și caldă a lui Drew.Stătea în ușa deschisă,zâmbind.Intensitatea și căldura acelui zâmbet o amețeau.Mai devreme,dorise ca el să fi fost lângă ea,să o înveselească cu poantele lui de clovn.Acum,el era acolo și se simțea,în mod ridicol,aproape periculos de fericită să-l vadă.Își păstră expresia neutră.Era o artă pe care o perfecționase în decursul anilor.

-Ce cauți aici? Drew își ascunse deziluzia,în fata privirii ei puțin entuziasmate.

-Ți-am promis,o cină.Își prinse degetul în cureaua pantalonilor.Pot intra? N-ai să-mi dai cu ceva în cap?

-E prea târziu pentru cină,spuse ea,gândindu-se cât îl așteptase în seara aceea.Își aminti din nou de dorința ei de a rămâne singură.Dar el arăta așa de bine,încât se lupta cu ea însași ca să-și mențină poziția.Halatul lui alb era deschis,iar sub el se vedea o cămașă roz,proaspăt călcată,pantalonii gri închis,și privind mai atentă, văzu și o cravată colorată.Părea proaspăt,cu ochi strălucitori și incredibil de sexy.În schimb,ea se simțea nepieptănată,știind că i se desfăcuse coada și că îmbrăcămintea îi era șifonată.Dacă ar fi deșteaptă,i-ar spune să plece,dar nu se simțea atât de sigură în seara asta.Nici nu putea suporta gândul de a-i spune să plece.

-Oh,intră.N-am să-ți fac nici un rău.Și așa mi-am depășit limita azi.

Râsul lui umplu spațiul.Înainta spre ea și o privi într-un fel care îi dădu un fior de-a lungul șirei spinării.

-Ai cinat deja? întrebă el,observând că cearcănele de sub ochii ei erau aproape de două ori mai pronunțate în dimineața aceea.Arăta ca și când ar fi avut nevoie de o îmbrățișare și de opt ore de somn.Ar fi îmbrățișat-o cu plăcere,dar se gândi

că n-ar fi fost o mișcare înțeleaptă pentru moment.Ea își clătină capul,drept răspuns la întrebarea lui.

-Atunci,nu-i prea târziu,spuse el.Am o pizza care ne așteaptă în cealaltă cameră.Îi întinse mâna,ajutând-o să se ridice.În momentul în care își puse mâna într-a lui,Caitlin simți un amețitor val de emoții.Sau imaginația își bătea joc de ea, sau aerul era cu adevărat plin de electricitate.Își coborî picioarele de pe marginea patului,și se ridică dintr-odată.El nu-i iasă mâna imediat.Se priviră profund unul pe altul.Ea văzu în ochii lui un dor atât de profund și intens,încât îi străpunse sufletul.Voia să-l ia în brațe și să-l țină strâns.Nu o făcu,totuși,peu că știa că nu ar fi fost destul și nu ar fi fost prudent să ofere mai mult decât își permitea să dea.Drew simți această reținere.Îi lăsă mâna și se retrase.Zâmbind mai mult la suprafață,o întrebă:

-Apropo,ce fel de animal se vânează cu o oală de noapte?

Ea râse,iar el simți că tensiunea dintre ei se evaporase.

-E sezon deschis pentru stagiarii imbecili.

-Ah,da! consimți el,printr-o mișcare a capului.Am întâlnit și eu câteva din creaturile astea.Lumina ironică din ochii lui dispăru și se încruntă.E vreunul care îți face probleme? Spune drept!

-Mă descurc singură.Ea își puse pantofii,iar el continuă să o privească.

-Ești sigură? Ea își înalță bărbia,apoi îi aruncă o privire.

-Bine,bine,zise el ridicând mâinile în semn că se predă.Îmi pare rău că te-am întrebat.Sunt sigur că ai putea rezolva criza din Orientul Apropiat cu o singură mână.Nu voiam să te plictisesc.

-Dar o faci atât de bine! El își trecu mâna prin păr.

-Nu intenționez.Am putea avea o conversație simplă,fără să ne contrazicem mereu unul pe altul?

Îi zâmbi încurajator,încercând să facă pace.Ea privi în tavan,apoi din nou spre el.

-Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să avem un fel de conflict irezolvabil de personalitate?

-Nu. Nu credea în așa ceva,cum nu credea nici ea.Numai faptul de a-i fi ținut mâna un moment generase destulă căldură ca să le străpungă Inima.Îl frustra faptul că ea refuza să împărtășească această atracție evidentă și puternică dintre ei.

-Pizza se răcește,spuse el,arătând spre cealaltă încăpere.Mă duc să mănânc.Când vrei,vino și tu.Se întoarse,merse spre ușă,apoi se opri.

-Mama mi-a spus că un gentleman aduce întotdeauna flori unei doamne.

Întorcându-se spre ea,păru că prinde din aer un buchet de flori colorate,din

hârtie.Caitlin fu total surprinsă.În mod automat,prinse buchetul pe care i-l aruncase.

-Nu avem nici un conflict de personalitate,Catie.Suntem atrași unul de celălalt. Problema e că nu ne cunoaștem destul de bine ca să știm ce să facem cu relația asta.

-Asta-i absurd,spuse ea fără convingere.El zâmbi,apoi închise ușa în urma lui.

Drew tocmai termina prima felie de pizza,când ușa se deschise.Cu coada ochiului,o văzu pe Caitlin stând în ușă.Ea ezită,pe un moment,ca și cum s-ar fi angajat într-o luptă internă.El se gândi că ea nu se hotărâse dacă să ridice ramura de măslin în semn de pace sau să-l lovească cu ea.Luând altă felie,o ignoră.Îi făcuse destule avansuri.Următorul pas era al ei.

Ea înainta,sigură pe fiecare pas și,în același timp,plină de grație.Fața nu îi trăda nici un gând.Părea rezervată,ca de obicei.Îl învâluie cu privirea,apoi se uită cu interes la cutia neagră-aurie de la Guzzo-Italian-Restaurant.

-Noi,oamenii de rând,ne-am obișnuit să luăm masa la pizzerie,spuse ea, așezându-se de cealaltă parte.Nici nu știam că la Guzzo se servește și pentru acasă.Ah,se gândi el,asta e ramura de măslin deghezată într-o discuție neconflictuală.Își șterse gura cu un șervețel.

-Ei nu servesc pentru acasă.

-Bine,dar ești de gardă în seara asta.Nu pot crede că ai lăsat spitalul și te-ai dus după pizza! Ochii ei erau plini de scepticism.

-Nu știi ce sunt în stare să fac pentru o pizza de la Guzzo,spuse el zâmbind.

Ea apucă felia groasă și mușcă din ea,ca și când ar fi dorit să-i muște vena jugulară.După un moment,întrebă:

-Ai de gând să-mi spui cum ai luat-o sau nu?

-L-am mituit pe unul din personal,care tocmai terminase,și a trebuit nu numai să-i plătesc cina,ci să-i mai dau și treizeci pe deasupra,pe pentru osteneală.

Drew luă o măslină care tocmai căzuse de pe felie și și-o aruncă în gură.O lumină ironică sclipea în ochii lui.

-Știi,ești singura femeie pentru care am aruncat,așa,nouăzeci de dolari.

Ea clipi:

-Te-au înșelat.

-A meritat.Ea își aplecă ușor capul și îl privi cu o expresie de nedumerire.

-Arunci banii aiurea! Parcă n-ar însemna nimic,pe pentru tine.

-Așa crezi? se strâmbă el.S-ar putea să ai dreptate.Te deranjează,nu-i așa?

-Da.Mai plătesc încă datoriile la Universitate și trăiesc de la un cec la altul.

O pizza de nouăzeci de dolari mi se pare ceva cam extravagant.

-Bine,oftă el dramatic.Îți mărturisesc că îmi suplimentez salariul ăsta amărât de rezident prin vânzarea termometrelor pe care le fur din depozit.Le vând pe stradă,unor ipohondri.Surprinse un zâmbet alunecând pe buzele ei,dar ea reuși totuși să se încrunte.Trebuia să admită că doamna se controla excelent.

-Termină cu bancurile,Daniels.Dacă ai de gând să ne cunoaștem mai bine,ar trebui să fii și serios,câteodată.Ea luă o cutie nedeschisă de coca-cola fără zahăr.

-E pentru mine? El confirmă.

-Observă că este o băutură pe care o poți găsi la orice mașină de băuturi.Până și noi,bogătașii decadenți,mai facem concesii din când în când.De data asta zâmbi și ea.

-Cât de prudent din partea ta!Gurile rele spun că familia ta are acțiuni în industria oțelului.Ești unul din bogătașii decadenți?

El se întinse după o altă felie de pizza.

-Pot spune că,din punct de vedere financiar,sunt stabil.Contabilul meu pare întotdeauna fericit să mă vadă.Ezită pentru un moment,apoi continuă: Bunicul meu deținea câte ceva în industria oțelului,când oțelul era rege în Birmingham Alabama.Tatăl meu nu a fost totuși interesat de afaceri și investiții așa că totul s-a pierdut,înainte ca eu să mă fi născut.Tatăl meu trăiește dintr-o rentă și din investiții.Își petrece aproape tot timpul în Europa și în Palme Springs.Nu suntem prea apropiați.Caitlin recunoscă atât nota de umor din vocea lui,cât și privirile triste din ochi.Relăția pe care o avea cu tatăl său îl durea.Simți simpatie pentru el,gândindu-se cum s-ar simți ea dacă nu ar avea suportul și dragostea familiei. Cu oricine altcineva,Drew ar fi simțit nevoia de a continua conversația.Dar cu Caitlin,chiar și liniștea era un bun tovarăș.Nu simțea nevoia unei explicații în privința familiei lui,și nici nevoia de a o amuza în vreun fel.Îi privi părul,plăcându-i felul în care șuvițele de păr roșu-auriu străluceau în lumină.Îl purta strâns într-o coadă,ceea ce o avantaja când lucra.Stilul ăsta de coafură părea oarecum rece și rezervat,ca și masca pe care o afișa.Câteva șuvițe îi rătăceau pe lângă tâmple și pe gât.Un colț al gurii lui se ridică și zâmbi văzând jocul acestora.

-Ceva nu e în regulă? întrebă ea,străpungându-l cu privirea.

-Nu.De ce?

-Mă privești ciudat.Am sos pe bărbie?

-Nu.Admiram doar peisajul.Fu recompensat cu un zâmbet de neîncredere.

-În dimineața asta,spuse ea,Debbie Wilson mi-a spus că arăt mai rău decât pisica ei moartă.Și tu mi-ai spus că arăt obosită.Mă îndoiesc că mi-am îmbunătățit

înfățișarea de atunci.

-Ai avut o zi grea? Întrebă el.

-Am avut altele mai bune.Își șterse degetele pe un șervețel.

-Povestește-mi,îi ceru el,sunt un bun ascultător.Siguranța lui Caitlin dispăru.

Clovnul care o irita atât,lipsea în seara asta.Drew părea sincer,fără nici un fel de conveniențe și dornic să-i acorde toată atenția.Poate că de vină era căldura zâmbetului său sau această sinceritate a lui,dar realizează că era gata să-și asume un mic risc și să i se destăinuie.Se trezi astfel gata să-i împărtășească evenimentele zilei.Începu prin a-i povesti despre Craig Paulsen și despre teama ei că atitudinea negativă a internului ar putea pune în pericol moralul echipei.

Drew o întrebă câteva lucruri,apoi îi sugeră să-l lase pe Paulsen să asiste în timpul operațiilor,cât mai des posibil.

-Dacă îl lași să vadă că ai încredere în posibilitățile lui,poate că își va schimba comportamentul,spuse el.Vorbește cu el.Încearcă să afli ce-l preocupă.

Gândindu-se mai bine,își dădu seama că sfatul lui era realist.Când decisese să ia masa împreună,nu se gândise că îi va mărturisi toate problemele ei.Nici nu se aștepta la vreo soluție viabilă din partea lui.Era atât de obișnuită să țină totul în ea,încât uitase cât de bine te poți simți când împărtășești și cea mai neînsemnată problemă cu cineva,încurajată de acest sentiment,ea îi relată incidentul cu Kerry Ledet și cât de neajutorată se simțise când trebuise să se confrunte cu durerea femeii.Drew își puse mâinile pe masă:

-Catie ești prea dură cu tine însăși.Nu ești psiholog.În fața unei emoții atât de violente,orice om s-ar simți neajutorat.Pentru ceea ce a fost,cred că ai făcut singurul lucru pe care l-ai fi putut face.I-ai ținut mâna și ai făcut-o să înțeleagă că nu era singură.Un zâmbet mulțumit îi apărură pe buze.

-Ești un bun ascultător.Mulțumesc.Vrei puțină cafea? Sau trebuie să te întorci la pediatrie?

-Niște cafea sună excelent.Nu trebuie să mă grăbesc încă.Ea își împinse scaunul înapoi și se ridică.În timp ce curăța masa,Drew îi prinse mâna.

-Curăț eu,dacă aduci tu cafeaua.

-Bine.Vrei cu frișca,nu-i așa?

-Da,mulțumesc.Zâmbi,evident încântat că ea își amintise întâmplarea.

Caitlin merse spre o masă pătrată de lângă perete,unde se afla o mașină de făcut cafea și cele necesare,precum și un amestec ciudat de dulciuri.Umplu cele două cești,puse frișca într-a lui,apoi adăugă puțin și pentru ea,căci preparase o cafea destul de tare.Când termină,văzu că Drew se așezase pe una din cele două sofale verzi din vinilin.

Se făcuse comod,punându-și picioarele pe măsuța de cafea din fața lui.

-Fii atent,îl sfătui ea,întinzându-i o ceașcă.Cafeaua asta mușcă mai tare decât un doberman.Fără să mai spun cu cât timp în urmă a fost făcută.

-Sunt obișnuit cu cafeaua tare,una în stare să dea gata și seiful unei bănci.

Ea își aruncă pantofii din picioare și își așeză un picior sub ea.

-Cum merg treburile la pediatrie?

-Bine.Am făcut o cursă cu scaunele cu roțile,în după-amiaza asta.

El zâmbi văzându-i surprinderea.

-Cineva din echipa noastră a propus o competiție cu copiii care puteau participa. A fost o cursă ceva mai ușoară.Copiii erau entuziasmați,Catie.Vreo doi puști, care rareori spuneau câte ceva sau zâmbeau,râdeau acum cu gura până la urechi, încurajându-și echipa.Mi-ar fi plăcut să fi fost și tu de față.Bucuria lui aprinse flacăra vitalității din ea,alungându-i oboseala.Era surprinsă de cât de bine se simțea cu el.Când nu făcea pe clovnul,era o bună companie și era plăcut să discuți cu el.Nici nu îi păsa că el îi spusese „*Catie*”.

-Pare minunat,îi spuse ea,nici nu pot să cred că faceți asemenea lucruri fără să aveți necazuri.N-am auzit de așa ceva,când eram eu intern în Atlanta.

Sorbi puțin și găsi că,deși era tare,cafeaua putea fi băută.

-Ce altceva s-a mai întâmplat azi?

Drew începu să-i spună povești despre diferiți copii și despre reacțiile lor în fața iluzionismului său de amator,fără a-și da seama că ea începuse să întrevadă această nouă față a lui.În timp ce vorbea,descoperea o altă latură a lui,dincolo de prostii și fleacuri.Pentru prima dată,începu să înțeleagă că,oricât de neobișnuite ar fi fost metodele lui,Drew avea capacitatea de necontestat de a-i face pe copiii bolnavi și speriați să fie fericiți.Cu buzunarele pline de chewing-gum,jucării și trucuri magice,le oferea un răgaz în care să respire,să uite de frică.Oricine și-ar fi asumat riscul de a privi dincolo de aparențe,ar fi văzut că era un om cald și atent.În mijlocul unei povestiri despre un puști care furase o carte cu poze *Band-Aids* și o vânduse altuia pentru câțiva bănuți,Drew observă că ea nu mai râdea acolo unde ar fi fost cazul.Figura ei era gânditoare.Ce spusese el oare încât îi provocase o asemenea transformare?

Tăcu și ochii ei minunați îi întâlneau pe ai lui.Drew se simți atras spre ei.Era imaginația lui sau exista cu adevărat această senzație de căldură între ei,ca și când,brusc,s-ar fi acordat unul la sufletul celuilalt? Sentimentul era ciudat și în același timp excitant.Ochii ei se măriră,apoi o anumită încordare i se citi pe față.Privea aiurea,intimidată.Drew își reveni.Cât timp o privise oare așa? Evident,destul de mult ca să o fi făcut să se simtă jenată.

-Sper că nu te plictisesc? zâmbi el ușor,intimidat la rândul lui.Am tendința de a mă lua cu vorba când povestesc despre copii.Caitlin se relaxă.Pentru o secundă, se simțise dezechilibrată,pierdută în vârtej...Refuza să pună vreo etichetă pe ceea ce simțise.Zâmbind,spuse:

-Dimpotrivă.Îmi place când te aud vorbind despre copii.E evident că îți iubești profesia.Ce planuri ai,după iulie? Țasta era subiectul favorit al fiecărui rezident care se apropia de sfârșitul cursurilor de specialitate la *Riverview*.

-Am să-mi fac un cabinet particular,multi-disciplinar.Îmi place ideea de a combina un grup divers de specialiști în același cabinet.

Bucuria sclipi în ochii lui și își găsi ecoul într-un zâmbet.

-Unde te gândești să-ți deschizi cabinetul? La Birmingham?

Ea văzu lumina din ochii lui dispărând și realizează că spusese un lucru nepotrivit.

-Nu,spuse el,în timp ce zâmbetul îi dispăru.Nu mai am nici un fel de legături cu Birmingham-ul.Nu mai e nimic și nimeni la care să mă întorc.La New Orleans e locul meu.Tonul îi deveni mai blând.Am fost aici încă de pe vremea liceului,la Tulane.Am de gând să trăiesc și să lucrez aici tot restul vieții.

Caitlin se gândi un moment.Îi spusese două lucruri.Situația lui familială era mai dureroasă decât lăsa să se înțeleagă și era surprinzător de atașat de orașul ăsta.

I-ar fi plăcut să-l întrebe mai multe,dar calmul lui și convingerea cu care vorbise,o făcură să se răzgândească.Alese cea mai sigură intenție din cele două de care vorbise.

-Sună ca și când te-ai fi hotărât cu adevărat pentru New Orleans.

-Poți fi sigură,spuse el entuziast,relaxându-se vizibil din nou.În ceea ce mă privește,este singurul loc unde pot trăi.E ceva în orașul ăsta care îți intră în sânge.Simt că aparțin locului ăsta.Oriunde mă duc,mă gândesc la casă,ca un copil care se gândește deodată la Crăciun și la ultima zi de școală.El își ridică privirea și se uită la ea.

-Tu,probabil,simți același lucru despre Georgia...Ea se crispă.

-Cred că da.Îmi lipsesc munții,câteodată.Dar pentru mine,casa este familia mea.

N-ar avea nici o importanță unde aș trăi.El o privi sceptic.

-Ești sigură? V-ați mutat de multe ori în copilăria ta?

-M-am născut și am crescut lângă un mic oraș universitar.Poate de asta mi s-a părut atât de interesant să trăiesc în locuri noi.El clătină din cap.

-Nu mă interesează deloc să mă mut.M-am aranjat aici și intenționez să rămân.

Tonul lui cam dur o deranja și hotărî să schimbe subiectul.

-Plănuiești să-ți construiești un cabinet pentru a practica? El se luminează dintr-odată.

-Am pus ochii pe o structură deja existentă.E o casă veche cu trei etaje,din cărămidă pe strada Saint Charles.Construcția e solidă și e suficient spațiu pentru parcare.Și,mai ales,e la numai câțiva pași de casă.E foarte comod pentru o viață de familie,când va fi.Drew o surprinsese întotdeauna prin felul lui de a trăi în prezent,iar acum era surprinsă să vadă cât de amănunțit își plănuiise restul vieții. Altă prejudecată despre el fusese distrusă.

-Cu ce specialități intenționezi să te combini? întrebă ea.

-Pediatrie,obstetrică-ginecologie,interne,doctori de familie și,poate,un psihiatru. Am vorbit cu câteva persoane care sunt foarte interesate,îi zâmbi atrăgător.Ce zici? Ai vrea să lucrăm împreună? Am face o echipă grozavă.Uite cât de bine am lucrat azi dimineață,cu copilul Pierce.Deși vorbise fără a se gândi prea mult,ideea de a fi partener cu Caitlin începuse să se contureze în mintea lui.

Ea îi răspunse la zâmbet,dar își clătină capul:

-Singura modalitate prin care mi-aș putea permite să practic medicina în particular ar fi aceea de a fi recrutată de o comunitate suficient de disperată,care să-mi acorde un ajutor financiar substanțial.Dar,trebuie să recunosc,dacă voi practica medicina și mi-aș putea-o permite,oferta ta ar fi destul de tentantă.

El se încruntă:

-Ce vrei să spui cu „*dacă voi practica*”?

-Interesul meu față de cercetarea cauzelor sterilității e mai puternic.Am trimis oferte pentru programe de cercetare la Houston,Los Angeles,Baltimore,Chicago și în alte câteva locuri,unde aș putea lucra și mi-aș putea continua studiul în același timp.

-Înțeleg.Vei pleca,deci.În vocea lui se simți din nou acel autocontrol calm, distant și enervant.Gaitlin privi aiurea.

-Când m-am mutat la tine,ți-am spus că voi pleca în iulie.O ciudată senzație de vid începu să se facă simțită în stomacul ei.I se păru că-1 auzise oftând.

Deci urma să părăsească New Orleans-ul,se gândi Drew.Bătu ușor din picior,în timp ce se aplecă înainte,privind în ceașca lui și dorindu-și să fi conținut ceva mai tare decât cafeaua.Sorbi.Cafeaua era la fel de rece pe cât se simțea și el în interior.Până în iulie mai erau numai nouă luni.Tensiunea începu să crească în pieptul lui.O privi.Ea stătea liniștită,cu o expresie neutră.Vedea cât de strâns își ținea ceașca.O grămadă de lucruri se puteau întâmpla de acum și până în iulie,își spuse el.S-ar putea să se răzgândească.

-Catie,avem amândoi câteva zile libere de mâine seară,când ne terminăm schimbul.Ai vrea să ieși cu mine? Am putea petrece sâmbăta în cartierul francez. Am putea asculta ceva jazz în *Preservation Hall*.

Ea își aranja nervoasă o șuviță de păr după ureche.

-Nu știu,spuse întorcându-se pentru a-l privi,azi a fost o zi cu prea multe suișuri și coborâșuri.Și,sincer vorbind,poate n-ar fi o idee prea bună pentru noi să încercăm să fim altceva decât prieteni.El făcu un mare efort pentru a-și menține zâmbetul.

-Nu văd nimic rău în felul în care vezi tu lucrurile,Catie.Nu știu de fapt cum gândești și cum simți.Dar cred că avem posibilitatea să creăm între noi ceva profund și durabil.Nu mă întreba de unde știu,pentru că nu îmi pot explica mie însumi.E doar un sentiment.Nu-ți pot da nici un fel de garanții scrise că o relație între noi va merge.Tot ceea ce îți cer e să dai o șansă acestei posibilități.

Caitlin se intimida din cauza privirii lui prea intense.El căuta o relație permanentă,lucru pe care îl căuta și ea.Dar ea urma să plece în iulie.

Dintr-odată,simți întreaga ei existență normală apăsându-i pieptul ca o greutate de două tone.După ani de control al propriilor emoții ca să reușească în viața profesională,părea acum că; pur și simplu,se îneca în ele,încă de când îl întâlnește pe Drew,capacitatea ei de a se bucura și de a fi senină,se scurgea printre crăpături,ca apa printr-un baraj,după cutremur.Și nu știa cum să o oprească.Și apoi,nu era sigură că ar fi vrut s-o facă.Dar,oricum,urma să plece în iulie.Bunul simț îi spunea să nu se mai complice inutil.Dorința de a ignora bunul simț era totuși enormă.

-Drew,eu...Se întrerupse,când micul aparat ce îl purta la șold începu să sune insistent.El îl opri,apoi apucă telefonul de pe masa de lângă el.

-Ce s-a întâmplat? îi spuse celui care răspunsese.Joey Anderson?

Caitlin îl privi înțelegând că era vorba de o urgență.Știa că reintrase în starea de medic,tot atât de repede pe cât i-ar fi trebuit altcuiva să-și pună pantofii.

-I-a crescut temperatura? Bine.Voi fi acolo în câteva minute.Ruse telefonul la loc.

-Ai probleme? întrebă ea.

-S-ar putea.Se ridică.Mulțumesc că ai acceptat să cinăm împreună.Mi-a făcut plăcere.Zâmbetul lui fu scurt,dar cald.

-Mi-a făcut și mie plăcere.Se ridică și ea,intenționând să-l însoțească până la ușă.Drew îi mângâie obrazul cu un deget.

-Ai decis în vreun fel în ce privește mâine seară? Ea se simți ciudat de fierbinte și de rece în aceiași timp:

-Tot nu cred că ar fi înțelept pentru noi să continuăm.El se apropie,arcuindu-și mâna în jurul gâtului ei și obligând-o să se apropie

-Ai dreptate,probabil.Dar nu prea simt nevoia de a fi înțelept.

De fapt, nici ea nu o simțea, dar era greu să se debaraseze de vechile obiceiuri.

-Lasă-mă să mă gândesc, bine?

-Ei, măcar asta e ceva. În timp ce vei fi ocupată cu gânditul, ia în considerație și asta! Se aplecă și o sărută cu o foame care contrasta cu gentilețea manierelor lui.

Fusese un sărut care ar fi trebuit să dezghețe și cel mai solid bloc de gheață al rațiunii. Nemaiputând rezista dorinței ei interioare care crescuse brusc, Caitlin răspunse din plin, sărutându-l, trecându-și vârful limbii peste buza lui inferioară.

Cu brațele strânse în jurul ei, el o trase înapoi înspre corpul lui fierbinte.

Pe măsură ce sărutul devenea mai serios, ea dădu drumul pasiunii explozive pe care o acumulase de-a lungul întregii luni. O intensă emoție și plăcere îi străbăteau corpul. Drew îi dădu drumul încet. Zâmbind atrăgător, îi mângâie părul care îi acoperise umărul.

-Trebuie să plec. Mă conduci până la ascensor?

Caitlin aprobă din cap, gândindu-se că l-ar fi urmat și în China, dacă ar fi întrebat-o acum.

CAPITOLUL 5

Două dimineți mai târziu, Caitlin se trezi treptat cu senzația că o pană fină si gădila obrazul. Încă pe jumătate adormită și dezorientată, își trecu mâna peste față, apoi se întoarse pe burtă. Oftă mulțumită și se băgă și mai mult sub pătură.

Un fel de fluierat pătrunse în subconștientul ei. Încruntându-se, își puse perna peste cap. Simți aerul rece și căută pătura, dar nu o mai găsi. Tremurând ușor se ghemui cu genunchii la piept. Lucrul acela moale ca o pană îi atinse piciorul și ea tresări. E numai un vis, își spuse. Un vis plin de senzații, un vis de acasă, când tratele ei venea să o trezească.

-Lasă-mă în pace, Stephen, mormăi ea în semn de protest.

-Hai, Catie, trezește-te! Vocea, seducătoare ca mătasea neagră, pătrunse printre straturile încețoșate ale minții ei. Începând să o recunoască, se trezi încet-încet.

Ridică perna câțiva centimetri și aruncă o privire. Lângă pat, în genunchi, cu bărbia sprijinită pe braț, Drew o privea. Un zâmbet îi lumina fața și căldura lui o învăluia ca un val fierbinte. Bătaia inimii ei se accelerează, drept răspuns.

Timiditate, plictiseală și plăcere se amestecară pe rând în această emoție. De, cât timp era acolo? se întreba ea.

-Buna dimineața, somnoroaso! Cine e Stephen?

-Fratele meu, zise ea, acoperindu-și din nou fața cu perna. Dacă îți dau niște mărunțiș ai să pleci?

-Nu.

-Vezi,mărunțișul îl convingea întotdeauna pe Stephen.Pana aia,sau ce era,îi atinse coapsa,de-a lungul piciorului,până la glezne.Își scutură piciorul din reflex,apoi își luă jacheta și-și acoperi coapsele și genunchii.

-Bine,domnule proprietar!Asta ar putea fi considerată o violare a drepturilor unei chiriașe.Împinse perna și se ridică.Privindu-l cu ochii întredeschiși,se minună de cât de sexy arăta,chiar așa de dimineață.Purta niște jeanși,uzăți atât cât trebuie.O cămașă albă,descheiată,lăsa să i se vadă părul de pe piept.Lucrul cu care o tortura și pe care-l ținea în mână era o margaretă.Caitlin își pieptănă părul cu degetele.

-Mama ta nu te-a învățat nici un fel de bune maniere? Ce cauți în camera mea? Asta e camera mea,nu? Se uită în jur părând dezorientată.

Drew își dădu capul într-o parte,studiindu-i părul,pielea aproape transparentă, picioarele catifelate.

-Ești dulce când dormi.Un amestec de drăguț și copilăros.Și încântător de moale și de sexy,adăugă el.Ea se înroși,ca și când i-ar fi citit gândurile.

-Tocmai jucam scena prințului care o trezește pe Frumoasa Adormită.

Ea îi arată ușa.

-Afară! El râse.

-Ești întotdeauna nervoasă dimineața?

-Numai când proprietarii netoți mă trezesc în ziua mea liberă.

-Începi să amesteci poveștile.Netotul era unul din cei șapte pitici ai Albei ca Zăpada.Norocul tău e că ai un singur proprietar.Pe mine.

Fără comentarii,ea își împreună mâinile și se sprijini pe spate.Drew era mulțumit să o privească,să vadă felul în care cămașa ei de noapte stătea lipită de pieptul ei,mulându-se perfect pe sâni mici,de o formă desăvârșită.O parte din el ar fi vrut să se lase în voia dorinței de a intra lângă ea,în pat.Dar în gând își spunea că dorește mai mult decât ar fi gata să dea oricare dintre ei,mult mai mult.

-Și poate,continuă el,te simți prea obosită în dimineața asta.Atâtea ore de lucru pot să ducă la așa ceva.Caitlin se încruntă.Tocmai înainte de a-și încheia serviciul aseară,la șase,un coleg o rugase să mai stea o oră în locul lui.Trecuse mult peste miezul nopții,când intrase în casă,iar Drew era deja culcat.Cum de știa că lucrase până târziu?

-De unde știi că nu am fost la o întâlnire? întrebă ea curioasă.

-Am chemat secția de obstetrică-ginecologie.Caitlin se aprinse brusc.

-N-aveai dreptul să faci asta.O privi pentru un moment,apoi spuse încet:

-Ai dreptate.Nu am nici o scuză,în afara faptului că eram îngrijorat din pricina ta.Când ți-am condus mașina,miercuri seara,am avut probleme când am încercat

s-o pornesc.Mi te-am imaginat singură în parcare.Nu puteam să stau fără să știu ce ți s-a întâmplat și am telefonat.Îmi pare rău.Mânia i se domoli.

-Ei bine,apreciez îngrijorarea ta,dar aş prefera să nu se mai întâmple.Dacă voi avea nevoie de cineva care să mă ducă acasă am să cer eu asta.Și acum,spune-mi ce cauți în camera mea?

-Te trezesc.Lăsă margareta în poala ei,apoi se ridică.

-De ce?

-Vei vedea.Ieși lăsând o aureolă de mister,care acum învăluia camera.

Caitlin se uită la ușa deschisă pentru câteva minute,întrebându-se ce avea de gând.N-avea nici un rost să ghicească,așa că lăsă baltă încercarea de a-și imagina ce nouă nebunie mai punea la cale.Omul era teribil.Sacul lui cu trucuri nu avea fund.Luă margareta,ținând-o între degetul mare și arătător.Drew era la fel de fermecător pe cât era de imprevizibil.Zâmbind,își aranjă perna.Găsi pătura lângă picioare și și-o trase peste umeri.Se întinse,ținând floarea lângă obraz.

Încredințându-se acelei nevoi de somn,închise ochii.Era pe punctul să adoarmă,când auzi sunetul pe care-l fac sertarele închise.Drew era în bucătărie,se gândi ea.Apoi,îl auzi cântând tare.Orice ar fi făcut,își dădu seama că nu avea de gând să o mai lase să doarmă.Oftând,se ridică și se sprijini de pernă.Se gândi să se îmbrace,dar se simțea prea confortabil pentru a se mișca.

-Mai ai încă ochii închiși? întrebă Drew din coridor,fără a se face văzut.

-Depinde.Asta-i una din glumele tale? întrebă ea.

-Ce supărăcioasă și suspicioasă ești,draga mea! Tonul vocii lui sugera un cald umor.Am o surpriză pentru tine,așa că,te rog,închide ochii.

Credea într-adevăr că ochii ei erau frumoși? Ea zâmbi:

-Bine,i-am închis.Sunetul picioarelor desculțe se auzi pe podea.În timp ce se apropia,Caitlin își imagina că ori avea să o umple de cine știe ce parfum ciudat, ori aducea șuncă și cafea proaspătă.Simți cum salteaua se lasă ușor,când el se așeză lângă ea.

-Surpriza!Deschise ochii și,privind în jos,văzu o măsuță pentru pat.Privi elegantul aranjament cu vase de China,de cristal și de argint.Pe platouri erau clătite,șuncă,suc de struguri rece și cafea.Un vas pentru vin fusese umplut cu suc de portocale.O altă margaretă fusese așezată lângă farfurie.

Neștiind ce să spună,inhala mirosul cafelei ca și când i-ar fi stimulat corzile vocale blocate,permițându-i astfel să-și exprime aprecierea..

-Catie,îți place? Ea își ridică ochii.Drew o privea de aproape.Avea o expresie de plăcere,amestecată cu teamă.Își aminti că aceeași expresie o văzuse pe fața fratelui ei,când avea aproape cinci ani și îi dăruise mamei un vas pe care-l

decorase cu macaroane colorate.Citi în ochii lui aceeași nevoie enormă de a i se mulțumi.Însemna ea,într-adevăr,atât de mult pentru el?

-Ce minunat! spuse ea în sfârșit.Fusese nu numai un comentariu pentru efortul de a o surprinde,ci și o mulțumire pentru acest om ciudat de complicat.

Zâmbetul lui demonstra mulțumire pentru cuvintele ei.În timp ce se priveau unul pe celălalt,Caitlin simți cum restul lumii se topea.Vedea numai zâmbetul lui, expresia lui tandră,iar o senzație de imaterialitate îi invada corpul.Se simți de parcă măsura era singurul lucru care o ținea să nu se piardă.Surprinzându-și puternica nevoie de a-l mângâia,privi în jos.Cu vârful degetului,trecu peste mica măsură albă,simțindu-i calitatea.

-Unde ai găsit lucrul ăsta minunat? întrebă ea,sperând că întrebarea îi va masca starea confuză a emoțiilor.

-Într-un magazin de antichități pe strada Magazine.El luă șervețelul de culoarea piersicii și i-l întinse.În timp ce îl aranja,el luă furculița și tăie clătitele în porții generoase.

-Deschide gura!

-Pot și singură.Râzând încet,el profită de moment și îi împinse în gură o bucată.Înghițind delicioasele clătite,ea gesticula înspre tavă:

-Ce am făcut ca să merit tot tratamentul ăsta special?

-Apreciez că ești destul de nebună și de drăguță ca să-i ajuți pe ceilalți.Sau poate că eu sunt cel nebun.Ezită o clipă,apoi adăugă: Nebun după tine.Nevoind să facă o poveste prea mare din asta,tăie și îi întinse o nouă porție de clătită.

Simțurile ei își luară zborul,lăsând-o fără replică și dându-i astfel lui posibilitatea să-i mai dea o porție.Când se simți destul de sigură,spuse:

-Ești un bun bucătar.Cum de reușești să faci astfel de clătite? Mie nu-mi reușesc.

-Îți mulțumesc.Totul e să răcești untul înainte de a-l pune în tigaie.

-Serios? N-am știut.Ea încercă să ia furculița,dar el o trase,așa încât să nu o poată ajunge.Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

-Nu ți-am spus că ăsta e un mic dejun pentru doi? întrebă el.Trebuie să-l împărțim pe din două.

-Atâta timp cât nu trebuie să fac ordine la bucătărie,sunt de acord.Ești un bucătar grozav,dar bucătăria arată întotdeauna ca un câmp de bătălie,când termini.Dă-mi furculița.

-Noi,artiștii culinari,nu ne facem probleme pentru asemenea detalii mărunte, spuse el încet,punându-i furculița în mâna întinsă.

-Asta-i sigur.Ea înfipse furculița într-o porție generoasă și după ce o înmuie bine în sirop,ținând o mână dedesubt,i-o întinse.

El îi prinse mâinile într-ale lui, îndreptând furculița spre gură. Fu fermecată de felul încet și senzual în care el lua bucata cu buzele. Simți un fel de arsură în vârful stomacului. El îi prinse cealaltă mână. Ochii ei se măriră plăcut, când el linse picăturile de sirop din palma ei.

În timp ce senzația din stomac devenea mai puternică, își dădu seama că era ca o flacăra pe care el o făcea tot mai puternică. Acțiunea lui simplă, dar totuși seducătoare, o transformase în această flacăra prea mare pentru a mai fi ținută în frâu. Nu mai rezistă, când el luă furculița și o hrăni din nou. Fiecare mișcare înceată, precisă, pe care o făcea, era ca și când ar fi prins-o în mrejele unei pânze senzuale pe care o țesea în jurul ei. Mâncarea nu fusese niciodată atât de bună. Mâncatul nu fusese niciodată o experiență atât de senzuală. Fără a fi conștientă, ea realiză dintr-odată că mâncaseră aproape tot.

Încă sub farmecul momentului, ea îi privi mâna mișcându-se înspre vasul de cristal. Îl ridică și bău. Cât de perfectă era gura lui se minună ea. Când lăsă vasul, îi zâmbi. Caitlin simți că, dacă ar fi fost în picioare, zâmbetul acela ar fi îngenuncheat-o. Se aplecă înainte, atingând marginea vasului cu buza ei inferioară. Bău cu ochii fixați la el, savurând gustul ușor exotic al șampaniei cu lămâie. Îl auzi murmurându-i numele. Ezitând, își așeză fața pe obrazul lui. El ridică paharul și ea bău din nou, în timp ce privea fiecare nuanță a ochilor lui verzi care o priveau. Apoi, el își turnă și bău din același loc din care băuse și ea.

Privindu-l, Caitlin fu izbită de felul ceremonios în care împărțea băutura cu ea. Într-un mod straniu, simți că era ca un fel de moment al unirii lor. În acel moment infinit, ea realiză o ușoară schimbare a relațiilor dintre ei. Ceva din ea gravita spre el, ca o floare care își întoarce fața spre soarele cald. Își dădu seama că Drew avea dreptate când considera relația lor drept ceva magic. Magia îi lega pe amândoi împreună în acest moment. Ea zâmbi, în sfârșit, permițându-și să simtă bucuria pe care i-o oferea prezența lui. Drept răspuns, el alimentă și mai mult focul dinăuntru ei. Coborându-și privirea spre buzele lui, ea simți o dorință puternică de a le simți plimbându-se peste ale ei. Oftă senzual.

Ea luă vasul din mâna lui Drew și-l repuse pe mica măsuță. Zâmbi, văzând privirea lui întrebătoare, nemișcarea lui voită. Punând cealaltă mână pe obrazul lui, se aplecă mai aproape pentru a-i atinge buzele cu ale ei. Ușor, își trecu buzele peste pielea lui caldă și umedă. Faptul că-l simțea în toată ființa ei era singurul lucru de care își dădea seama. Mirosul lui aducea a șampanie, a lămâie și a promisiuni. Și totuși, nu era de ajuns. Focul dinăuntru ei crescuse tot mai mult, și ea se simți tot atât de ușoară ca și flăcările; Buzele lui se desfăcură, invitând-o înăuntru.

Îi prinse limba cu limba ei,satisfăcându-și simțurile în acest fel,plină de dorință, de pasiune.El îi prinse umerii și o îmbrățișa ușor.Palmele ei alunecară de-a lungul feței lui fine,apoi ea își trecu degetele prin părul lui argintiu de la tâmples. Mormăi ceva.Drew dădu drumul la o ploaie de sărutări pe fața ei.Extazul de a fi aproape de ea era atât de puternic,încât voia să-l prelungească la infinit.Trebuie să lupte pentru a nu fi copleșii de valul de dorințe; dorința de a poseda și de a fi posedat era atât de profundă,încât fiecăruia dintre ei îi era teamă să-i dea curs.Folosindu-și ultima rămășiță de control,el îi prinse umerii și mai tare,apoi ridică privirea și se trase înapoi.Surprinsă de această mișcare,Caitlin îl privi în ochi.I se opri respirația.El o privea într-un fel care o făcea să se simtă ca o floare rară,exotică și care tocmai înflorise pentru el.Pentru prima dată în viața ei,își dădea seama cât de mult contează să vezi asta în ochii unui bărbat.

Drew respira și el cam neregulat.Ochii ei străluceau ca un foc de pietre prețioase.Ei citi în ei pasiune.Aceeași schimbare se petrecuse și în timpul primului sărut,în noaptea bătăii cu tortul.Era convins că nu i-ar trebui prea mult timp ca să aducă relația lor în planul fizic.Și atunci,se întrebă el,de ce nu profita de invitația pe care o simțise în sărutul ei și pe care o mărturisea acum în priviri? Pentru că risca să piardă totul.Și pentru că știa destule despre ea,ca să-și dea seama că îi plăcea să se apropie de viață cu precauție,într-un mod bine gândit și ordonat.Ar fi regretat orice lucru făcut sub impulsul momentului,iar el nu voia asta.În dimineața aceea,ideea de a-i servi dejunul la pat,devreme,i se păru strălucită.Acum,nu mai era sigur de asta.Dacă ar fi fost inteligent,ar fi dat ceva credit acestui gând și ar fi ieșit imediat din cameră.O lăsă încet,brațele căzându-l pe lângă corp.Ea zâmbi,învăluindu-l într-o rază de soare.Se apucă cu mâinile de cap și se gândi că era timpul să plece.

-Catie,nu-mi mai zâmbi.Simți un pic de amuzament în vocea lui și înțelese că asta venea din absurditatea gândului care tocmai îi trecuse prin cap.

-Spune-mi să plec în acest moment,zise el.Pentru că,dacă n-o faci,m-aș putea sui în pat lângă tine și nu vom mai avea niciodată prima noastră întâlnire pe care ți-am promis-o.

-În ce mă privește,nu contează.Prima întâlnire e atât de stângace,suspină Caitlin. Nu e posibil să fi spus ea așa ceva!

-Vreau să spun...Roșeața îi coloră obrazii.Nu mai știu ce voiam să spun.

Râzând,Drew își ridică privirea.Ea nu-i putea fi de vreun ajutor.Unde era discreția ei,tocmai acum când el avea nevoie de ea? Dumnezeu! își dădu seama că nu putea nimeni să-l scape de el însuși,în afară de el însuși.Folosind tonul serios al bunicului său și cuvintele lui preferate,își ordonă în tăcere: ține-te

drept,băiete.Se dădu jos din pat și stătu drept,aproape militărește.

-Nu vreau să mă lipsesc de prima întâlnire,zise el,luând măsuta.Ne vom petrece restul zilei de azi distrându-ne în cartierul francez.La sfârșitul întâlnirii,te voi săruta în fața ușii și îți voi cere permisiunea de a mai ieși împreună.Un zâmbet ironic îi lumina fața.

-În afară de asta,nu vreau să dau impresia că sunt o pradă ușoară.Nu sunt tipul. Ea își îndreptă capul,privindu-l printre gene:

-Asta nu-i chiar așa cum am auzit! Spuse ea.El își clătină capul:

-Zvonuri,sunt cast.

-Da,vânător de fuste.El zâmbi.Ea îi dăduse imediat replica.Lui îi plăcu asta.

După ce puse măsuta pe podea,se întoarse și,aplecându-se,îi prinse brațele.

-Mă grăbesc,își coborî vocea până la șoaptă.Dar pentru tine,Catie,pot s-o las mai încet.Caitlin își închise ochii,anticipând sărutul.Dintr-odată,fu trasă jos din pat.

Ochii i se deschiseră mari,când picioarele simțiră podeaua.În zbor,se ținuse de brațul lui,iar acum el o prinsese de mijloc.

-Asta a fost o porcărie de truc,spuse ea.Ținând-o,Drew se gândi că făcuse o greșeală.O lăsă și se retrase.

-Îmbracă-te.Vom merge la prima întâlnire chiar dacă asta ne-ar ucide.Caitlin îl privi pentru o secundă.Îl invitase în patul ei iar el refuzase.Cât de umilitor! Și totuși,într-un fel,se simțea de fapt ușurată.Era mulțumită că s-a oprit de la ceea ce ar fi regretat apoi.El îi zâmbi,apoi luă măsuta și ieși.Să se lege prea mult de el ar fi fost cel mai stupid lucru pe care l-ar fi putut face,se gândi Caitlin.Urma să plece în iulie.El rămânea în New Orleans.Nu putea să-și periclitizeze viitorul, intrând în încurcătură,într-o relație complicată.

-Drew,așteaptă,îl strigă ea.El se întoarse.

-Cred că ar trebui să vorbim.Ea se așeză pe marginea patului,cu degetele împreunate.

-Oh,nu,spuse el,ai din nou privirea aia serioasă în ochi.Ai zis că-ți vei petrece ziua cu mine,da sau nu? Se întoarse încet și se așeză la capătul patului.

-De ce nu vrei? Ea nu-l privi.

-Ai dreptate când vorbești despre lucrul ăsta magic,dintre noi.E destul de impresionant.Acum câteva momente,eram gata să te trag în pat lângă mine și să spun: la dracu' cu totul.Niciodată nu m-am simțit așa,cu nimeni.

-Știu.Poate te-ai speriat,nu-i așa?

-Da,asa este,zise ea privindu-l în ochi.Nu vreau să intru în nici un fel de aventuri și orice lucru cu caracter de permanență n-ar fi cinstit pentru nici unul dintre noi,pur și simplu.Știi că plec din New Orleans când stagiatura mea se termină.

Frustrat și descurajat, Drew își trecu degetele prin păr.

-Catie, lasă-mă să încerc să înțeleg lucrurile astea. Ți-e frică să te legi emoțional de mine. Nu vrei să ți se rupă inima. Bine, pot înțelege asta. Și nici eu n-aș vrea să mi-o rup pe a mea, în vreun fel. Simplul fapt că avem acum această conversație, îmi spune că, la un anumit nivel, suntem deja implicați sentimental.

El își ridică mâna, oprind-o să intervină.

-Lasă-mă să termin. Mi-ai spus că ai solicitat să intri în cercetare, în diferite state. Bine, dar simplul fapt că ai făcut cereri nu înseamnă că ele vor fi acceptate.

Ce vei face dacă nu ești primită?

-Voi fi acceptată, spuse ea rece; dacă nu anul ăsta, anul viitor. Îmi doresc asta la fel de mult pe cât îți dorești tu cabinetul tău. Doar nu m-am trezit într-o dimineață spunând: Știi, cred că mi-ar plăcea să intru în cercetare. Am hotărât asta acum un an, după o atentă analiză. El se apropie de ea și îi luă mâinile într-ale lui.

-Trebuie să decizi ce-i mai bine pentru tine. Dar e ceva foarte puternic între noi. Tot ceea ce îți cer este să-i oferi o șansă acestui lucru. Petrece-ți câțva timp cu mine. Tu fixezi ritmul și eu te voi urma. Inima ei nu mai era atât de convinsă. Știa că ar trebui să evite orice relație cu el. Drew era un element neașteptat ce intervenise în viața ei. O forță incitantă, irezistibilă. Și apoi, știa prea bine că nu voia să reziste.

-Bine, spuse ea, sperând că nu face cea mai mare greșală din viața ei. Mi-ar plăcea să petrecem câțva timp împreună. Dar te rog, amintește-ți că asta nu va schimba lucrurile. El acceptă lucrul acesta, pentru moment. Ea n-avea dreptate. Așa cum se mai asigurase el singur, de vreo câteva ori în ultimele două zile, o serie de lucruri se puteau schimba până în iulie.

-Bine, hai să începem cu ziua asta a noastră în cartierul francez. Lasă-mă să-ți arăt cât de frumos este orașul ăsta, cu adevărat.

-Sunt aici de peste doi ani, spuse ea sec, am văzut tot ceea ce orașul ăsta are de oferit și, dacă îți închipui că voi fi cucerită de el și nu voi mai pleca...

-Dar nu l-ai văzut cu mine, o întrerupse el repede. Hai, Catie. Ți-a plăcut New Orleans, draga mea. Un oraș de neuitat. Hai să ieșim și să-i dovedim că nu ne pasă.

Ea zâmbi la tonul lui înflăcărat.

-Bine, dar asta nu e o întâlnire. Suntem pur și simplu doi prieteni care petrecem o zi împreună.

-Fie cum spui tu. El îi lăsă brațele și se opri o clipă. Pe dracu', cum să nu fie o întâlnire? se gândi el în timp ce părăsea camera. Prima din multe altele. Într-un timp record, Caitlin era gata îmbrăcată, pudrată și parfumată, privindu-și imaginea

în oglindă.În mod normal,ea nu dădea prea multă atenție îmbrăcăminții și machiajului.Azi,însă,își pusese una din extravagantele mamei ei,o bluză din mătase turcoaz,cu o clamă turcoaz,o centură neagră și galbenă și o fustă dreaptă până la genunchi; împreună lăsau o impresie frumoasă.Își mai pusese un lăntișor de aur și cercei ca niște inele mari,tot din aur,apoi o pereche de espadrile negre.Aranjându-se încă o dată,se încruntă dându-și seama că arată ca și când ar fi mers la o întâlnire.

-Nu e o întâlnire! spuse ea ferm.După o ultimă privire în oglindă,se întoarse să-l caute pe Drew.Îl găsi șezând leneș pe o sofa în sufragerie,citind o carte și ascultând casetofonul dat la maximum.Își pusese pantalonii kaki și o bluză albă din bumbac,cu un desen tropical,descheiată la piept.Pantofii din piele,purtați fără ciorapi,erau albi,imaculați.Ea zâmbi.Arăta ca un insular din imaginația lui Gauguin.Umblând încet,ea se îndreptă spre raftul unde se găsea casetofonul.Are gust pentru jucării scumpe,își spuse ea,în timp ce micșora volumul.Din strălucirea ochilor lui,o strălucire pur masculină,care îi cerceta încet vestimentația,Caitlin înțelese că maică-sa avea dreptate.Puțină imaginație prinde bine inimii.

Caitlin și Drew se plimbau încet de-a lungul străzii Bourbon,în cartierul francez.Deși nu era încă amiază,zona era plină de turiști și de locuitorii orașului.Din diferite clădiri din josul străzii se auzea muzică.

Jazz,rock,cajun,într-un ritm alert,country,blues și zideco -un văr al cajunului,toate se amestecau laolaltă și se înălțau în aerul încins.

Fascinată de reacția lui Drew la tot ce se vedea și se auzea împrejur,Caitlin continua să-l privească din când în când.Fața lui strălucea de intensitatea momentului,iar ochii încercau să vadă totul deodată.Părea tot atât de fericit surprins ca un copil pe care-l duci prima dată la un mare magazin de jucării.

-Nu mă satur niciodată să văd locul ăsta,spuse ei.Privirea lui trecu peste lucrătura de fier forjat a balconului în fața căruia stăteau,apoi se întoarse spre Caitlin.

-E imaginație,realitate și un carnaval dat dracului.Trecutul și prezentul se îmbină într-o dezordine atât de fascinantă,încât nu poți spune unde se termină unul și începe celălalt.Oricum,nu aș fi surprins dacă l-aș vedea pe piratul Jean Laffitte stând la colțul dintre străzile Bourbon și Chartres,mușcând dintr-un hot-dog și petrecându-și timpul cu vânzătorul de păpuși.El îi prinse mijlocul cu o mână.

-Poți să spui că nu-ți place? strigă el,ridicând-o în brațe și învărtind-o în cerc. Râzând,rămaseră îmbrățișați și după ce picioarele ei atinseră solul.

Pentru ea, cartierul francez reprezenta doar turiști în căutare de distracții, baruri, striptease și magazine care vindeau de toate, de la kitsch, la lucruri sublime. Dar, privit prin ochii lui Drew, orașul căpăta o cu totul altă dimensiune. Totul în jurul ei devenea viu, vibrant, plin de culori și emoții.

-Da, spuse în sfârșit? îmi place.

-Și atunci, de ce stăm? Să începem să ne distrăm. Îi apucă mâna.

-Hai să ne facem de cap. Caitlin râse și îl urmă într-un magazin cu tot felul de lucruri trăsnete. Încă mai râdea, când ieșiră din magazin.

-Uite, spune-mi adevărul, dădu ea din cap. Sunt eu, cu adevărat?

Drew își coborî ochelarii și privi atent la bentița cu zorzoane pe care și-o cumpărase. Confetti argintii și roșii străluceau în părul ei. El dădu din cap aprobator și își puse ochelarii la loc:

-E absolut ridicol, dar ești tu fără îndoială. Ea îl împunse cu un deget în piept, făcându-l să păsească înapoi.

-Dacă vrei să vezi pe cineva ridicol, ar trebui să te vezi cum arăți cu ochelarii ăștia de insectă. Certându-se în glumă pe tema gustului îndoielnic în alegerea suvenirurilor, continuară să meargă în josul străzii.

Petrecură următoarele ore explorând totul, de la Casa Vechiului Absint la Aleea Piraților. Băură împreună una din faimoasele băuturi ale lui Pat O'Brien, un Hurricane, intrară și ieșiră din magazine, dansară în mijlocul străzii Bourbon cu băieții mascați care întrețineau de obicei mulțimea din cartierul francez în stilul inconfundabil a step-ului și care acceptau orice fel de donații pentru efortul lor.

După un prânz cu pește de mare, Drew află de la Caitlin că ea nu fusese niciodată într-un magazin Voodoo. După masă, o luă înăuntrul unuia dintre acestea și examină împreună multe amulete ciudate, toate garantate că vindecă orice boală a cumpărătorului, că îndeplinesc orice dorință sau că pot să distrugă un dușman. Drew cumpără, pentru amuzament, câte o amuletă pentru fiecare, din cele despre care preotesele spuneau că aveau puterea să atragă iubitul, să-l țină sau să-l îndepărteze. Caitlin se simți încinsă, obosită și ușor amețită de fericire, când făcură o pauză în Squarul Jackson. Aproape se lăsă să cadă pe iarbă, la umbra unui palmier din apropierea statuii lui Andrew Jackson. Scoțându-și pantofii, își întinse picioarele și se sprijini în coate. Era un loc perfect pentru a te reface după activitățile zilei. Turiștii roiau printre clădirile din cărămidă roșie de la Pontalba, pe fiecare parte a pieței. Jongleurii, mimi și muzicieni dădeau spec-tacole în fața maiestruasei catedrale St. Louis. Artiștii înconjurau parcul cu chioșcurile și umbrelele lor viu colorate. Picturile lor în nuanțe pastel, specifice cartierului francez, atârnavă de gardul de metal al parcului.

Ea îi zâmbi cald lui Drew care o privea.

-Mulțumesc,spuse ea încet.Privirea lui Drew trecu peste lungimea picioarelor ei bine făcute,apoi se opri pe fața ei.Avea oare idee de impactul senzual pe care-l avea asupra lui? se întrebă el,în timp ce îi surâdea.

-Pentru ce îmi mulțumești?

-Pentru dejun,pe pentru cea mai frumoasă zi pe care am avut-o după mult timp. Pentru că ești tu însuși.Râse timid.Pentru că mi-ai arătat cum să mă prostesc din nou.Cred că uitasem.El se apropie de ea și îi prinse o șuviță din părul care-i atârna pe piept.Învârti părul în jurul degetelor lui.

-Spune-mi,Catie,ce crezi despre D.P.D.?

CAPITOLUL 6

D.P.D.? Caitlin se încruntă în timp ce încerca să-și reamintească semnificația acestor litere,râscolind prin terminologia medicală.Nu-i veni nimic în minte.Nu se întâmplase până acum,de-a lungul zilei,să fi discutat despre medicină și-și dădea seama că nu era dispusă să accepte subiectul acum.Și nici nu-i convenea să accepte pentru că nu știa ce înseamnă D.P.D.

Oftă și clatină din cap.Habar n-am! Spune-mi ce-i asta și am să-ți spun care e opinia mea.El îi lăsă părul de pe deget și privi șuvița plutind în aer,ca apoi să se așeze din nou pe pieptul ei.

-Demonstrație Publică de Dragoste.Zâmbi.Ea surâse,la rândul ei.

-Mergi direct la țintă,nu-i așa? Credeam că-i vorba de vreo nouă boală.

-Cred că așa și e,îi spuse el glumind numai în parte,și am căpătat-o.Pulsul inimii mele e alarmant.Palmele îmi sunt transpirate.Îi privi buzele.Mor după un sărut.Care este opinia dumneavoastră,doctore?

Ochii lui o îmbrățișau.Ea îi simțea ca pe o mângâiere.Observă că și inima ei bate mai iute.Spre surprinderea ei,palmele îi erau de asemeni umede.

Gândurile raționale o abandonară repede,cu excepția unuia.Gândul de a-și uni buzele cu ale lui.Înghiți și se forță să spună cât mai încet:

-Ia două aspirine,un duș rece și cheamă-mă din nou mâine dimineață.

-Prescripție greșită! își puse mâna pe obrazul ei,atingându-i în joacă colțul gurii degetul mare.Caitlin rămase nemișcată,în timp ce panica și plăcerea își făceau loc în ființa ei.Încercă să-și aducă aminte că nu vroia să meargă prea departe în relația asta a lor,dar nu se mișcă în nici un fel când el se aplecă spre ea.

O sărută o dată,de două ori,apoi îi murmură numele cu buzele lipite de ale ei.

Gura ei se deschise,lăsându-l înăuntru.Ea își petrecu degetele prin părul lui și sărutul deveni profund,întregul ei corp păru de o sensibilitate insuportabilă.

Plimbându-și buzele pe ale ei Drew își întoarse fața și îi mirosi părul.

-Cea mai neplăcută parte a D.P.D.este faptul că e publică.Personal,prefer demonstrațiile intime.Își ridică ochii și îi văzu privirea plină de dorință.

Strălucirea de foc a ochilor ei verzi îl copleșea...I se tăie respirația.

-Vino,spuse el,cuprinzându-i brațele.Cu voia ei,o ridică,apoi o trase între picioarele lui și o întoarse cu spatele spre el.

-Povestește-mi Catie,spune-mi cum a fost în Georgia.Cum ai crescut acolo?

-Bine.Caitlin se sprijini de el,bucurându-se de caldul lui suport și de felul în care brațele lui îi înconjurau mijlocul.Începu să descrie casa din lemn,construită de tatăl ei,John.Drew își sprijini bărbia de capul ei.Respira mirosul de mere al părului ei și asculta minunatul timbru al vocii ei.Cu ochii închiși,vedea imaginile pe care ea le descria cu atâta dragoste.Își imaginează cum ar sta ei doi pe terasa casei de lemn,bând cidru fierbinte de mere,în timp ce ar privi apusul care colorează culmile munților în straie de toamnă.Putea efectiv să-l vadă pe John MacKenzie,cu fața lui aspră și suflet bun.Putea simți mirosul de talaș și de lac de lemnărie din magazia tatălui ei.O putea vedea pe maică-sa,Ellen,o blondă sprintenă,a cărei pace lăuntrică strălucea în ochii ei de un albastru intens.Putea auzi vocea de soprană a lui Ellen,cântând în corul bisericii sau în timp ce broda. El zâmbi,când ea îi povesti cum fratele ei,Stephen,cu nouă ani mai mic dar de zece ori mai puternic decât ea,obișnuia să o facă să se simtă prost în fața băieților care veneau să o invite afară.

-Acum,studiază la Universitatea din Georgia,adăugă ea; e unul din vedetele locale de football.

-El ți-a dat bluza de football pe care o porți atât?

-Da,spuse ea,cu căldură în voce.Îmi dă câte una de fiecare Crăciun.Stephen e previzibil,dar loial.

-Eu sunt singurul copil,i-am invidiat întotdeauna pe prietenii mei,care aveau frați și surori.Ea se desprinse din îmbrățișare,pentru a-l privi.

-Acum e rândul tău.Vreau să știu totul despre tine.Cum a fost copilăria ta?

Îi stătea pe vârful limbii să răspundă ironic,ca de obicei.Ideea de a vorbi despre copilărie îl făcea să se simtă stânjenit.Fusese un privilegiat din ziua în care se născuse; își petrecuse anii copilăriei într-o casă care,de fapt,se putea numi vilă.

Avusese tot ceea ce un copil și-ar fi putut dori.Totul,în afară de afecțiunea părinților.Cum putea să explice o copilărie plină de singurătate,fără să pară povestea unui copil bogat?

N-ar fi vrut să-i spună minciuni.Nu acum,când ea devenise atât de importantă pentru el.Privind în jos,smulse un fir de iarbă pe care-l învârti între degetul mare

și arătător, în timp ce se gândea la un trecut pe care nu încercase niciodată să-l redea în cuvinte.

-A fost plin de rămas-bun-uri, spuse el în sfârșit.

Sunetul sec al vocii lui, îi lovi inima lui Caitlin.

-Nu trebuie să-mi vorbești despre asta, dacă nu vrei, spuse ea încet. Nu e mare lucru. Dar era, se gândi ea, văzându-i surâsul stânjenit care-i masca emoțiile. Avea sentimentul că învățase încă demult să folosească simțul acesta al umorului, pentru a-și ține departe amintirile neplăcute.

-De ce spui că a fost plin de rămas-bunuri?

-Părinților mei le plăcea să călătorească. Mai ales în Europa. O anume răceală se simți în tonul vocii lui. În societatea în care se învârteau, era socotit stânjenitor să-ți iei copiii cu tine. Părinții mei și prietenii lor au fost crescuți de guvernante educate după modelul englezesc, bineînțeles până la vârsta când erau considerați apți pentru a fi trimiși la o școală particulară spre a-și desăvârși educația; zâmbetul lui ironic apăru pentru o secundă, apoi dispăru. Așa a fost și cu mine, până la vreo șase ani. Lucrul pe care mi-l amintesc cel mai bine despre ai mei e acela că îmi spuneau mereu „*La revedere, Andrew. Încearcă să te porți bine cu guvernanta și cu doamna Ellis*”. Caitlin încercă să-și imagineze cum s-o fi simțit. Singur și abandonat. Îl luă de mână. Deși era o zi caldă, umedă, pielea lui era rece.

-Cine e doamna Ellis? Un zâmbet autentic i se citi în ochi.

-Menajera noastră. Guvernantele veneau și plecau, dar doamna Ellis și bunicul meu, Daniels, erau cei doi oameni pe care contam întotdeauna. Ea s-a retras în Florida, ca să fie mai aproape de familia băiatului ei, după ce mama a murit, iar eu am fost trimis la școală.

-Ce vârstă aveai?

-Șapte ani. Fusese ultima piatră a puzzle-ului. Acum, ea putea vedea bine întreaga imagine, înțelegând de ce era el atât de decis să rămână într-un loc.

-Ți-a plăcut la școala particulară?

-Spune-le mai curând școli. Înainte de a ajunge la vârsta de cincisprezece ani, am fost invitat să părăsesc câteva din cele mai alese școli particulare din New England și încă vreo două din Londra. Ea simți un tremur ușor străbătând-o, ca o undă de simpatie.

-Puneai pocnitori sub scaunul profesorului?

-O data sau de două ori, râse el ironic, apoi continuă: De câteva ori pentru că aveam o influență proastă. Eram clovnul clasei. Uneori, pentru că dădeam un rău exemplu, fugind. Asta începea să aibă sens, pentru ea. Făcând pe clovnul, atrăgea

atenția celorlalți, lucru pe care și-l dorea atât. Dar să fugă? își imagina cât de nefericit trebuie să fi fost, ca să facă asta.

-Unde te duceai, când fugeai? El îi strânse mâna, înainte de a i-o lăsa.

-La bunicul meu, în Birmingham, spuse el, întinzându-și unul din picioare; apăream în pragul ușii și el îmi spunea: Era timpul să cam apari, fiule, m-am plictisit de tot, jucând gin-rummy de unul singur. Fusesse unul dintre marii șefi în industria oțelului, la vremea lui. M-a învățat să nu fumez, lăsându-mă să mi se facă rău de la una din țigările lui. Și-mi spunea „fiule”.

Caitlin fu șocată de admirația din vocea lui.

-Îți plăcea mult, așa-i?

-Îl iubeam pe bătrânul ăla trăsnet. A murit dintr-un accident cerebral. Aveam cincisprezece ani. De atunci, am încetat să mai fug de la școală. Nu mai aveam la cine să mă duc. Am regretat întotdeauna că nu am fost acolo, să-i fi spus „*La revedere*” și să-i mulțumesc pentru că mă găzduise de fiecare dată.

-Sunt sigură că știa cum te-ai simțit la el, spuse ea.

-Nana Rosamond, bunica mea din partea mamei, e singura dintre bunici de care îmi amintesc. Ea trăia în Mississippi și nu călătorea mai mult de cincizeci de mile de casa ei. Cu toate astea, a venit la festivitatea de la bacalaureat. Nu i-am spus niciodată cât de mult a însemnat gestul ei pentru mine, dar cred că și-a dat seama. Drew tăcu pentru un moment, studiind-o, apoi spuse:

-E ușor să vorbesc cu tine, Catie. Îi povestise despre viața lui mai multe decât spusese vreodată cuiva.

-Am mai avut prieteni, dar pe nimeni ca tine. Cred că ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Din nou, ea fu surprinsă de imprevizibilitatea acestui om. Mulțumesc, eu... Sunt bucuroasă că suntem prieteni. Apoi privi în jos, aranjând o cută inexistentă de pe fustă. Fu surprinsă să vadă că mâna îi tremura ușor.

Când se uită din nou spre el, văzu cum o privea, de parcă încerca să memoreze fiecare detaliu al feței ei. Pulsul i se accelera la acest gând.

-Și tatăl tău? îl întrebă ea, îl mai vezi vreodată?

Drew își întoarse capul spre fluviul de dincolo de Piața Franceză. Curios, se gândi el pentru o clipă, se concentrase asupra sunetelor din jurul lor. Acum se auzea sunetul languros al unui saxofonist, undeva pe o stradă, gânguritul unui porumbel, traficul stradal dintre Piața Jackson și piața Franceză, șuieratul vaselor de pe fluviu. Încet, se întoarse și o privi pe Caitlin.

-Primesc o invitație oficială o dată pe an, când el e în Palme Springs. Ne petrecem week-end-ul împreună, jucând golf și întrebându-ne ce să ne spunem unul altuia. Un val de tristețe o inundă.

Înainte de a spune ceva,el se ridică în picioare și îi întinse mâna,peu a o ajuta să se ridice.

-Hai să mergem,spuse el,aș vrea să mă opresc pe la consignația de pe Royal Street.Ea aprobă din cap și-și puse mâna într-a lui.În timp ce se plimbau în liniște prin Square,Caitlin realizează că trecuse printr-o incredibilă gamă de emoții, de când se trezise în dimineața aceea.Așa ceva nu-și permitea,de regulă.

Pentru a depăși toate emoțiile pe care i le provoca profesia ei,își construiseră un fel de supapă de siguranță,care îi închidea emoțiile,la cerere.Cu Drew,descoperi rapid că supapa aceea se defectase.

Îi servise micul dejun la pat,o sărutase de parcă ar fi fost ultima lor zi pe pământ și o privise ca și când ar fi fost o orhidee rară.Iar acum,împărțea cu el răsul și durerile lui.Avea senzația teribilă ca era aproape de a se lansa,fără frică,într-o mare de emoții fără sfârșit.Și riscul de a se îneca era cât se poate de real.

Ea oftă și-și încolăci brațul pe după al lui.Încet,încet,își spuse,ia-o pe rând.

Rămas-bun-urile mai persistau în mintea lui Drew.Când simți brațul ei,o privi.O iubea,admise pentru el însuși.Iubea căldura ei,tăria ei,ridicarea încăpățânată a bărbiei ei,ochii ei strălucitori și felul în care urmărea fără frică ceea ce-și propusese în viață,iubea expresia serioasă pe care o avea adesea și felul logic în care gândea.Iubea și felul în care era loială acelui hârb de mașină,pe care o numea Nellie.Se programa,oare,peu cel mai dificil rămas bun al vieții lui?

Drew privi înainte.Punându-și mâna în buzunar,atinse o mică pungă din bumbac,era amuleta pe care o cumpăraseră pentru a se amuza.E bună să atragă iubitul,să-l țină sau să-l îndepărteze.Știa ce ar fi cerut,dacă ar fi crezut cu adevărat în amuletă.Dar știa,de asemeni,că nici un fel de amulete n-ar fi putut să o rețină pe Caitlin,dacă ea s-ar fi hotărât să plece.

Luni,la spital,Caitlin ținu seama de sfatul lui Drew în ce îl privea pe Craig Paulsen.Îl lăsa pe stagiar să o asiste la o operație destul de serioasă și fusese pozitiv impresionată de îndemânarea lui.După aceea se așezară împreună la o ceașcă de cafea.Descoperi că obrăznicia lui și comportamentul lui ofensiv izvorau din durerea și mânia provocate de recenta moarte a tatălui său.Bătrânul doctor Paulsen,un medic generalist dintr-un mic orașel,vroia ca fiul lui să-i urmeze în profesie.Tânărul era acum prins într-o stagiatură prin rotație,peu care făcuse cerere numai pentru a-și satisface tatăl și avea un complex de vinovăție pentru că vroia să-și îndeplinească visul de a deveni chirurg.Caitlin îi spuse că înțelegea perfect cum se simțea în situația asta și îi promise să-l ajute să asiste la cât mai multe operații posibile,îi dădu de înțeles faptul că se aștepta la o

îmbunătățire a comportamentului său.

Marti, micuța Catie Pierce era pregătită să părăsească secția de terapie intensivă. Cu multă plăcere, Catie o puse pe micuță în brațele mamei ei. Privindu-i pe tinerii părinți cu minuscula lor fetiță, fusese bucurătoare să vadă expresia deschisă de dragoste dintre acești doi adolescenți. Știa că vor avea nevoie de fiecare gram din dragostea aceea pentru a face față obstacolelor care îi așteptau. Controla și starea lui Kerry Ledet, care se vindeca fizic dar nu și psihic. Doctorul ei personal era de acord cu Caitlin în privința stării doamnei Ledet și-i spuse că o încurajase deja pe doamna Ledet să caute un consultant profesionist, care să o ajute în problema ei. În săptămâna aceea, Caitlin îl văzu mai puțin pe Drew, atât la spital cât și acasă. El era ocupat cu noul lui pacient, Joey Anderson. Testele băiatului confirmau diagnoza de leucemie limfatică și începuse deja un tratament ușor.

Una din cele mai importante griji ale lui Drew era ca Joey să nu interpreteze izolarea lui ca pe o abandonare. Cum situația financiară a doamnei Anderson făcea imposibilă șederea ei acolo, Drew îi ceruse permisunea de a aranja în așa fel, încât, zi și noapte, câte unul din voluntari să stea cu băiatul.

Drew folosi timpul ce-i mai rămăsese din săptămână, aproape numai pentru a pregăti petrecerea de *Halloween*, pe care secția de pediatrie o aranja pentru copii. Drew era responsabilul acestui eveniment, până la care mai rămăsese o săptămână, și se părea că avea ședințe nesfârșite cu diferite comitete.

Deși Drew reuși relativ ușor s-o convingă pe Caitlin să-l ajute cu petrecerea de *Halloween*, nu fu la fel de ușor să o convingă să iasă împreună, din nou. Îi trebui o săptămână de insistențe, ca până la urmă să accepte. De data asta, făcu în așa fel încât ea să admită că era o întâlnire.

Vineri seara, el făcu o rezervare la un salon privat din Winston, la hotelul *Hilton*. Alesese restaurantul acela pentru inegalabila reputație a delicatesei mobile englezești, a intimității și a mâncării excelente. Îi oferea, de asemenea, un perfect exemplu de ce ar fi pierdut ea, dacă ar fi plecat din New Orleans.

După o delicioasă cină cu crustacee și file *mignon*, se limitară la o discuție despre lucrurile obișnuite. Descoperiră o preferință reciprocă pentru romanele romantice, care începeau de regulă într-o noapte furtunoasă, și pentru plimbările pe plajă la apusul soarelui, pentru gustul ciocolatei și mirosul ierbii proaspăt tăiate. El o ironiza pentru gustul ei pentru filmele dramatice și îl apăra pe al său pentru comedii inteligente. Ea mărturisi faptul că mânca prin autoserviri. La rândul lui își mărturisi slăbiciunea pentru jogging. După masă, Drew se rezemă de scaun, simțindu-se satisfăcut de mâncarea excelentă și perfect mulțumit de prietena lui.

O privi sorbind ultima picătură de vin și fu plăcut impresionat de felul în care lumânarea îi lumina părul roșu-auriu.

Era frumoasă, se gândi el. Rochia ei din *crepe*, îmbrăcată în stil grecesc, pe un singur umăr, cădea unduindu-se grațios pe corpul ei zvelt, marcându-i toate punctele cheie. Culoarea intensă dădea pielii ei o luminozitate transparentă.

Surprinzându-l că o privește cercetător, ea îi zâmbi peste marginea paharului. Ca întotdeauna, zâmbetul ei ucigător îi tăie respirația, iar cuvintele *pentru totdeauna* îi apărură pe ecranul minții.

-Te simți bine? întrebă el.

-Bineînțeles. Cine nu s-ar simți bine cu luxul ăsta de a fi servit de propriii chelneri, toată seara? El zâmbi.

-New Orleans are tot ce e mai bun din toate. Mâncare. Muzică. Cultură. Totul e posibil

-Totul e minunat. Privi prin încăpere, apoi se întoarse spre el. Tot așa ești și tu! Râse profund, din inimă. Asta ar fi trebuit să fie replica mea. Tu ești minunată. Mă simt atras de tine, asta-i. Amin, se gândi Caitlin. Costumul lui de seară fusese croit în stil 1920. Jacheta de seară, cămașa albă, papionul din mătase neagră și pantalonii negri cu vipușcă arătau ca și când ar fi fost făcuți special pentru el.

Purta îmbrăcămintea cu o eleganță firească, fără să-și dea seama.

Chelnerul apăru lângă Drew. În timp ce el comanda cafeaua de după cină, Caitlin prinse momentul pentru a-l studia pe Drew prin lumina lumânării. Mici amănunte ale lui începeau să i se pară atrăgătoare. Ca de exemplu, felul în care își lăsa capul într-o parte când asculta pe cineva și zâmbetul lui întotdeauna prezent. Se minuna de abilitatea lui de a trata fiecare întâmplare ca și când ar fi fost nouă și extraordinară. Tăria lui de caracter era admirabilă. În loc să se sfărâme într-un milion de particule sub presiunea unei vieți de singurătate și indiferență, devenise tare ca un diamant. Știa că nu-i era indiferentă! Un om ca Drew nu ar fi mers până unde mersese el, dacă n-ar fi fost implicat din punct de vedere emoțional. Ca și când ar fi simțit privirea ei, el se întoarse și o privi zâmbind. Ochii lui îi comunicau ceva ce știa și ea. Dorința ei era atât de puternică, încât simțea că ar fi putut să țâșnească afară. Cu o înspăimântătoare claritate, înțelese că ar fi putut să se obișnuiască să-l vadă acolo, de cealaltă parte a mesei, pentru întreaga viață. Un tremur îi trecu prin corp.

Nu! Cuvântul acesta răsună în mintea ei. N-avea de gând să devină dependentă de Drew. Asta i-ar fi încheșat judecata, ar fi obligat-o să ia decizii pe care nu ar fi vrut să le ia. Își ascunse confuzia îndreptându-și atenția spre dulapul chinezesc din lemn lăcuit în negru, care proteja separe-ul lor.

Drew îi murmură ceva chelnerului, iar acesta se îndepărtă. Apoi, Drew se întinse și îi prinse degetele într-ale lui.

Conștientă de perfectă potrivire a mâinilor lor, Caitlin simți un fior de îngrijorare. Frica, realiză ea, era la fel de mare ca și bucuria, dar totul era trecător. Se revoltă împotriva acestui lucru. În seara asta, vroia pur și simplu să se bucurie de moment.

-Părinții tăi nu sunt surprinși de faptul că tu împarți casa cu un bărbat? întrebă el. Ea îl privi curioasă, întrebându-se de unde îi venise ideea asta.

Doloc. Au încredere în mine. Ironia străluci în ochii ei. Tatăl meu vede orașul, mai ales un oraș mare, ca pe un animal periculos, gata să înghită femeile singure. Drew zâmbi.

-Nu e îngrijorat că eu te-aș putea înghiți? Tatăl ei ar trebui să fie mai îngrijorat să nu-l înghită ea pe el, se gândi Caitlin. Ea râse, încă surprinsă de cât de ușor putea râde când era cu el.

-Nu. El crede că tu mă vei proteja. Mama e înnebunită. Ea are mari speranțe că tu vei fi prințul pe care îl așteptam.

-Îi dă cu căsătoria, nu? glumi el.

-Da, deși eu continui să-i spun că, probabil, nu voi găsi niciodată bărbatul care să fie dispus să facă concesii intențiilor mele în ce privește cariera. Dar ea continuă să creadă că, undeva, există un asemenea bărbat pe fruntea căruia e scris numele meu. Da, se gândi Drew. Eu sunt acela.

-Nu mă înțelege greșit, continuă ea, o iubesc pe mama. Suntem foarte apropiate. Avem probleme numai în privința acestui subiect, zise ea încruntându-se. Și m-a surprins întotdeauna. Pentru că ea știe cât e de greu să te sacrifici pentru cineva. Ea a renunțat la carieră, pentru a se căsători cu tatăl meu. Un semnal de alarmă se aprinse în mintea lui Drew:

-De ce nu și-a continuat cariera după căsătorie? Tatăl tău nu pare a fi tipul care să obiecteze dacă soția vrea să lucreze.

-Nu e. Cred că era foarte mândru de succesul ei. Începuse să aibă roluri mari, chiar înainte de a părăsi cariera. Trăiau în Atlanta, pe atunci și ți-am spus că tatălui meu nu-i plăcea la oraș. Mamei i s-a oferit să joace într-o trupă care se deplasa mult. După primul ei turneu, își dădu seama că nu putea să fie departe de tata pentru luni întregi. Și mai știa că nu-i plăcea slujba lui și că ura să trăiască în oraș.

Atunci, a părăsit compania și s-a mutat înapoi în Dahlenega, unde a copilărit tatăl meu. Chelnerul se întoarse cu cafeaua cu lapte. Caitlin apucă delicata ceșcuță și privi îndelung lichidul fierbinte.

-N-aș vrea să mă pun niciodată în situația de a trebui să fac o astfel de alegere.

Drew îi privi trăsăturile feței ușor întristate. Ultima ei frază fusese oare un semnal de avertisment voalat, pentru a nu se apropia prea mult de ea? Adoptând un mod cinic de a o pune la încercare, spuse:

Deci asta înseamnă probabil că va trebui să anulez invitațiile de nuntă și să îi spun preotului că noi nu vom trăi fericiți în vecii vecilor, în New Orleans, așa-i?

Caitlin îl privi intens pentru un moment. Ridurile din jurul ochilor lui îi spuneau că glumea. Se relaxă și îl ironiză la rândul ei:

-Asta ar fi o mutare inteligentă. În afară de cazul în care, bineînțeles, ai fi de acord să mă urmezi în Baltimore, Houston, Chicago sau Los Angeles.

-Mi-ar plăcea mai mult dacă-ai reuși să te conving să stai aici, zâmbi el. Având în vedere toate astea, cred că nu ar ieși un lucru rău. M-ai avea pe mine, o casă frumoasă, și mi-ai deveni colegă într-un cabinet medical multidisciplinar. Se opri și arătă în jur. Și, bineînțeles, cele mai bune restaurante. Caitlin privi în jos. Avea sentimentul că nu mai glumea. Un tremur ușor îi trecu pe sub piele.

Își ridică bărbia, întâlnind privirea lui oarecum rezervată.

-Oricât de tentantă ar fi oferta asta, nu sunt dispusă să intru într-un cabinet.

Și, deși îi place din când în când eleganța unei săli ca asta, sunt tot atât de mulțumită și cu un sandviș mexican și o coca-cola. Drew simți cum îl cuprinde tensiunea, ca o ceață grea. Știa că mersese prea departe și că ea îi descoperise intențiile, din jocul lui de cuvinte. El îndercă să spună ceva, sperând să reechilibreze lucrurile, dar ea începu prima:

Imaginează-ți că ne-am putea îndrăgosti, spuse ea cu o voce neobișnuit de ascuțită. Imaginează-ți că mi s-ar acorda un post în cercetare, la Houston. Ce ai spune dacă ți-aș cere să te muți cu mine?

Fața lui se umplu de tristețe. Nu îi plăcea să fie pus în defensivă, dar sfidarea nemască din privirea ei, îl pironi. Știa că un refuz categoric putea distruge relația lor fragilă. Și, totuși, ideea de a-și abandona casa era de neconceput. Din nou, se refugie în umor:

-Extraordinar! De ce ai vrea tu să dai un paradis subtropical, pe un deșert plin de măcăcini? Lumea vorbește ciudat acolo și își pun pălăriile alea de 10 metri ca să meargă după vaci, în weekend. Am auzit că obișnuiesc să crească și șerpi de mărimea unui boa constrinctor. Imaginează-ți că, trezindu-te, găsești una din creaturile alea în pat cu tine. Caitlin se umplu de tristețe. Ea se obișnuise să rămână calmă și totuși nu-și putea opri răceala din voce:

-Și ce face orașul ăsta, atât de special? Ochii lui se înnegriră de emoție:

-Îmi dă un sentiment de stabilitate; spuse el încet. Am fost aruncat dintr-un loc în altul, de când aveam șase ani. Până mi-am înfipt rădăcinile aici, în New Orleans,

nu mi-am permis niciodată să mă gândesc la ceva trainic. Acum, am o casă care e a mea și vreau să o umplu cu oameni de-ai mei. Am intenția să îmi fac o familie și să îmbătrânesc așa. Nu vreau să o iau de la început.

Ea își aminti de lucrurile pe care i le spusese el, legate de copilăria lui. Undeva în el, ideea de a sta într-un singur loc devenise ideea de casă. Înțelese marea lui nevoie de a avea un loc al lui și pe cineva care să fie al lui. Casa și orașul deveniseră un fel de siguranță pentru el, se gândi ea tristă. O siguranță pentru care era gata să lupte. Și, totuși, deși înțelegea, nu se putu opri să nu spună:

-Bați în cuie o grămadă de speranțe și de visuri pentru o casă și un loc pe hartă. Magia serii dispăru dintr-odată pentru Drew, lăsându-i un gust amar, de șampanie ieftină, răsuflată.

-Poate că pare simplist, dar fiecare are nevoie de un loc în care să se simtă acasă. Și asta e casa mea. Știind că discuția putea să degenereze într-o ceartă, dacă ar fi continuat, el îi luă din nou mâna și încercă să refacă magia.

-Dacă ai terminat, mă gândeam că poate am putea merge puțin la *Pădurea cu ploaie*. Caitlin tăcea. Un război numai al ei i se dezlănțuise în minte. Sistemul ei emoțional era supraîncărcat. Realiza că nu mai putea sta cu el nici un minut mai mult. Mâine, va fi timpul să ia o hotărâre ca să-și apere inima și planurile.

Zâmbi, deși era sigură că era un zâmbet cu o nuanță de melancolie în el.

-Da, mi-ar plăcea. Nu am fost niciodată acolo. Drew plăti și apoi se îndreptară spre ieșire.

-De fapt, plouă cu adevărat în pădurea asta? întrebă ea în timp ce el o conducea la ascensor.

-Da! O luă de braț. Au un spectacol de lumini fantastice. Te simți ca și când ai fi în mijlocul unei insule, pe furtună. Ringul de dans e înconjurat de o pădure tropicală în care plouă. Noaptea, vederea spre oraș și spre fluviu e incredibilă.

Cred că o să-ți placă. Ieșiră din ascensor, direct în bar. Muzica unui grup rock tocmai se termina. Caitlin rămase de piatră, când pădurea începu să prindă viață.

Un vânt ușor bătea ramurile. Un fulger trecu pe deasupra și ploaia începu să curgă șiroaie, închise ochii, ascultând ritmul ploii. Aproape că putea simți vântul și umezeala pe față și mirosul florilor tropicale. Brațele lui o prinseră de mijloc.

-E atât de real, nu? îi șopti Drew la ureche. Aproape că poți crede că ești undeva, într-o insulă din mările Sudului. Ea se sprijini de el, imaginându-și că erau singuri într-un asemenea paradis. Mai avu și alte câteva fantezii, care ar fi făcut-o să roșească, dacă le-ar fi spus cu voce tare. Încet, ploaia se opri. Se auzi un zgomot ușor, apoi o muzică dulce, o muzică pentru îndrăgostiți, umplu liniștea.

-Vrei să dansezi? Încă vrăjită, ea clătină din cap. Merseră spre ringul plin de lume.

Îl cuprinse, de parcă mai făcuse asta de o mie de ori înainte. Punându-și capul pe pieptul lui, se lăsă învăluită de muzică, în timp ce asculta bătăile inimii lui, totul în jurul ei deveni un amestec de culori și mișcare. Se trase mai aproape, observând cum simțurile îi renășteau într-o dulce senzualitate. Mișcându-se ca și când ar fi fost pierdută într-o lume de vis, plutea în armonie cu muzica. Era o noapte plină de imaginație. Una care va rămâne în memoria inimii ei.

Drew simți că ar fi vrut să o aibă. Își trecu mâinile peste spatele ei, ajungând la baza coloanei. Trăgând-o mai adânc spre corpul lui, se aplecă să-i sărute părul, respirând parfumul subtil al acestuia.

După ce muzica încetă, ea își înalță capul și îl văzu privind-o cu o dorință nemascată, amestecată cu puțină tristețe. Fără să o intereseze ceea ce voiau corpurile lor unul de la celălalt, ea realizează acum că, mai mult ca niciodată, destinul era împotriva lor. Numai inimi sfâșiate, asta era tot ce putea ieși din povestea lor.

CAPITOLUL 7

În dimineața următoare, Caitlin se trezi nervoasă și obosită, pentru că toată noaptea se sucise și se învărtise. Zăcea în pat, ascultându-l pe Drew punând o casetă stereo. Era *Cât sunt de nebun*, l-ar fi putut da o descriere detaliată, aproape de subiect. Privirea ei se îndreptă spre ceasul de pe masa de lângă pat. Era numai opt. Mormăind, se târî afară din pat, aruncă pe ea capotul favorit și apoi porni spre bucătărie. Drew opri muzica, văzând-o pe Caitlin în pragul ușii. Așa cum stătea cu brațele încrucișate și cu o privire confuză pe față, înțelese că nu era fericită în dimineața aceea. Zâmbind, el turnă niște cafea proaspătă în ceașca ei.

-Bună dimineața! Se îndreptă spre ea și îi dădu ceașca.

Punându-și amândouă mâinile în jurul ceștii, se urni spre măsuță și se trânti pe un scaun. Sorbi, apoi se uită la el. El se sprijinea de dulăpiorul din perete și o privea, în timp ce, ea îl măsura cu privirea, de sus până jos.

Chiar dacă era dezgustător de devreme, Caitlin putu să aprecieze picioarele lui lungi, fără cusur. Nu erau peste măsură de păroase, ceea ce era bine. Nu era pasionată după bărbați păroși. Privi apoi, dincolo de șort, talia lui slabă. Apoi spre maieul întins peste pieptul lui larg, și nu opri la față.

-Nu știu dacă ți-am spus, încep eu cu calm, că nu îmi place să mă scol devreme în ziua mea liberă. Și aș mai adăuga că nu sunt prea pasionată de oameni veseli, atât de dimineață. Ochii ei se îngustară, când unicul lui răspuns fu un zâmbet.

-De ce îmi zâmbești așa?

-Pentru că... Drew se dezlipi de dulăpior și merse spre ea. Eu..

Cuvintele lui îi rămaseră suspendate într-o avalanșă de emoții, care îl prinseră complet pe nepregătite. Oprindu-se în fața ei, ridică mâna pentru a-i mângâia obrazul.

-Ce? susură ea. Neputând rezista, întoarse capul ușor și îl sărută palma.

Degetele lui îi pieptănară părul, încurcat de somn, de pe față. Ce ar face, se întrebă, dacă el ar pronunța cuvântul dragoste? S-ar retrage într-una din acele priviri în gol? Sau poate ar ieși din cameră bolborosind ceva despre împachetatul lucrurilor. Las-o ușor, își zise el. O prinse do obraz, apoi lăsă mâna în jos.

-Pentru că îmi plăci, dimineața, chiar dacă ești atât de nesuferită.

-Nimeni nu mă place dimineața, nici măcar familia mea. Bău restul cafelei, apoi ridică ceașca, implorând.

-Te rog, domnule, încă puțină cafea. Respectuos, el luă ceașca și merse să o umple. Întorcându-se la ea, îi spuse:

-E a ta, cu o condiție. Lui Caitlin nu îi plăcu acest ton de „*hai să facem o afacere*”. Se înfundă și mai mult în scaun și își propti bărbia în palmă.

Nu e înțelept să reții doza de cofeină a unui cafegiu.

-Vino cu mine să alergăm împreună și îți voi asigura cafeaua pe un an întreg.

-Cred că glumești. El își clătină capul.

-Nu alergi, nu capeți cafea.

-Te urăsc.

-Asta-i maimuța dependentă de cofeină care vorbește. El luă vasul cu cafea și îl ridică deasupra chiuvetei.

-Poate că ar trebui să îți fac un bine și să arunc tot vasul ăsta. Mi-ai mulțumi într-o zi.

-E bine, zise ea privind-l fix. Am să alerg cu tine. Se ridică și luă vasul din mâna lui. În drum spre bucătărie, deschise un dulăpior. Dacă trebuia să alerge, avea nevoie repede de ceva energie.

-Asta nu-ți face bine, strigă el după ea.

-Păcat, zise ea în replică și desfăcu celofanul. Puțin după aceea se înapoie proaspătă, cu părul strâns în coadă și îmbrăcată în niște pantaloni de trening și o bluză.

-Bine, hai să terminăm și cu asta! Ieși în stradă, odată. Zâmbind, Drew puse pe masa rubrica de sport a ziarului de sâmbătă, se ridică și o urmă spre ușă.

-Ceva îmi spune că nu prea îți place să faci sport, zise el.

-Nu-mi dau seama cum ai ajuns la concluzia asta. El râse și-i ținu ușa să iasă.

Două ore mai târziu, Caitlin aproape că se prăbuși în bucătărie, după ce se împiedică de ușă.

Era încinsă,obosită,transpirată,fără răsuflare și aproape moartă de oboseală. Mușchii,cu care nu avusese nici o problemă mai înainte,protestau la fiecare pas,în timp ce se târa spre chiuvetă.Mormăind,deschise robinetul și-și aruncă apă rece pe față.

-Hai,că nu a fost rău,nu? întrebă Drew din spatele ei.Aplecându-se peste bazin,se întoarse și îi aruncă o privire ucigătoare.Pufăise și mormăise tot drumul,până la Audubon Park și înapoi.El gâfăia ușor.

A mers destul de bine,pentru prima dată,spuse el luând un pahar din dulăpior.

Ultima dată,îl corectă ea în gând.El umplu paharul cu apă și îl goli,apoi o lovi în joacă peste fund.

Alergarea îți intră în sânge.Numai așteaptă și-o să vezi.O să-ți placă.

Ea abia rezista să nu-și pună mâinile în jurul gâtului lui.

-Trezește-te la realitate,Daniels.Sunt o persoană căreia îi place confortul.Îmi place mâncarea de proastă calitate,sunt dependentă de cofeină și sunt moralmente contra oricărei forme de tortură,inclusiv a exercițiului sportiv.

Râzând,Drew își clătină capul.Îi plăcuse să alerge cu ea,deși îl cam încetinise cu ritmul ei și se plânsese tot drumul.Dacă nu altceva,cel puțin îl ajuta să se mai relaxeze din tensiunea sexuală care amenința să-i distrugă bunele intenții. Telefonul sună.

-Răspund eu,spuse el.Așezându-și paharul pe dulăpior,se îndreptă spre telefonul de pe perete,lângă frigider.

-Alo! Ascultă vocea plăcut muzicală de la celălalt capăt,apoi spuse:

-Da,este,un moment.Puse receptorul pe piept și privi spre cealaltă parte a bucătăriei.Caitlin era aplecată peste chiuvetă.Luase un pahar și bea apă cu iuțea.

-Catie,mama ta vrea să-ți vorbească.Ea se grăbi să ia telefonul.

-Mamă,ce mai faci?...Și mie îmi lipsești.

-Doctorul Daniels este cel care mi-a răspuns? întrebă Ellen MacKenzie.

-Da,el.Caitlin ignoră dorința mamei ei de a ști mai mult.L-ai mai văzut pe Stephen în ultimul timp?

-Da,a venit acasă în weekend-ul trecut și a adus-o cu el pe ultima lui prietenă.O chema Jenny.Drăguțică.Studiază artele,cred.Stephen pare înnebunit după ea.Nu mi-ar dispăcea ca noră.Caitlin se încruntă spre Drew,care îi gâdila gâtul.

-N-aș face încă planuri de nuntă,mamă.Știi că Stephen se îndrăgostește de două ori pe săptămână.Încercă să scape de degetele care-i coborau de-a lungul spinării,dar el o prinse de mijloc și o așeză între picioarele lui.

-Îmi pare rău,ce spuneai,mamă?

-Am spus că doctorul Daniels are o voce plăcută.

-Nu,nu-i așa -ah,Doamne! își trase gâtul mai departe de buzele lui Drew.

-Așteaptă numai o secundă,mamă.Puse palma pe receptor.

-Vrei să te oprești? șopti spre el,vorbesc cu mama,pentru Dumnezeu.

-Lasă-mă să vorbesc și eu cu ea,spuse el,repezindu-se spre receptor.

Nu! îl plesni peste mână.

-Ssst.Își puse receptorul din nou la ureche.

-Ah,nu,nu cu dumneata,mamă.E Drew.A spus să-ți transmit salutări...Ce? Eu...Bine.Întoarse receptorul către Drew.

-Vrea să-ți vorbească.

-Alo,doamna MacKenzie? spuse el pe nerăsuflăte,lăsând-o în pace pe Caitlin.

Da,așa e.Sunt pediatru.Da,asta-i.Și e ultimul meu an de stagiatură.Plănuiesc să deschid un cabinet al meu personal,în New Orleans.De fapt,încerc să o conving pe fiica dumneavoastră să lucreze împreună cu mine...Nu,nici o șansă până acum...Da,faceți așa...Sigur,e o plăcere să vorbesc în sfârșit cu dumneavoastră. Catie vorbește des despre dumneavoastră.Ridică o sprânceană,întrebător,spre Caitlin.

-V-a spus totul despre mine?Atunci probabil credeți că sunt un fel de încrucișare între Gingis Han și rățoiul Duffy...Râse...Lucruri drăguțe? Spuneți...A spus ea asta? Caitlin îl privi pe Drew cum îl acordă mamei sale toată atenția.Acesta întinsese cordonul telefonului până în bucătărie,unde se lăsă să cadă pe scaun.Își pusese un picior peste altul,instalându-se confortabil,pentru o discuție plăcută. Scoțând un geamăt,ea se lovi cu fruntea de ușa frigiderului.După replicile lui Drew,își dădu seama că cei doi deveniseră prieteni.Oh,Dumnezeule! Murmură o rugăciune pentru poștaşul care va face probabil o hernie de disc de la toate lucrurile sexy pe care maică-sa o să i le trimită.

-Știți că are cele mai proaste obiceiuri în privința mâncării,îl auzi ea spunând.

Vreau să zic că gustările reci își au rostul lor,dar nu trebuie să devină o dietă în fiecare zi.Și mănâncă prăjiturile alea cu ciocolată la dejun...Oh,sunt sigur că nu ați lăsat-o să facă așa,acasă...Da,o să am grijă să mănânce bine.Să nu vă faceți grijiVoi avea grijă de ea.Caitlin îl privi.

-Pot să-mi port singură de grijă,Daniels,spuse ea. Făcu un gest ca și cum l-ar fi strangulat.El îi zâmbi doar,îi făcu cu ochiul și continuă să vorbească cu mama ei.

-De ce,mulțumesc...Da,mi-a făcut plăcere să discut cu dumneavoastră.Sper să vă întâlnesc într-o zi pe dumneavoastră și pe domnul MacKenzie.

Să-i întâlnească? Caitlin își lărgi pupilele.Vorbeau despre o întâlnire? Ea,se grăbi să-i smulgă receptorul din mână.

-Mamă...

-Drew este drăguț,Caitlin.Îmi place,deja.

-Îți place? Oh,Doamne.

-Sunt atât de bucuroasă că nu mai ești singură.Știi cât de îngrijorat e tatăl tău pentru viața care o duci în orașul ăla.Complet exasperată,oftă din greu.

-Mamă,trăiesc de ani de zile singură și nu am avut niciodată vreo problemă.

-Citește ziarele,dragă.Femeile care trăiesc singure sunt atacate tot timpul.Noi credem că este mult mai sigur pentru tine să ai un prieten.

-Așa crezi tu.Caitlin împinse la o parte mâna lui Drew care o mângâia pe coapsă,apoi îl lovi cu pumnul în cap.Tatăl ei ridicase celălalt telefon și ea mai vorbi cu cei doi părinți câteva minute,apoi le spuse la revedere.În timp ce merse să pună la loc telefonul,îi aruncă o privire iritată lui Drew,care încă mai stătea confortabil la masă.

-Ești cel mai încurcă-lume om pe care l-am întâlnit vreodată,zise ea.Cum îți permiți să-i spui mamei mele că vei avea grijă de mine? N-am nevoie să aibă cineva grijă de mine sau să aibă grijă să mănânc.Dacă vreau prăjituri cu ciocolată dimineața,asta-i plăcerea mea și nu e treaba ta.

-Știu că ești capabilă să ai grijă de tine însăși,spuse Drew cu blândețe,dar uneori toți avem nevoie de cineva de care să ne sprijinim.Asta-i prietenia,nu? Și dacă mama ta e fericită știind că cineva are grijă de tine,care-i problema?

El se ridică și merse spre ea.

-Nu știi cât de norocoasă ești că părinții tăi sunt îngrijorați pentru tine.Cred că sunt puțin invidios.Dar îmi cer scuze,dacă tu crezi că am exagerat.El tăcu pentru un moment,încercând să-i citească gândurile,studiindu-i privirea fixă.

Văzând că nu reușește,spuse stângaci.

-Mi-a plăcut să vorbesc cu mama ta.O privi cu îngrijorare.Inima lui Caitlin se topi puțin.El nu avea o familie care să îi ofere afecțiune.Se gândi că,totuși,n-ar fi rău să-l lase să vorbească cu ai ei la telefon,din când în când.

-Nu-mi pasă că vorbești cu mama,spuse ea,numai încearcă să nu mai exagerezi cu grija pentru mine.Și,pentru Dumnezeu,nu-i mai spune că încerci să mă convingi să lucrez la cabinetul tău.Știi că asta e imposibil.Nimic nu era imposibil,se gândi Drew.Spera să aibă destul timp pentru a o face să înțeleagă asta.Zâmbi luminos.

-Ce-ai spune dacă am face un duș și apoi am merge împreună să luăm prânzul? Ea oftă,știind că nu ar trebui să mai petreacă atât de mult timp împreună cu el.Dar,nu reuși să îl refuze.

-Voi merge,cu o condiție.El își înalță capul și o privi preocupat.Care ar fi aceea?

-Niciodată,dar niciodată să nu mă mai faci să alerg.El râse.

-Promit!O cuprinse pe după umeri și ieșiră din bucătărie.

-Cunosc un loc în care servesc o mâncare excelentă...

-Nu! Nu mai vreau atâta mâncare.

-Catie,o să-ți placă.

-Hamburger,insistă ea,vreau un hamburger gras și succulent.Cu tone de cartofi prăjiți,plini de ulei.Nu merseseră mai mult de câțiva pași,când telefonul sună din nou.

-Răspund eu,spuse Drew.Se întoarse în bucătărie,în timp ce el vorbea,Caitlin merse în coridor,să vadă dacă venise poșta.O grămadă de scrisori și note de plată stăteau împrăștiate pe covor,sub tăietura din ușă pentru poștă.Le luă și începu să le sorteze: pe ale ei,ale lui,ale lor.Adresa de pe una din scrisori o făcu să privească cu atenție.Era de la un institut de cercetări din Chicago.O lăsă pe masă.Pentru un moment,se uită pur și simplu la adresă.Frica și entuziasmul se îmbinau în mintea ei întregul viitor putea fi conținut în plicul alb.Inima începu să-i bată cu putere.Gâtul i se uscaseră.Cu degetele tremurânde,îl deschise,scoase scrisoarea și citi pe nerăsuflăte.

-Catie,unde...Ah,ești aici.Drew se apropie de ea.Îmi pare rău că va trebui să renunț la prânz.Poate putem merge împreună la cină.Am ceva da lucru,câtva timp.Drew își dădu seama că ea nu-l asculta.Îi privi expresia feței și scrisoarea din mână.Vești proaste?

-Înghițindu-și senzația de deziluzie,ea împături coala de hârtie și o puse înapoi în plic.

-Tocmai am primit un „*mulțumesc,dar nu; mulțumesc*” de la un program de cercetare din Chicago.

-Aha! fu tot ce putu el să spună.Îi era imposibil să-și exprime simpatia,când el de fapt se bucura în inima lui.Știa că era un mizerabil pentru că se bucura că fusese refuzată,dar nu putea face nimic.Oricum,simțea că ar fi trebuit să spună ceva,peu a-i ușura lovitura.

-Și ce dacă? Oricum,nu ți-ar fi plăcut Orașul Vânturilor,zâmbi el ironic,e prea frig acolo pentru o fată din Sud,ca tine.

-Nu sunt dispusă la glume,spuse ea scurt,asta-i prea important pentru mine.

-Îmi pare rău,încercam să te fac să te simți mai ușurată.

-Ei bine,nu mă faci, așa că scurtează-o.Ea prinse scrisoarea în elasticul de la pantalonii de trening,apoi se rezemă de măsuta din coridor.Cu brațele încrucișate peste piept,privea în gol,spre podea.După puțin timp,realiză că Drew se pregătea să meargă la lucru.Încruntându-se,îl privi:

- De ce mergi la lucru,astăzi? Bucuros să schimbe subiectul,Drew spuse:
- Un pacient al meu,Joey Anderson,a început tratamentul pentru leucemie.Cine știe de ce,celulele albe au scăzut în dimineața asta.Trebuie să aflu ce se întâmplă.
- Nu poate stagiarul de tură să rezolve problema?
- Desigur,dar Joey e un caz special.Puștiul are ceva magic,aparte,și o pereche de ochi albaștri care m-au topit.Am lăsat vorbă să fiu înștiințat de orice schimbare în starea lui.Caitlin își desfăcu coada de păr,în timp ce încerca să realizeze ce îi spusese el.Părea că era mai atașat de puști decât de cazul lui.Și asta nu era bine.A fi atașat personal de un pacient,însemna cel puțin o rupere de inimă,dacă nu pierderea obiectivității profesionale.
- Vrei să spui că începi să te atașezi emoțional de copil? întrebă ea apăsând pe cuvinte.Nu e puțin riscant? Spre surprinderea ei,el se zbârli.
- Nu,deloc,Catie,are numai cinci ani.E bolnav și singur.Maică-sa e văduvă cu încă cinci copii acasă.Are două slujbe ca să-și poată întreține familia și nu îl poate vizita decât rar.Cred că până și tu poți înțelege nevoia copilului de a mai vedea din când în când o figură cunoscută.
- De ce trebuie să fie a ta? îl privi ea indignată.Și ce vrei să înțeleg mai exact când spui că și eu pot înțelege asta?
- Încearcă să înțelegi și singură,răspunse el scurt.Tu ești cea care se interesează de cercetare,peu a nu fi nevoită să ai de a face cu pacienții la un nivel personal.Caitlin deveni dintr-odată rigidă.
- E o murdărie să îmi spui așa ceva.Rațiunile pentru care vreau să intru în cercetare nu au nimic de a face cu felul în care simt că trebuie tratată o relație cu pacienții.Întorcându-se pe călcâie,el își trecu degetele prin păr.
- Uite,nu aș vrea să mă cert cu tine.Și cred că îți verși asupra mea deziluzia pe care tocmai ai avut-o.Trecură câteva secunde de liniște încordată,în timp ce se priviră unul pe celălalt.În sfârșit,Drew clătină din cap.
- Trebuie să mă îmbrac.Se întoarse și o lăsă privindu-l.

În următoarea dimineață de luni,Caitlin ședea la masă având în față situația pacienților din camera de obstetrică-ginecologie.Ar fi trebuit să pună la zi informațiile despre starea pacienților,dar nu reușea decât să se uite melancolică la hâriiie din fața ei.Trecuse deja peste deziluzia de a fi fost respinsă de Institutul din Chicago.Refuzase să gândească negativ despre ea însăși din cauza acestui refuz.Urma să mai primească răspunsuri de la Baltimore,Houston,Los Angeles. Institutul de Cercetare din Houston era totuși cel la care ținea cel mai mult.

Bifând cu creionul în hârtiile din față,își dădu seama că de fapt Drew era cauza stării ei de depresiune.O înnebunea.Îi pătrunsese în inimă,într-un fel în care nimeni nu reușise mai înainte.Dar dorințele și ambițiile lor erau la poli diferiți.

Discuția pe care o avuseseră sâmbătă seara lăsase o urmă de răceală pe restul weekend-ului.Iar ideea lui despre motivul pe care l-ar avea ea ca să nu intre în practică,îi dăduse de gândit.Norocul este că,după ce se gândise mai bine,își dădu seama că nu era nici un fel de adevăr în ceea ce spusese el.

O cascadă bruscă de râsete,mieunaturi și aplauze îi întrerupseră gândurile.Se întoarse să privească în spatele ei și aproape căzu de pe scaun.

Craig Paulsen le făcea o demonstrație de flamenco celorlalți interni,stagiari și studenților care își așteptau tura.Ținea în dinți un trandafir roșu iar plicul alb,prins în spinii trandafirului,continua să îi lovească bărbia.

Era tot atât de surprinsă pe cât era și restul de echipă de obstetrică-ginecologie, de schimbarea personalității lui Craig.Toți credeau că ea era cauza acestei schimbări miraculoase,dar ea știa de fapt că ideea referitoare la felul de a se comporta cu el i-o datora lui Drew.De când vorbise cu el,internul devenise din ce în ce mai cooperant și mai amabil.

Ochii albaștri ai lui Craig se fixară brusc asupra ochilor lui Caitlin.

-Iată ce a sosit pentru dumneavoastră,doctoriță MacKenzie! Dansă spre ea și îi puse trandafirul în poală,știgând: Ole!

Ea rămase nemișcată pentru un moment,în timp ce o duzină de ochi o priveau.

Curiozitatea lor evidentă o făcea să se simtă foarte stânjenită.

-Ei,gata,mizerabililor! V-ați distrat suficient,spuse Debbie Wilson.Doctorul de la obstetrică va fi aici curând și nu o să fie prea mulțumit să vă vadă aici,făcând pe tâmpiții.Fiecare dintre ei,începu să își caute de lucru.

Caitlin îi murmură un „*mulțumesc*” lui Debbie pentru că o salvase.

Întorcându-se cu spatele spre grup,prinse trandafirul și îi mângâie petalele catifelate.Inima îl bătea în ritm sălbatic când scoase cartonașul din plic.

CAPITOLUL 8

Pe cartonaș era desenată o față zâmbitoare,împreună cu un mesaj: „*îmi pare rău că ne-am certat sâmbătă.*” Nici o semnătură,dar știa că era de la Drew.

Pe de o parte,era încântată și satisfăcută.Putea simți cum un zâmbet de mulțumire încerca să-și facă loc pe fața ei.Pe de altă parte,nu putea să nu se simtă puțin lezată de lipsa de discreție a lui Drew.

Întregului personal de la *Riverview* îi plăcea,să bârfească.Caitlin avusese întotdeauna grijă să nu le dea nici un subiect de discuție.Cu prima ocazie,îi va

mulțumi lui Drew pentru gestul romantic și îi va cere să înceteze cu lucrurile astea, la serviciu.

Drew intră în sala de terapie intensivă cu halatul și masca pe față. Se opri lângă un incubator, pentru a controla starea unei fetițe născute prematur. Amanda era cu ei deja de câteva săptămâni și părea să fi trecut de stadiul critic.

-Bună dimineța, Manda-Panda, spuse el, văd că ai crescut cu un kilogram. Ce față bună ești! Fața Amandei se strânse, ca și când i-ar fi răspuns. Căscă. Ochii ei adormiți, clipiră, apoi se închiseră. Drew își întinse mâna în interiorul incubatorului și o bătu încet pe spate:

-Vise dulci, îngeraș.

-Aș dori să-ți găsești o femeie și să ai o casă plină de copii. Atunci m-ai mai lăsa în pace, poate. Drew se întoarse pentru a-i zâmbi sorii șefe. Ca un fel de bunică, de vreo cincizeci de ani, de proporții deloc de neglijat, Betty era stăpâna de necontestat a secției de terapie intensivă.

-Îmi deochi întotdeauna copiii, se plânse ea, deși ochii ei albaștri străluceau veseli.

-Peștii se deoache, scumpă Betty, nu copiii. Ah, încetează să te mai îngrijezi pentru copilul ăsta și mișcă-ți fundul afară din secția mea, băiatule.

-Să trăiți, domn căpitan. O salută scurt, apoi se întoarse să iasă.

-Sora aia nouă, din schimbul al doilea, e o fată drăguță, spuse Betty. Ar trebui s-o inviți pe undeva. De obicei, Drew răspundea propunerilor de căsătorie ale lui Betty cu o contrapropunere de căsătorie sau cu ceva mai direct. Dar astăzi, nu.

Stătu cu mâna pe clanță și simți că pierde momentul de a-i da replica.

Zâmbind, se întoarse spre femeia încărunită:

-Am deja o fată, drăguță. Îi făcu cu ochiul și o lăsă la treburile ei.

Imaginea lui Caitlin îl însoți în anticameră. Inima începu să-i bată puternic și zâmbi, în timp ce el își scotea halatul și masca. Știa că și ei începuse să-i pese de el. Avea prea multă voință și ambiție, pentru a accepta faptul, cel puțin deocamdată. De acum până în iulie, nu o va lăsa să îl uite nici un minut. Într-un fel sau altul, îi va arăta cât de minunată ar fi viața chiar acolo, în locul căruia îi aparțineau amândoi.

Pentru Caitlin, ziua mergea din ce în ce mai prost. Când se întoarse de la vizita de dimineată, un alt cadou o aștepta pe masă. Era un clovn de jucărie care sărea pe spate când îl întorceai.

Cartonașul care îl însoțea avea următorul mesaj: *Pentru tine aș face și salturi mortale*. Chiar înainte de prânz, primi un balon roșu de forma inimii și un alt cartonaș pe care scria: *Inima mea e în mâna ta*. Luă balonul în biroul lui Debbie:

-Asta trebuie să se sfârșească odată. Omul ăla mă înnebunește din nou.

Debbie o privi de la birou:

Un alt cadou de la doctorul Daniels? Omul ăla nu știe să aleagă. Ar fi trebuit să fiu eu norocoasa.

-Mi-ar fi plăcut să fi fost tu, spuse Caitlin, legând balonașul de un coș de hârii care stătea pe un dulăpior. Atunci, lumea te-ar fi bârfit pe tine în locul meu. Se trânti pe scaun. Urăsc să fiu subiectul bârfelor, spuse ea.

-Cred că te îngrijorezi pentru nimic. Caitlin, absentă, apucă o bucată de hârtie, la întâmplare, și îi răsuci marginile.

-Așa crezi? Chiar și unii dintre pacienți mă ironizează în legătură cu admiratorul meu secret. Debbie luă hârtia din mâinile ei. Asta e planul pentru săptămână viitoare. Nu îl strica. Mi-am pierdut câteva zile, încercând să îi împac pe toți. Nu vreau ca năzuroșii să îmi distrugă munca.

Ridicându-se, Debbie prinse în pioaneze planul de lucru al surorilor, pe o planșă din perete, chiar lângă fotografia lui Dennis Quaid și a lui Earl Jones.

-N-are rost că faci o problemă din asta, spuse ea așezându-se din nou; bârfa o să moară încet. Caitlin oftă:

-Știi că au început să facă pariuri referitoare la cine ghicește cine este admiratorul? Ea îi spusese numai lui Debbie cine îi trimitea cadourile. Dar nu credea că va trece mult până când cineva va face o legătură între ea și Drew.

Atunci, chiar că ar fi fost jale. La spitalul *Riverview*, singurul subiect mai interesant decât viața amoroasă personală era cel cu privire la viața altuia.

-Am auzit de pariuri, spuse Debbie. Caitlin văzu că Debbie încerca să nu râdă.

-Nu e deloc amuzant.

-Cred că voi doi vă potriviți perfect unul cu celălalt. Când ai început să te întâlnești cu el? Ești la fel de înnebunită după el, pe cât pare el după tine?

-Acum vreo două săptămâni. Și îmi place mult. Deocamdată, suntem un fel de prieteni semi-platonici. El știe că voi părăsi New Orleans-ul și cam ezităm să ne implicăm prea mult. Zâmbetul pe care Debbie și-l reținuse se materializă brusc.

-Poate că tu eziți, dar nu cred că și el ezită, înainte să poată răspunde, cineva bătut în ușa biroului. Ușa se deschise și Craig Paulsen își băgă capul înăuntru.

Zâmbetul lui larg o asigură că auzise de ultimul ei cadou.

Deci, doamnă doctor MacKenzie, spuse el jovial, cum vă merge cu viața amoroasă? Ea îl privi rece.

-Dacă nu ai nici o treabă,doctore Paulsen,aș fi fericită să îți încredințez una.Ce ai spune să golești oalele de noapte? Internul ridică o mână în semn că se predă.

-Nu mai spuneți nici un cuvânt.Am plecat.*Ciao*,dragă.Închise repede ușa.

-*Ciao*,dragă? repetă ea uimită.Debbie începu să râdă cu hohote.Caitlin îl aruncă o privire îndurerată.

-Pot folosi telefonul? Cred că e mai bine să îl sun pe Drew.

-Te rog.Ne vedem mai târziu.Debbie părăsi biroul și Caitlin telefonă la secția de pediatrie.Drew nu era acolo,așa că îi lăsă un mesaj surorii care răspunsese.

Drew era într-o cameră însoțită,unde își lua prânzul împreună cu un grup de pacienți,între patru și șase ani.

-Doctore Daniels,spuse o femeie intrând în cameră,am un mesaj telefonic pentru dumneavoastră.El o privi și zâmbi.

-Mulțumesc,Denise,spuse el,luând foaia de hârtie.

-Femeia care a telefonat nu și-a lăsat numele.Spunea că știți despre cine e vorba. E Caitlin,se gândi el imediat.Fără îndoială,voia să-i mulțumească.În bucuria de a citi biletul,nu observă privirea ciudată pe care tânăra femeie i-o aruncase înainte de a ieși.Citi mesajul.Surâsul îi dispăru de pe buze.Îl citi din nou.”*Termină imediat sau ești un om mort.Lipsa ta de discreție creează tot felul de bârfe și asta nu-mi place.*”Pentru un moment,fu realmente blocat.Tuturor femeilor le plac florile și cadourile.Dar Caitlin MacKenzie nu era ca toate femeile.Era altfel.Și era enervată serios.O intimidează cadourile? Evident,nu îi plăcea să fie în centrul atenției.

Oh,Dumnezeule! se gândi el.Se ridică atât de repede,încât se împiedică de scaunul pentru copii pe care stătea.

-Unde te duci? Întrebă o fetiță cu ochii mari,căreia toți îi spuneau Zoo.

-Să dau un telefon! Ieși afară și o luă pe coridor.Câteva minute mai târziu,Drew era la telefon,în biroul lui în formă de cub.

-Ce vrei să spui cu chestia asta că nu poți intra în contact cu ea? țipă el la cealaltă persoană cu care vorbea.E vorba de o urgență.Nu trebuie să se consulte cu tine? Bine.Te rog,încearcă.Înterupse legătura.Aruncându-se în scaun, Mormăi.

-Sunt un om mort.Și acum,ce urmează? se întrebă el.Poate ar fi mai bine să o avertizeze pe Catie.Formă numărul de telefon al secției de obstetrică-ginecologie.I se spuse că doctorița MacKenzie era în sala de nașteri.Știind că ea și Debbie erau prietene,ceru să vorbească cu aceasta.

-Doamnă Wilson,sunt doctorul Daniels.Trebuie să vorbesc cu Caitlin,imediat ce e liberă.Este foarte important...Ce? Asta-i frumos să aud din partea dumneavoastră,dar mă îndoiesc că ea crede că facem un cuplu nostim.

Mulțumesc.Apreciez ajutorul dumneavoastră.

Ușa de la biroul lui Drew se deschise,imediat ce puse jos receptorul,și Mark Gordon intră înăuntru.Un zâmbet uriaș îi domina fața plină de coșuri.

-Ce se mai aude,șefule? Am auzit că ai primit un mesaj ciudat,după care aproape că ai călcat peste trei puști și o bătrână,ca să ajungi la birou.Drew înghețã.Nu era de mirare că ea era supărată.Nu puteai să strănuți în locul ăsta,fără ca asta să nu devină un fapt public.

-E trecut de șase,se plânse Debbie,bătând în masă cu unghiile ei de culoarea piersicii.Michael mi-a spus că mă va întâlni pentru cină la cinci și jumătate.Îi mai dau zece minute,după care o șterg de aici,cu sau fără el.Caitlin zâmbi către prietena sa.În timp ce aștepta pe stagiarul cu care avea întâlnire,Debbie îi ținea de urât în sala de așteptare.

-Vrei să mă duc să îl aduc eu? întrebă Craig Paulsen.

Debbie clătină din cap și el se întoarse să își continue baschetul la coșul de gunoi.

-Ai luat legătură cu știi tu cine? șopti Debbie?

-Nu,răspunse Caitlin,dar văd că nu-mi mai trimite cadouri și bănuiesc că a primit mesajul mau.Debbie oftă și apoi se întoarse și îl privi pe Craig.

-Am un banc bun pentru tine,spuse ea.Caitlin ascultă numai pe jumătate,în timp ce cei doi începură o gamă de bancuri proaste.Mintea ei era la Drew.Nu știa ce să facă în legătură cu situația dintre ei doi.Zi de zi,începuse să țină din ce în ce mai mult la el.Dar era convinsă că nu va mai trece mult și va primi un răspuns pozitiv la una dintre cererile ei.Și asta o tortura.Dacă nu-și ținea sentimentele în frâu,se putea aștepta la o masivă doză de durere de inimă în iulie.

Brusc,își dădu seama că amândoi tăceau.Priveau la ceva din spatele ei.Debbie rămăsese cu gura deschisă iar bricheta lui Craig ardea la câțiva centimetri distanță de țigara pe care o avea între buze.Se întoarse să vadă la ce se uitau.I se tăie respirația,ca și când ar fi primit o lovitură în stomac.

La câțiva pași distanță,stătea un bărbat care ar fi putut fi considerat drept fratele mai tânăr al lui Richard Gere.Un tuxedo negru îi contura perfect corpul,minunat proporțional.Purta pălărie peste părul negru.Într-o mână ținea un trandafir roz,iar în cealaltă un casetofon.

-Care dintre voi este doctorița MacKenzie? întrebă el cu o voce intimă.

Un fior de spaimă o străbătu pe Caitlin.Începu să se bâlbâie.

-Ea...nu-i...Restul fu înghițit de corul celor doi,care strigară:

-Ea e!Zâmbind,tipul se apropie și-și puse casetofonul pe masă.

Caitlin se felicita că nu țipă și nu intră sub masă.Își mobiliza toată puterea de control pe care o avea,ca să rămână lipită de scaun,când el o atinse cu trandafirul,apoi i-l lăsă în poală.Apăsă butonul casetofonului.Sala se umplu de sunetele muzicii din *Celebrare de Kool and The Gang*.Palmele lui Caitlin începură să transpire,în timp ce bărbatul își unduia coapsele într-un dans senzual,de chemare.Mătasea neagră se mula pe corpul lui,în timp ce dansa în ritmul sacadat.Își mângâia torsul cu degetele până ce acestea ajunseră la bucata de mătase roșie de la gâtul lui.

-Dumnezeule! zise Craig.Ăsta se dezbracă.

-Vai de mine! murmură Debbie fără să respire.Caitlin tresări,în timp ce tipul îi puse pălăria pe cap.Ar fi vrut să moară.Sosia lui Richard Gere își scoase haina de la tuxedo cu o mână și o aruncă pe podea.Lăsă să-i alunece un deget sub panglica roșie care-i înconjura mijlocul muscular.

Complet mortificată,Caitlin sări și apăsă butonul de oprire al casetofonului.

-De ajuns!Știu că-ți faci meseria,dar ți-aș mulțumi dacă ai pleca imediat.Îi aruncă pe masă pălăria și cravata.

-E-n regulă! spuse dansatorul,dând din umeri.Sunt plătit,oricum.Luă un plic din buzunarul pantalonilor și i-l dădu.O totală tăcere se lăsă,în timp ce omul își aduna lucrurile.Apoi plecă.Caitlin rupse plicul și citi:

„*Fiecare zi este o sărbătoare,alături de tine.*”

Plimbându-și privirea de jur-împrejur,se uită la Debbie și la Craig.Amândoi zâmbeau prosteste.

-Dacă se aude un singur cuvânt despre ceea ce s-a întâmplat aici,voi ști cine-i vinovatul.Făcu o pauză,ca tonul amenințator să-i părăsească vocea.Apoi continuă:

-Debbie,doctorul Fauchaux e pe undeva,prin apropiere.Găsește-l și spune-i să-mi țină locul,până mă întorc.Amintește-i că-mi datorează patru ore.

În timp ce ieși,o auzi pe Debbie exclamând surprinsă:

-O să dureze patru ore? Sfinte Dumnezeule,și mai spune că nu-i norocoasă!

Plină de mânie și prea nerăbdătoare pentru a aștepta ascensorul,Caitlin urcă în fugă cele două etaje care o despărțeau de secția de pediatrie.Merse mai întâi în sala de așteptare a stagiariilor,apoi în salon.Intrarea ei în salon întrerupse un joc de poker.Drew nu era printre jucători.Un stagiar enorm,cu părul blonziu,o privi

măsurând-o,când ea îl întrebă dacă știa unde-l putea găsi pe Drew.Îi recomandă să-l caute într-unul din saloanele pentru copii.

Decisă să-l treacă prin foc și sabie,zbură de-a lungul coridorului.Când ajunse în salon,deschise ușa și privi după el.Îl văzu înconjurat de vreo șase copii.

Un puști care se prăpădea de râs îi atârna-de spate,de fiecare picior,îi atârna câte o fetiță.Mai mulți copii îl înconjurau,încurajându-i pe ceilalți.

-Există un singur mod de a te apăra de atacul unui monstru,îl auzi ea spunând,în această situație îl chemi în ajutor pe domnul Gădilici.Mâinile lui începură să gădile coastele puștiului celui mai apropiat.După strigătele,râsetul și chiotele copiilor,Caitlin își dădu seama că ăsta era un joc familiar.Văzu brațele și picioarele lor zburând departe de degetele rapide ale lui Drew.

Imaginea fu ca un duș rece,care îi calmă pornirea.Simțea că i se topește inima.

Cum ar fi putut fi mâniaoasă pe un om care își petrecea rarele momente de pauză jucându-se cu copiii bolnavi? Unul câte unul,copiii alergară în „*peștera monstrului*” care era o zonă de protecție.În sfârșit,Drew rămase singur cu mâinile în mijloc,privind fețele lor zâmbitoare.

-Cine-i asta? întrebă o fetiță arătând spre Caitlin,

Toți se întoarseră să o vadă;După privirea copiilor,Caitlin înțelese că juca Rolul vrăjitoarei rele.Mormăind o scuză,se întoarse să iasă.

-Nu pleca! Așteaptă,te rog! îl auzi pe Drew chemând-o,în timp ce ea era deja pe coridor.Un moment mai târziu,el o ajunse din urmă,apucând-o de braț.

-Nu vreau să vorbesc cu tine acum,spuse ea.Lasă-mă.Încercă să se smulgă din prinsoare.El continua să o țină.

-Trebuie să vorbim,spuse el trăgând-o în magazia de schimburi.

Deschise ușa și o împinse încet înăuntru,

-E întuneric aici,spuse ea,în timp ce îi simți mâinile pe șolduri.

-Stai așa! Încerc să gădesc întrerupătorul.

-Ei bine,nu e pe corpul meu.Se trase din mâinile lui.El râse încet.

-Căutam doar.Găsi întrerupătorul și aprinse lumina.Drew nu mai părea atât de calm.

-Bine.Bănuiesc că ai venit să îmi rupi inima în două.Haide fă-o.O merit.

-M-ai făcut să mă simt prost,zise ea,îndepărtându-se și sprijinindu-se de rafturile cu așternuturi.Lumea bârfește despre mine și nu-mi place.M-ai pus într-o situație idioată.

-Nu asta era intenția mea.Zău.Vroiam doar să știi că însemni enorm pentru mine.În fiecare dimineață,-mă trezesc gândindu-mă la tine.Mă faci să mă simt în stare să cuceresc lumea.Poate am exagerat puțin.M-am gândit să fac un anunț și să îl

pun pe pereți în tot orașul,mărturisind întregului oraș cât sunt de nebun după tine.Ea păru speriată.

-Pe pereți? Cred că glumești.El clătină din cap.

-Nu,nu glumesc.Dar am rezistat tentației,zâmbi el,plin de speranță.Asta face ca toate celelate lucruri să pară subtile,nu?Pentru o secundă,ea rămase fără cuvinte. Profunzimea sentimentului lui o paralizase.Demonstrația era puțin prea entuziastă,dar ea nu punea la îndoială sinceritatea acesteia.

-E drăguț din partea ta că ești atent.Sunt măgulită.Dar,dragă Drew,ești la fel de subtil ca un camion în viteză.

-Am încercat să-l opresc pe dansator.Jur Am sunat ca să te avertizez,dar...La dracu!Omoară-mă și termină.Ea înaintă încet spre el.Prinzându-l de halat,îl trase în jos,până când ajunseră aproape.

-Nu am fost atât de umilită niciodată în viață,Dacă mai faci vreodată așa ceva,te fac praf.Îi trebui doar o clipă ca să-și dea seama că vocea ei-nu mai era mânioasă.Nu știa de ce,dar se pare că îl iertase.

-Chiar nu ți-a plăcut povestea aia? Ea se strâmbă și îi dădu drumul.

-Dansatorul a fost înspăimântător.Tot restul a fost...în regulă.Aș vrea numai să nu mi le mai trimiți la slujbă.Caitlin își încrucișă brațele peste piept și se rezemă de rafturi din nou.

-Îți dai seama cât e de stânjenitor să vezi un străin care-ți zâmbește și se mișcă așa în fața ta? Înghițindu-și râsul,Drew clătină din cap.Se apropie de ea și se sprijini de raft.O îmbrățișă.

-Îmi pare rău! zise el aplecându-se s-o sărute.La început,ea rămase nemișcată,lăsându-se sărutată.O voce dinăuntru îi spunea să nu participe.De fapt,nu ar fi trebuit.Dar ceva începea să se petreacă din nou,înăuntru ei.

Brațele îi alunecară pe pieptul lui,spre gât.Își trecu degetele prin părul lui mătăsos.Buzele i se deschiseră și el se grăbi înăuntru,înfometat.

Caitlin i se dăruie până ce se simți bine.Îndoielile și problemele dispăreau,când el o săruta.Aerul părea să se fi blocat în plămâni ei; pasiunea și tandrețea curgeau ca mierea.Când el o săruta,i-ar fi putut ierta orice.Senzație după senzație,îi străbăteau corpul.Uită totul,în afara nevoii sălbatică ca un vârtej,pe care el o ațâțase în ea.Simțindu-se aproape de punctul fără întoarcere,Drew rupse în cele din urmă controlul.Își sprijini fruntea de a ei.

-De ce nu îmi tai inima în bucățele? Luptându-se prin ceața senzualității,Caitlin îi aruncă o privire neutră.Apoi se întrebă ea însăși același lucru.Singurul răspuns pe care îl avea,era acela că sentimentele ei erau pur și simplu prea puternice pentru a le putea ignora.Oftă.

-Nu știu;Poate că are vreo legătură cu dubla ta personalitate.

-Cu ce? întrebă el privind-o în ochi.Cu domnul Gâdilici.El zâmbi copilărește.

Oh,ăsta-i un joc care le place copiilor,spuse el aproape scuzându-se.

Îi privi chipul,apoi gâtul alb.Încă un sărut,își spuse.Încă unul.O sărută din nou,apăsător,chemător.Ea aproape că încetă să respire,în timp ce se simți din nou vie.Instinctiv,se strânse și mai aproape de corpul lui cald,puternic.

Drew simți răspunsul arzător în fiecare nerv al corpului lui.În corp,în inimă,în suflet.Asta era ceea ce vroia el de ia ea.Gemând înăuntrul gurii ei,el se retrase.

-Cred că e mai cinstit să te avertizez că vreau mult mai mult decât ești pregătită să dai.

-Da,știu,răspunse ea cu o voce tensionată.Când ea tăcu,el nu știa dacă trebuia să râdă sau să plângă,sau să o forțeze să îi răspundă cum se aștepta.

-Îmi pare rău că a trebuit să cam pătimești din cauza cadourilor mele,spuse el,mângâindu-i fața.Te deranjează cu adevărat dacă lumea vorbește despre noi? Ea se chirci.

-Da și nu!Am crescut într-un mic orașel,unde fiecare știa totul despre ceilalți.

Reputația și caracterul sunt importante în tipul ăsta de comunitate.Am învățat să nu țin capul prea sus,ca să nu fiu bârfită,zâmbi ea deschis,și nu vreau să par nemulțumită de cadourile tale.Pot trece prin situațiile astea,dar nu prea îmi plac. El îi atinse buzele cu vârful degetelor.

-Înțeleg.Dar,Catie,cred că nici unul dintre,noi nu va mai putea nega,pentru multă vreme,legătura noastră.

-Nu,nu o pot nega,spuse ea încet,chiar dacă logica îi spunea că așa ar fi trebuit.

Dar tu trebuie să înțelegi că încerc să mă adaptez ideii.Pur și simplu,nu sunt în stare să fac publică relația noastră.Și nici nu pot uita faptul că eu plec în iulie și că tu vei rămâne aici.Un val de emoții trecu peste fața lui.O prinse de umeri și o trase spre el.Ar fi vrut din inimă să-i fi spus cât de mult o iubea și voia ca întreaga lume să o știe.A o face și pe ea să îl iubească,cum își dorea,nu era atât de ușor pe cât sperase.Tot mai vorbea încă de plecare.Ar fi vrut să o îmbrățișeze. Ar fi vrut totul.Chiar acum.În momentul ăsta.Oftă în părul ei.

-Bine,iubire,o să o luăm încetul cu încetul.Ea își înălță capul și privi în ochii lui,întrezărind nuanțele de verde,era plin de pasiune.Era imposibil să gândească limpede când îl privea așa.Buzele lor se uniră într-un sărut care le luă răsuflarea. El voia să o inspire în inima lui și să o țină acolo numai pentru el pentru totdeauna.Sărutând-o încet pe ureche,îi murmură:

-E adevărat și o știi Fiecare zi pe care o petrecem împreună,e o sărbătoare.

Undeva,înăuntrul ființei ei,o altă barieră căzu.Va fi foarte dificil,își dădu ea seama; să fie indiferentă față de acest om minunat.

Restul săptămânii trecu repede.Spre bucuria lui Caitlin,nimic nu se auzi în restul spitalului despre dansator.Cam-pe marți după-amiaza,toți uitaseră de interesul pentru admiratorul ei secret.Toată lumea era preocupată de speculații în legătură cu timpul de care ar fi avut nevoie doi stagiaari ca să realizeze că iubeau aceeași soră.Ținându-și cuvântul dat,Drew păru mulțumit să o lase pe ea să fixeze ritmul în care evoluau relațiile lor.Petrecuseră împreună o zi liniștită miercuri.În seara aceea,merseseră împreună la restaurant,cu Mark Gordon și cu prietena lui.

Caitlin fu mulțumită de compania lui și se împrieteni imediat cu amica lui Mark, o frumusețe creolă,micuță dar cu o minte ascuțită și cu un straniu simț al umorului.

Joi,Drew fusese ocupat cu ultimele detalii pentru petrecerea de *Halloween*.Se oferise să aleagă un costum pentru ea și ea fusese de acord! Caitlin profita de ocazie,ca să mai facă niște cumpărături și să aibă grijă de casă.

Noaptea petrecerii de *Halloween* sosi.Simțindu-se total aiurea în costumul pe care Drew i-l luase în grabă,Caitlin îl urmă în ascensor fără chef.Sătulă de priviri,se bucură când rămaseră singuri,în drum spre pediatrie.

Stătea în colț,de cealaltă parte a lui Drew,cu brațele cuprinzându-i mijlocul.Nu se mai simțise atât de stânjenită de pe vremea școlii generale.Pe atunci,trebuise să îmbrace o pereche de pantaloni verzi pentru rolul lui Peter Pan într-o producție a clasei a doua.Privindu-l,îi spuse:

-Nu ies din ascensorul ăsta.Drew clătină din cap încet:oh,Catie!Așa ai spus și când ieșeam din mașină,din casă și din parcare.

Sărăcuța,se gândi el zâmbind.Arăta nostim în costumul ei.De fapt,era decent acoperită.Totul era din pricina inhibiției ei.

-Vreau să spun că îmi ajunge.Nu mă mai scoți din ascensorul ăsta.

-Bine,dar ai să fii foarte obosită mergând în sus și în jos toată noaptea,în ascensor.El ignoră mormăitul ei și îi aranja mantia roșie de mătase,care îi ajungea până la genunchi.Când o privi din nou,ea se uita drept înainte.

Profită,pentru a-i studia corpul grațios.Era îmbrăcată în pantaloni negri,strânși pe picior,și o bluză cu mâneci lungi,care îi încadra excelent fața.Și apoi,i se mula pe corp,așa cum îi plăcea lui.Fusese,foarte atent în ultimele zile,încercând să nu o împingă prea departe,prea repede,începuse însă să cedeze și îi era din ce în ce mai greu să nu se lase purtat de emoții.Câteodată,simțea că dragostea îi iese din fiecare por.De ce oare asta nu era evident pentru ea? Habar n-avea.

-Ai niște aripi de vampir,zise el.

-Zău,Dracula? Nu reușesc să țin drăciile astea drepte.

El își înghiți un oftat,în timp ce îi potrivea aripile încercând să le pună la locul lor.Mișcărilor ei inocente erau seducătoare.Dacă își va mișca trupul în felul ăsta când va fi cu el,va fi un om fericit.Oftă,apoi îi spuse:

Oricât aș admira efortul tău,cred că ai nevoie de ajutor.Nu,nu îmi arunca privirea asta înghețată! Nu e vina mea dacă nu ți-a plăcut costumul de harem.Credeam că ai să arăți grozav în el.De unde să știu că ești atât de meticuloasă.Consideră-te norocoasă că magazinul de costume era încă deschis.Tu l-ai ales pe ăsta,nu eu.Ce pot să fac,dacă nu îți place să fii liliac? Acum,întoarce-te!

Ea murmură ceva.Fața lui Drew se deschise într-un zâmbet larg,care făcea să i se vadă cei doi dinți de vampir.

-Mai târziu,dragă.Acum ai nevoie de o asistentă expertă,cu aripile astea.

Caitlin se întoarse cu spatele spre el și se supuse fără să se miște,ca el să o tragă și să o strângă.Nu putea crede că făcea toate astea.Dacă nu ar fi fost atât de nebună după Drew,nu ar fi atins costumul ăsta nici în ruptul capului.Ce lucruri mai sunt în stare să facă oamenii din dragoste!

Clipi repede.*Dragoste?*

CAPITOLUL 9

Gâtul lui Caitlin se uscă.Ce lucruri fac oamenii pentru a plăcea,se corectă ea.O femeie inteligentă nu putea ajunge dintr-odată la concluzia paralizantă că era îndrăgostită,în timp ce purta un costum ridicol,în ascensor.

Fiecare nerv din corpul ei era încordat.Inima îi bătea mai puternic decât secția de tobe a fanfarei de la liceu.Pieptul i se ridica și se cobora în ritmul respirației ei iuți.Încet,își întoarse capul să privească peste umăr,spre Drew.

*Era îndrăgostită de Drew Daniels.*Oh,nu se putea.Ce o să se facă acum?

Drew aranja cu atenție catifeaua neagră peste sârma care forma aripile,apoi aranjă centurile de care erau prinse aripile,folosind această ocazie pentru a-i mângâia șoldurile.

-Gata,spuse el,dându-i o ușoară palmă peste fund,înainte de a face un pas înapoi ca să-și admire opera.Perfect!O privi și o văzu uitându-se la el într-un mod ciudat.Părea un amestec de spaimă și amuzant,în același timp.

-E ceva în neregulă?

-Nu,spuse ea,totul e în regulă.Totul e strașnic.Ce porcărie,se gândi Caitlin.

Întreaga ei viață fusese întoarsă cu fundul în sus.Ce stupid!

Își simți genunchii tremurând.Își puse mâna pe zid,pentru a se liniști.

Dumnezeule,nu putea crede.Avea nevoie de ceva timp pentru a se gândi mai bine.Refugiindu-se în nervozitate,îi spuse:

- Urăsc costumul ăsta absurd.Ai să mi-o plătești pentru asta.

-Vorbe,vorbe! Nu te mai plânge.Ești un liliac adorabil.Mor după urechile tale.Se aplecă să o sărute,dar ea se trase și el sărută aerul în locul urechii de liliac.

-Zâmbește,Catie,spuse el încruntându-se la ea,tu ții supărarea mai rău decât toți cei pe care îi cunosc.Asta ar trebui să te amuze.Deci,capul sus...ah,zboară cum trebuie.Au! își frecă brațul,acolo unde ea îl lovise.Apucând marginile mantiei,își ridică brațele sâsâind printre colții de vampir.

Din nefericire,ascensorul își deschise ușile în acel moment.Cu coada ochiului, văzu fețele surprinse ale unui cuplu mai în vârstă.Șocul îi ținu mâna blocată în aer.Văzu că femeia își pune punga din mână la piept.Cei doi se retraseră la repezeală,spunând:

-Îl așteptăm pe următorul.Ușile se închiseră.Drew o privi pe Caitlin,care murea de răs.

-Vezi ce-am făcut? Dumnezeule,a fost stânjenitor.Brațele îi căzură în jos.

-N-ai făcut nimic.

-M-ai lovit.

-Adevărat,dar tu te-ai făcut de răs,fără nici un ajutor din partea mea.

Ascensorul ajunse în sfârșit la etajul de pediatrie.

Drew ieși și ținu ușile,să nu se închidă.Ei bine,vii sau nu? Am nevoie de ajutor,știi tu la ce.

-Ah,de ce nu? Demnitatea mea e distrusă,oricum.Și cine sunt eu,să mă pun între un vampir și sursa lui de sânge? După tine,Dracula!

Simțindu-se ca și când ar fi mers de bună voie în propria execuție,Caitlin îl urmă în josul coridorului.

Muzica și râsetele pătrundeau prin ușa sălii stagiariilor.Ea știa că sala e folosită drept vestiar,dar se auzea ca și când echipa de voluntari se distra deja,înainte de a începe petrecerea.Intrară,întâmpinați de strigătele câtorva oameni costumați. Caitlin se uită în jurul camerei pline ochi,simțindu-se ca și când ar fi fost transportată într-un studio de filme de la Hollywood.

Cenușăreasa stătea într-un colț,îmbrăcată cu rochia ei de bal.O gorilă de un metru optzeci stătea la masă,jucând cărți cu Charlie Chaplin,cu un bandit și cu Omul de Tinichea.O amestecătură de fantome,ciudățenii,creaturi din spațiu, oameni-lup și personaje din desene animate erau în diferite stadii de costumație și machiaj.Auzind o voce cunoscută,Caitlin se ridică pe vârfuri pentru a privi de cealaltă parte a unui uriaș cap de dovleac.O recunoscu pe Debbie Wilson care

era îmbrăcată ca o vrăjitoare,cu fața verde.Dansa cu prietenul ei actual, Michael,care era într-un costum de bărzăune; Debbie o privi și îi făcu semn cu mâna.Caitlin zâmbi și era gata să îi întoarcă gestul,când fu surprinsă de mersul de gâscă al lui Harpo Marx,care venea spre ea.Îi sparse urechile cu sunetul unui claxon,apoi își puse genunchiul în mâna ei întinsă.

-Îmi pare rău,prietene,îi spuse Drew lui Harpo,alias Mark Gordon,dar liliacul ăsta e ocupat.Harpo își retrase genunchiul din mâna lui Caitlin.Buclele lui artificiale se mișcară cu tristețe:

-Asta e soarta mea.Nimeni nu vrea să fie liliacul meu.

-Unde e Alicia? întrebă Caitlin,interesându-se de micuța creolă care îi plăcuse atât de mult.

-M-a părăsit,spuse el pe un ton de înmormântare; are o petrecere la *Marriot Hotel*,după nebunia asta.Se întoarse,folosind claxonul lui de taxi,pe drum prin mulțime.Punându-și o mână pe după mijlocul ei,Drew o conduse pe urmele lui Harpo.Caitlin se relaxă.Nu se mai simțea ciudată în costumul ei.Alții arătau mult mai rău.Era bucuroasă și pentru faptul că,deși mâna lui Drew o strângea posesiv,asta nu provoca aproape nici un efect asupra celorlalți,în afara câtorva zâmbete.Mulțumită lui Harpo,jumătate din spital știa acum că ea și Drew se întâlneau și nici unuia nu părea să îi pese de asta.

Îl ajută pe Drew să își lege o pungă de sânge fals,prin tuburile unei perfuzii,de una din mâini.Spre surprinderea ei,el avusese grijă ca totul să pregătit pentru petrecere.Destul de ciudat,dar ea realizează că el era privit ca un conducător.Asta era ceva la care nu se așteptase.Stătu cu el un timp ce dădea ultimele instrucțiuni celor ce ieșeau din cameră.Când ultimul om părăsi încăperea,ieși și ea.El o opri, ținând-o de aripi,apoi închise ușa.

-Am uitat ceva,întrebă ea,întorcându-se pentru a-l privi.El zâmbi provocator și îi prinse mâna.

-Cred că da.Atingerea buzelor lui de palma ei,îi înfiora terminațiile nervoase.

Începu să îi simtă pulsul.Temperatura camerei păru să crească brusc,și se umplu de curenți electrici.Drew îi prinse brațele ușor și o trase spre el.Corpul ei se potrivea perfect lângă al lui.El aproape că gemu,când ea își trecu degetele pe sub mantia lui și îi mângâie mijlocul.Își ridică fața,învitându-l la un sărut.Ultimele patru zile fuseseră cele mai lungi din cei treizeci de ani ai lui.Încercând să își țină promisiunea de a nu grăbi legătura lor,abia își permitea să o atingă,de frică să nu se încălzească prea tare.Își mută mâinile pe după șoldurile ei,trăgând-o și mai aproape de căldura corpului lui.Era mulțumit,iar ea se simțea bine.Și el se simțea bine,numai atingând-o.Putea jura că întreaga lume se simțea bine în acel

moment. Corpurile lor se contopiră într-o unire perfectă. El își coborî capul peste buzele ei, care așteptau. Caitlin își deschise ochii. Îi căută, înfometată, gura.

Buzele lor se întâlniră, apoi se separară imediat. El murmură un „ah”

-Ea își masă buzele cu pumnul. El își trecu limba peste dinții de plastic de vampir. Se uitară unul la altul, cu un amestec de dorință și de uimire.

Caitlin începu să râdă. Să săruți un vampir, e periculos. Nu, nu îți scoate colții. Trebuie să plecăm. Ceilalți monștri și copiii așteaptă.

Se întoarse înspre ușă înainte de a se răzgândi și a-l trânti la podea ca să îl sărute până la pierderea simțurilor. În afară de asta, avea nevoie de timp pentru a se gândi la povestea asta de dragoste.

Drew privi după ea. Cu toate că îi plăceau așa de mult copiii, ar fi vrut să trimită întregul grup la plimbare. La o plimbare lungă. Oftă și o urmă afară, trăgând după el punga de sânge fals pe trepidul mobil. Se îndreptară spre Camera Însorită, unde urmau să se petreacă principalele momente. Drew văzu patru fete ieșind dintr-un salon.

-Bună seara doamnelor, zise el, plecându-și capul și încercând să arate exact ca un vampir. Acesta e prietenul meu, Igor, spuse el, arătând spre Caitlin. Ne puteți arăta drumul spre depozitul de sânge? Am vrea să cumpărăm câte ceva.

Fetele râseră și fugiră ca din pușcă.

-Ai greșit povestea, Dracula, spuse Caitlin sec, Igor era un cocoșat, nu un liliac.

-Cocoșele tale s-ar putea să fie așezate greșit, dar Igor a fost întotdeauna un mic liliac. Zâmbetul lui se transformă în râs, privind expresia de pe fața ei. Simțea o plăcere să o ironizeze și o păcălea întotdeauna cu glumele lui. El se feri din calea pumnului ei, chiar înainte de a-l atinge. Caitlin se uită după vampirul care continua să râdă, în timp ce acesta se îndepărtă pe coridor, cărându-și trepidul după el. Ea oftă.

-Trebuie să termin cu felul ăsta de a-l corecta tot timpul, își zise ea.

-Hai vino, Igor, scumpule, strigă el după ea, întorcându-se și trimițându-i un sărut. Ai încă o grămadă de lucruri de făcut. Enormă Camera Însorită era un adevărat haos. Caitlin stătu la intrare și privi scena. Copiii erau înnebuniți, ca și părinții și voluntarii. Hârtie creponată portocalie, păianjeni din plastic și creaturi strălucitoare atârnavă din plafon. O parte a camerei, unde accesul era interzis printr-un cordon, fusese transformată în Casa Fantomelor. Sunete lunatice, gemete și țipete ieșeau din abundență din casă. Era un cort unde se ghicea în palmă; diferite jocuri erau așezate în colțul opus; mai era un colț cu mese pentru răcoritoare. Caitlin își petrecu următoarele ore, împărțind delicatese ca:

Băutura Vrăjitoarelor (suc de mere), Ochi de salamandă (struguri),

Fantoma Melcului (jeleu de lămâie) și Creier prăjit de liliac (pop corn).Jucă apoi „*Dovleac,dovleac,cine are dovleac?*”.Apoi organizează un grup de voluntari pentru a oferi săculețe de *Halloween*,cu surprize și premii,copiilor care nu puteau participa.Ea și asistentul ei,Craig Paulsen,tocmai ieșeau din salonul pacienților, când se întâlniră cu Drew.

-Igor!Aici erai,dulce liliac? Drew o ciupi de obraz,trecând pe lângă ei.

-Credeam că Igor era un cocoșat,se auzi vocea suprinsă a lui Craig,dinăuntru-costumului ursulețului Yogi.

-Ai dreptate,spuse Caitlin îndreptându-se către următorul pacient de pe lista ei.

-De ce ți-a spus Igor? Întrebă Craig,precipitându-se după ea.

-Se presupune că tu ești mai inteligent decât media ursuleților,îi spuse ea, încearcă să înțelegi.După un moment,auzi râsul furtunos al partenerului ei.Îi stătea pe limbă să îi spună că se întinsese prea mult la miere.Rezistă totuși.Să o ferească Dumnezeu de glumele lui și de urși glumeți.Când termină cu pachetele, ajută la calmarea copiilor prea entuziasmați,punându-i în pat.

Coridorul era aproape pustiu,când terminară cu ultimul salon.Liniștea părea aproape supranaturală,după tot zgomotul și confuzia petrecerii.Se îndreptă spre camera de gardă,unde spera să îl întâlnească pe Drew.Întrebându-se cum ar fi putut să îl convingă să nu meargă la petrecerea de la *Mariott Hotel*,auzi o ușă deschizându-se.O mână ieși afară dintr-o debara și o prinse de mijloc.Ea scoase un țipăt,în timp ce fu trasă înăuntru.O altă mână îi astupă gura.

-Ssst! Sunt eu! spuse o voce familiară pe întuneric.Se prinse de degetele lui Drew.Mâna lui fu înlocuită de buzele lui.Fără colți de plastic.Continuă să o sărute cu pasiune.Ea îi răspunse,abandonându-se total.

Caitlin simți că era luată pe sus,contururile ei dulci mulându-se pe ale lui.Învăluită de dorință,uită de lume.Barierele fură ridicate.Regulile fură date la o parte.Nu mai exista nimic în afara lui Drew și a asaltului lui otrăvitor asupra simțurilor ei.

-Ah,Catie! O sărută în grabă,de la gură spre obraz.

-Mmmmm!Respirația lui îi gădila gâtul,ca și când ar fi sărutat-o acolo.

-Nu vreau să merg la petrecere,la *Mariott*.El își trecu degetele prin părul ei și miroși parfumul de flori de măr.Murmurul catifelat al vocii lui,întunericul intim,căldura lui,degetele lui care îi mângâiau vârful sânilor ei,o fermecară.

-Ce petrecere? I se păru că era imposibil să gândească cu claritate.

-Petrecerea personalului.

-Ah,răspunse ea slab.Nu! De data aceasta,vocea ei era puternică și decisă.

Nu vreau să merg la nici o petrecere la *Mariott*.Vreau să merg acasă,cu tine.

Te vreau. Numai pe tine.

Drew păși prin dormitorului lui, în întuneric. Nu era nici un fel de ezitare în pașii lui. Cunoștea fiecare centimetru al camerei. Putea spune unde se găsea punctul în care podeaua va scârțâi. Fusese singur în casa asta, în camera asta, din ziua în care se mutase aici. Deși avusese numeroase legături cu femeile de-a lungul anilor, nu mai fusese emoționat de foarte mult timp. De mult prea mult timp.

Se întinse spre măsuta rotundă, vișinie, de lângă patul de alamă. Degetele lui găsiră o cutiuță mică de argint și luă dinăuntru un chibrit. Țâșni o flacără. O apropiere de fitilul unei candelă, în tunericul dispăru.

Simțindu-se un pic nervos, stătu așezat pe pat, așteptând-o pe Caitlin.

Ritmul în care Caitlin își peria părul îi calmă puțin nervii și un fel de pace coborî peste ea. Puse peria pe o mäsută și se privi în oglindă. Un pic din seninătatea mamei ei se putea vedea în ochii ei căprui. Părea ofemeie care se cunoștea pe sine însăși. O femeie care știa că omul care ținea foarte mult la ea, cel pe care îl iubea, o aștepta să vină la el. Privi spre ușa dormitorului ei. Dacă ar fi deschis ușa și s-ar fi dus în dormitorului lui, totul s-ar fi schimbat. Poate că după noaptea asta, inima ei nu îi va mai aparține. Nu fusese niciodată tipul de persoană care trăiește doar acum și aici. Ea privise întotdeauna viața în serios. Hotărârile le luase întotdeauna cu atenție. Crezuse mereu că ziua de mâine depinde de cum trăiești astăzi.

Viitorul ei era încă ascuns în spatele unei cețe nebuloase. Aproape că nu vedea prin ceața asta locul unde zăceau speranțele și visurile ei. Unele din speranțele și visurile astea vor căpăta contur, vor deveni palpabile, altele nu vor deveni niciodată realitate. Dacă viitorul ei îl surprindea și pe Drew, nu știa. Era unul din lucrurile acelea de care nu poți spune nimic, pentru că erau ascunse vederii.

Inspiră profund, se ridică și părăsi camera. Cu fiecare pas cu care se apropia de Drew, simțea tot mai puternic, mai sigur, că lucrul ăsta era justificat. Nu avea nevoie de mai mult timp pentru a-și înțelege sentimentele. Îl iubea pe Drew și asta era tot ceea ce conta. Intră în dormitorului lui și se opri imediat, după ce trecu pragul. Camera era învăluită în tăcere. Candelă arunca umbre pe pereți, scaldând camera într-o lumină caldă. Pe masa de lângă candelă, era un vas de cristal, iar înăuntru un trandafir alb. În momentul în care păși în cameră, respirația lui Drew se opri. Când o văzu închizând ușa în spatele ei, își umplu în sfirșit plămâni cu aer. Nu mai era singur. Catie era cu el. O privi stând nemișcată, cu privirea îndreptată încă o dată spre candelă. Încă nu îl observase. El stătea în umbră.

Niciodată,se gândi el,nu arătase mai frumoasă.Zâmbi.Mătăsurile și satinurile nu puteau fi mai elegante,mai atragătoare,decât capotul ei obișnuit din bumbac. Strângându-și brațele peste piept,Caitlin îl căută prin întuneric.Apoi îl văzu.El păși spre ea.Își puse o mână peste inimă.Aceasta bătea sălbatic.Văzu că și el se schimbuse și făcuse un duș.Își pusese perechea de jeanși uzați,lăsați pe talie, care-i puneau în evidență picioarele lungi.Purta o cămașă de culoare închisă, lăsând partea din față deschisă.Manșetele îi erau ridicate.Picioarele,desculte. În timp ce se apropie,ea văzu focul din ochii lui verzi.Buzele lui zâmbiră ușor ironic,când se opri la distanță de un braț.

-Hello! Spusese un singur cuvânt, cu o voce joasă, ușor răgușită.

Privirile li se întâlneau.Numai o privire,era îndeajuns,se gândi ea,în timp ce se pierdea în adâncul ochilor lui.O singură privire din-partea lui o putea face să tremure.Cu un râset încet,se aruncă în brațele lui.Își rezemă obrazul de părul lui de pe piept.Un flux brusc și orb de dragoste și dorință îi învălui capul.Voia să exprime sentimentul în cuvinte,dar fiind atât de nou,atât de fragil,totul și anapoda.Spuse:

-De ce...te plac oare atât de mult?

Drew simți vulnerabilitatea ei.O simți vibrând pe pielea lui.

-Pentru că...se opri,sărutând-o pe păr,iar gândurile lui își schimbă direcția.

Cuprinzându-i fața cu mâinile,îi dădu capul înapoi, pentru a-i privi mâinile.Ești sigură că vrei să fii cu mine? Cred că e cinstit din partea mea să te avertizez că te iubesc.Ea își coborî privirea.Umerii începură să-i tremure.Inima lui Drew se strânse,mișcarea ei fusese în același timp bruscă și dureroasă.Lacrimi?,Oare nu vroia ca el să o iubească? Oare pentru că ea nu îl iubea destul? Simți o durere seacă în tâmplă.Se simțea bolnav.

-Ce nu merge,Catie? întrebă el încet.Fu surprins că în vocea lui nu se simțea nici frică,nici durere.Ea își ridică privirea.El respiră ușurat când văzu că ea nu plângea.În schimb,văzu o lumină în ochi și o umbră de umor pe buzele ei.

-Faci ca totul să pară o amenințare,spuse ea.Drew o iubea! Aceste simple cuvinte erau înscrise în sufletul ei.Ea îi zâmbi fermecător și se întinse să îi mângâie fața.

-E o promisiune,murmură el.Tandrețea din mângâierea ei îi vindeca durerea.

Privirea lui solemnă căută spre ochii ei.

-Am nevoie de un răspuns,zise el.Ea își aranjă o șuviță de păr care îi cădea pe sprâncene.

-Nu e nimeni pe pământ care să-mi placă mai mult și cu care vreau să fiu,în afară de tine.Eu...Inima ei bătea puternic.

Simt atât de mult pentru tine,șopti ea,nu prea știu ce să zic.El inspiră puternic.

Nu spusese cele trei cuvinte pe care voia să le audă,dar știa că nu-i era indiferent.Îl plăcea mult.Strângând-o mai aproape,o sărută,sorbind din focul și pasiunea ei.Caitlin își puse brațele pe umerii lui.Forța care o împinsese dincolo de pragul camerei lui,începea să o părăsească,încetul cu încetul.Vroia să își sprijine genunchii de ceva.Dorința îi făcea corpul să tremure.Un oftat-abia auzit îi scăpă când buzele lor se uniră.Înghânând un vals,Drew începu să danseze cu ea prin cameră,în ritmul unei muzici auzite numai de el.Ei își dădeau și ritmul și rima,se gândi el armonia și mișcarea.Dacă ea i-ar fi cerut,ar fi fost în stare să se înalțe la cer și să culeagă o stea.Caitlin simți că încheieturile genunchilor ei sting patul.Ar fi căzut,dacă nu ar fi fost brațele lui să o țină dreaptă.Privind în ochii lui intenși,părea să plutească în vis și apoi revenea în realitate.Își descheie cordonul,din jurul taliei.Capotul i se desfăcu.Mâinile lui alunecară încet pe corpul ei,pentru a-i cuprindo sânii.Hipnotizată de atingere,se simți pe jumătate pierdută,pe jumătate vie.Vroia să fie cât mai aproape de el,învăluită de brațele lui.Capotul ei căzu; atingându-i șoldurile,alături de cămașa lui.Zeci de culori se schimbau în spatele pleoapelor ei închise,în timp ce cuvinte magice și sărutări dulci lăsau o urmă de foc de-a lungul umărului ei gol și pe braț,în jos.

Îngenuncheat,Drew scoase un oftat,când simți pielea mătăsoasă a pântecului ei.Mâinile lui se uniră la baza coloanei ei.Nu putea fi adevărat sentimentul ăsta de dorință,de pasiune și tandrețe pe care ea îl arăta acum,se gândea el.Ea se aplecă peste el,atingându-l cu părul ei castaniu.El inspiră profund și îi sărută pielea.Ea îl sărută pe păr.Ridicându-se încet,el rosti numele ei ca într-o litanie șoptită,sărutând-o sub sânii catifelati și pe golul gâtului.Gura lui o întâlni pe a ei într-o unire înflăcărată,în timp ce o lăsă pe pat.

Făcând o mică pauză pentru a-și lua prezervativul pe care îl pusese pe masă,se cufundă în pat,împreună cu ea.Câteva secunde mai târziu,erau înlănțuiți unul de altul.Greutatea corpului lui Drew,mirosul lui plăcut accelerau fluxul sângelui prin venele ei.Îi răspunse la fiecare mângâiere a lui.Tremurând sub mâinile lui experte,ea simți senzații pe care nu le mai simțise vreodată.

Voind să îl facă să tremure de dorință pentru ea,îl trase lângă ea.Aplecându-se peste el,îl sărută de mii de ori,îl mângâie,îi explorează și sărută fiecare centimetru din el.Savură fiecare respirație greoaie a lui,fiecare geamăt.

Când el nu mai rezistă,schimbară poziția printr-o mișcare bruscă.Corpul lui plutea deasupra ei.Alunecând o mână în interiorul coapsei ei,i se așază între picioare.Pentru un moment,el o privi simplu în față.

-Dumnezeule,te iubesc.

Privindu-l, ea încercă să-și manifeste toată dragostea și bucuria pe care nu putea să le exprime verbal. Prinzându-i capul între mâini, pecetlui promisiunile ei cu un sărut adânc, chemător. Era mai mult decât visase vreodată, se gândi Drew înfierbântat. Pielea ei părea de mătase, cu miros de flori de mere. Degetele îi alunecară prin părul ei, risipindu-l pe pernă, în timp ce gura lui se mișca fără încetare pe a ei. Dorindu-și ca ea să se piardă atât de complet încât să nu vrea să îl mai lase, îi șopti cuvinte înflăcărâte pe buze, pe gât, pe sâni. Ea i se dăruie cu toată forța și dorința unei dragoste noi, simțind ceva mult mai adânc și mai adevărat decât simțise vreodată. El își înalță capul și o privi. Ceea ce văzu îi tăie respirația și îi topi sufletul. Dorința și emoția sclipeau în ochii ei.

Strălucirea zâmbetului ei îl cuceri complet.

Miracolul dragostei se revărsă prin el, în timp ce îi prinse corpul între brațe și o învălui cu căldură. Toate simțurile lui răspunseră delicioasei vrăji. O tandrețe aproape dureroasă îi sfâșie inima. Își îngropă fața în părul ei pentru un moment, apoi se supuse chemării fiecărei senzații care pulsa între ei.

Caitlin țipă, strângându-se tare în jurul lui. Simți un fel de forță gonind peste trupurile lor ca un râu, purtându-i din ce în ce mai aproape de marginile rațiunii.

Simți un adevărat tremur sub pielea ei încinsă.

Întorcându-și capul într-o parte, își trecu buzele peste umărul lui. Curentul senzual mișcării și armoniei o învălui. Senzația de împlinire crescuse și se întinse ca o flacără. El o posedă atât de complet, încât, pentru un scurt timp, în care corpurile lor păreau să explodeze, în extaz, avu impresia că sufletul ei se ridica în aer, eliberat odată cu al lui.

Îl ținu strâns în ea, cu picioarele împletite cu ale lui nevoind să-i dea drumul.

Mintea și inima îi erau atât de pline, încât nu părea să poată gândi clar. Era sigură de un singur lucru. Era incredibil de îndrăgostită de un om minunat.

Drew o privi pe Caitlin devorând micul dejun, pe care el insistase să i-l servească la pat. El își ridică o sprânceană, ironic:

-Cum poți mânca porcăria aia?

-Ce e rău în plăcintele de ovăz cu cremă și cefeă? Aruncându-și ultima bucățică în gură, adăugă. Ovăzul este foarte sănătos.

-Aș avea ceva mai substanțial în minte. Privi firimitura de prăjitură de pe buza ei inferioară, și prinzându-i fața în mâinile lui, îi linse buzele. Ridicându-și capul, îi zâmbi strâmbându-se la el.

-Plăcintele de ovăz nu sunt prea sănătoase. Citește ce scrie mai mărunț pe cutie. Sunt pline de chimicale. Dar trebuie să recunosc că au un gust destul de

bun,când le mănânc cu tine.Împingându-l pe spate,Caitlin se așază deasupra lui,mișcându-se provocator,până când se aranjă comod între picioarele lui.

-Nu ai auzit niciodată despre cum să trăiești mai bine cu ajutorul chimiei? spuse ea ironică,apoi se întoarse pe pieptul lui,pe care îl umplu cu sărutări.

El îi mângâie pielea ca de satin de pe spate:

-Tu trebuie să ai o pasiune pentru torturile astea cu frișca.Ori mi le arunci în cap,ori mi le servești la micul dejun.Ea se opri din sărutatul pântecelui lui:

-Nu mai vorbi de incidentul cu tortul.

-De ce nu? E una din amintirile mele preferate.El își împleti degetele în părul ei.S-a terminat cu micul dejun?'

-Vroiai ceva mai substanțial? își ridică privirea: O să ți-l dau pe tot,ție.

-Mii de bombe,oftă el,lăsându-se în jos în pat.Sunt înnebunit după micul dejun la pat.

Următoarele săptămâni trecură repede pentru Caitlin.Târziu,într-o după-amiază, mergea prin Garden District în drum spre casă,după ce tocmai făcuse o zi de voluntariat la clinica gratuită a spitalului *Riverview*.Privind peisajul,își dădu seama că fusese atât de prinsă de relația ei cu Drew,incât nu observase că arborii erau aproape goi.Până la Sf.Nicolae,mai era numai o săptămână.

Nu mai era mult,până ce iarna urma să intre în drepturile ei.Zâmbind,se gândi cât de frumos ar fi să petreacă o seară cu Drew aici,când timpul se va răci.

Zâmbetul i se lărgi când se gândi că Drew o aștepta acasă.Nu-și dăduse seama cât de minunat era să ai pe cineva care să te aștepte acasă.

Cineva care își făcea griji pentru ea,atunci când nu erau împreună.Fuseseră de atâtea ori împreună de la *Halloween*,zile și nopți în care învățaseră cum să se iubească unul pe celălalt.Programele lor erau anapoda,dar reușiseră să se aranjeze în așa fel,încât să fie liberi în același timp.Faptul că azi era cu el,îi provoca o mare bucurie.Râdeau și se iubeau.Nu credea că fusese mai fericită ca acum.Cu excepția momentelor când coșmarul reapărea.Caitlin se opri la lumina roșie a semaforului.Tremura,amintindu-și de visul care o trezise destul de des în mijlocul nopții.Se făcea că stătea în fundul unei fântâni.Singura lumină venea de departe,de deasupra pereților perpendiculari.De fiecare dată când încerca să urce spre lumină,o voce înceată o chema din întuneric.Indecizia o paraliza,în timp ce privea lumina și asculta vocea.Știa destul de bine psihologia visului,ca să înțeleagă semnificația coșmarului.Subconștientul îi spunea că trebuia să ia o decizie,să stea cu Drew sau să își urmeze visul.Auzi sunetul unui claxon în spatele ei.Caitlin o porni din loc,traversând intersecția.Abandonă gândurile

despre visele ei,și se grăbi spre Drew.Când intră în casă,primul lucru care îi atrase atenția fu o serpentină din hârtie creponată care atârna din plafon în antreu.Privi bilețelul legat de ea:

„*Urmează drumul din căramidă galbenă*”,citi ea cu voce tare.Uimită,privi coridorul.Râzând,merse în bucătărie și puse punga cu hamburgeri pe masă.

Apoi,urmări serpentina spre spatele casei,unde dispărea sub ușa închisă a camerei lui Drew.Ce va găsi înăuntrul camerei? se întrebă ea.Își imagina că serpentina ducea la pat,că Drew o aștepta în mijlocul camerei,cu un nod mare al serpentinei legat în jurul mijlocului.Zâmbi.Era un romantic și fantezia lui părea fără limite.Imaginile unei seri minunate îi surâseră în minte.Deschise ușa și intră.El nu o aștepta în pat.Oftă,deziluzionată.Nu era deloc acolo,pe cât se putea vedea.Și atunci ce rost avea toată povestea cu serpentina galbenă? Surprinsă,privi mai atentă camera.În timp ce înainta în cameră,își dădu seama că era diferit.Realiză deodată care era deosebirea.Îngheță pe loc,cu ochii măriți de șoc.

CAPITOLUL 10

Văzu plapuma colorată cu stelute a mamei ei,strânsă la capătul patului lui Drew.În dimineața aceea fusese pe patul ei.Privind în jur,văzu cutia ei de bijuterii,parfumul și periile ei de cap pe dulăpiorul lui.Măsuța ei cu oglinda stătea într-un colț.Fotografia familiei ei,în rama de argint și bentița ei de cap,pe care i-o cumpărase Drew din cartierul francez,stăteau pe măsuța de lângă pat.

Șocul descoperirii o lovi cu toată forța.Un uragan de emoții o străbătu.Drew îi mutase lucrurile în camera lui,fără să o întrebe.Fără să discute.Fără nici o permisiune.Îi aranjase lucrurile în dormitorul lui,ca și când ar fi avut dreptul să o facă.Mâinile îi tremurau,în timp ce și le puse în șolduri.Mânia își făcu loc în pieptul ei,iar gânduri supărătoare îi treceau prin minte.

Ar fi trebuit să prevadă situația asta.De fiecare dată când îi întindea câte un deget,el profita pe cât putea.Uitându-se în sus,întâlni privirea lui Drew în oglinda măsuței ei.Stătea în spatele ei,cu mâinile în buzunarele jeansilor.Un zâmbet satisfăcut,copilăros,îi lumină fața.

-Ești surprinsă? întrebă pe un ton plin de presentimente.Ea tăcu pentru o secundă,apoi se întoarse cu fața spre el.

-Poți să fii sigur de asta.Sunt încremenită,ar fi mai precis spus.Chiar șocată la maximum.Zâmbetul lui Drew dispăru,când o privi în ochi.Aveau culoarea aurului topit,ceea ce însemna mânie. Nu se așteptase la asta.Păși spre ea.

Ea se trase înapoi.

-Nu m-aș apropia prea mult,dacă aș fi în locul tău.

El vedea că fața ei e plină de mânie.

-Bine.Vrei să te certî! Merse spre pat și se așeză.Nu crezi că exagerezi? Tot ceea ce am făcut a fost ca să te scutesc de grija de a o face tu însăși.Caitlin înțelese sensul zâmbetului lui.Pentru ea,era un semn că,din nou,o lua în glumă.

-Cât de drăguț din partea ta,că m-ai scutit de efortul ăsta!El făcu o grimasă, auzind tonul ei sarcastic Ea își aruncă sacul de umăr într-un colț.

-Te-ai gândit măcar o clipă că poate nu aș fi dispusă să mă mut în camera ta?

-N-ai fi? Suntem împreună în patul ăsta în fiecare noapte când suntem acasă.

Credeam ca am ajuns la un fel de acord mutual în ultimele săptămâni.

-Sunt de acord că avem o legătură.Dar,Drew,asta nu înseamnă că poți pune stăpânire pe viața mea.Iau singură deciziile care mă privesc.Nu le poți lua tu în locul meu și apoi să acționezi fără să ții seama de sentimentele mele.Își ridică mâinile,supărată.

-Ai hotărât că a venit timpul să mă mut în camera ta și deci nu mi-ai lăsat nici un drept de a decide.De ce nu ai discutat cu mine,cel puțin?

El se ridică și se apropie de ea.

-Nu m-am gândit că,mutându-ți lucrurile,îți dau peste cap planurile de perspectivă.Am crezut că o să te bucuri.

-Câteodată îți asumi cam multe decizii.El își puse mâinile pe umerii ei.Ea îl lăsă,dar rămase nemișcată.

-Dragostea mea,continuă el,am treizeci de ani.Sunt prea matur să mă mai joc de-a v-ați ascunselea.Te vreau lângă mine.Vreau să mă scol în fiecare dimineață știind că primul lucru pe care îl văd,ești tu,aici,lângă mine.Caitlin văzu cum nesiguranța își făcea loc pe fața lui.Simți ea însăși că cedează.Simțise mult prea des cum dragostea pentru el trecuse peste bunul ei simț.

-Avem atât de puțin timp să fim împreună,spuse el încet.Sper că vei decide să-ți petreci fiecare moment pe care-l mai ai înainte de...Nu voia să spună tare.Nu voia să-și reamintească de acea posibilitate.Încă mai conta pe faptul că ea și-ar putea schimba ideea și că ar rămâne la New Orleans.Deși nu-i spusese niciodată că-l iubea,el știa că ăsta era adevărul.Și dacă-l iubea destul,cu siguranță că nu l-ar părăsi.Nu putea crede că ea ar putea pleca,se gândi Drew.Trecutul lui fusese plin de abandonări.Acum,înțelesese de ce o instalase în camera lui.Era un efort subconștient de a o reține,un fel de a o trage mai adânc spre lumea pe care și-o crease.Ea nu știa ce să spună.De fapt,tot ceea ce voia să facă era să plângă.Dar lacrimile nu erau modul ei de a rezolva o problemă.Și nici nu voia să evite problemele,gândindu-se că vor dispărea de la sine.

-Dacă vrei, te ajut să pui totul cum a fost, spuse el. Își scoase masca și expresia lui relevă vulnerabilitatea și suferința. Ultimele particule ale rezistenței ei fură spulberate, ca un pahar de cristal fin, căzut pe o stâncă. Caitlin îi înconjură mijlocul cu brațele și-și rezemă obrazul de pieptul lui. Simți o nevoie disperată de a-l ajuta să-și vindece toate rănila trecutului, o nevoie de a face promisiuni pentru viitor. Dar nu putea face asta, fără să renunțe la tot ceea ce-și dorise în viață. Nu, nu putea face promisiuni false, deși azi simțea că ar fi putut-o face.

-Bănuiesc că ai aruncat pur și simplu lucrurile mele în dulapul tău, murmură ea, ridicându-se pe vârfuri. Își apăsă buzele de scobitura gâtului lui. Respirația lui accelerată îi dădea de înțeles că el fusese surprins derepeziciunea cu care se predase ea. Trăgând-o mai aproape, o sărută pe frunte:

-Nu, le-am pus frumos, pe umerase. Alunecând cu mâinile sub brațele ei, o ridică puțin. Gura lui o căută pe a ei, ca și când ar fi vrut să o aibă toată, în timp ce mergea înapoi. Când atinse patul, căzu în el, trăgând-o și pe ea. Degetele lui dădură la o parte cortina ei de păr care-i învăluia pe amândoi. Sărutul se preschimbă într-o forță, de o intensitate care-l copleși, ca un miracol de dulceață și plăcere.

Printr-o ușoară mișcare de rotație, el inversă pozițiile acoperind-o cu corpul lui înfierbântat. Își ridică fruntea și privi în ochii ei. Erau strălucitori, luminându-i fața. Vârful delicat al degetelor ei îl mângâia, colorându-i obraji. Simțea respirația ei caldă pe pielea lui. O sărută dulce, apoi spuse:

-Te iubesc, Catie.

În ajunul Zilei Recunoștinței, Caitlin stătea pe trotuarul străzii Saint Charles, privind o casă veche de trei etaje. După ce o inspectară mai mult de o oră, ea nu putu crede că Drew era dispus să cumpere casa pentru cabinetul lui multidisciplinar.

-Ți-am spus că a fost o momeală perfectă pentru pești. Poți să spui că nu-ți place? își puse brațul în jurul gâtului ei și o strânse în joacă. Ea îl privi sceptică:

-Bineînțeles că arată perfect! Dar e un sac fără fund, Drew. Casa asta nu-i în stare bună și o să te coste o grămadă de bani.

-Are personalitate. Ai observat antablamentul? Acoperișul este mansardat în stilul celei de-a doua legislații franceze.

-Ai încredere în mine, spuse ea sec. Antablamentul nu merită atâția bani. Găsește-ți o clădire fără personalitate. Bancherul tău va face un atac de inimă dacă cumperi mausoleul ăsta jerpelit.

-Folosește-ți imaginația, Catie. Gândește-te la perspectivă. În spate, e suficient loc pentru parcare și un parc în care să se joace copiii. Structura e solidă.

Va trebui numai să o aducem numai puțin la zi. Trebuie făcute niște schimbări, ca, de exemplu, o nouă instalație electrică, un ascensor accesibil handicapatilor, câteva din camerele astea enorme trebuie împărțite în unele mai mici.

Și cred că o putem face, fără a distruge integritatea arhitecturii. Încruntându-se, Caitlin se trase înapoi:

-Noi? Adică tu și partenerii tăi deocamdată inexistenți?

-Noi, adică tu și cu mine. El îi apucă mâna și i-o sărută.

-Nu, scutură ea din cap, și-am spus de nenumărate ori, tare și clar. De ce continui să-ți faci singur iluzii? El îi strânse mâna, zicând:

-Nici una din cererile tale pentru cercetare n-a fost acceptată. Catie, dragostea mea, încerc • numai să-ți arăt că mai ai și altă soluție. Fă ceea ce ai învățat să faci, pentru Dumnezeu. E a se luptă cu ea însăși, pentru a-și ține nervii în frâu.

Oare o adusesse acolo, sperând că îi va plăcea casa și își va schimba instantaneu planurile? Încercând să își elibereze mâna, ea spuse:

-Nu am primit încă nici un răspuns din Houston. Și nu sunt destul de disperată ca să-mi schimb ideile și să irosec atâția bani, într-o proprietate îndoielnică.

El ignoră ultima ei frază;

-Și dacă primești un răspuns negativ din Houston? Ea își ridică bărbia.

-Voi face din nou cerere, anul viitor. Atunci voi avea diploma în mână și asta va fi un mare avantaj.

-Și ce ai să faci până atunci? Vei pierde un an întreg așteptând ceva ce s-ar putea să nu se întâmple?

-Pot lucra la clinica gratuită *Riverview*. Fața lui Drew era trasă de oboseală.

Încercă un zâmbet, pentru a-și masca tulburarea.

-Ei bine, trebuie să hotărăști singură ce e mai bine pentru tine.

-Așa da! Voi face întocmai. Merseră în tăcere spre mașina lui și se urcară. Înainte de a porni motorul, se întoarse spre ea.

-Dacă nu te deranjează aș vrea să trec pe la spital să controlez starea lui Joey Anderson. A avut câteva nopți grele. A răcit săptămână trecută și, cu sistemul lui imun atât de slăbit, mi-e frică să nu dea în pneumonie.

Caitlin îi privi expresia feței. Părea în defensivă în ultimele două luni, petrecuse o grămadă de timp cu micuțul acela, stând cu el câteva nopți, când nu existau voluntari. De fiecare dată, încercase să îi vorbească despre pericolul de a se fi atașat prea mult de puști, dar el, nervos, refuzase să țină seama de sfaturile ei.

-Bine, spuse ea, nevoind să se certe din nou, hai să îl vedem pe Joey.

Vâscul de Crăciun atârna din tavanul fiecărei încăperi. Periindu-și părul strălucitor, Caitlin se privi în oglindă. Își prinse părul cu două ace cu pietre semiprețioase. Făcu un pas înapoi și se privi critic. Rochia de mătase roșie, un cadou de Crăciun de la Drew, se ținea de umărul ei prin trei diagonale subțiri și îi era strânsă pe corp. Singurele ei bijuterii erau acele de păr și cerceii cu diamante false. Simțindu-se exotica, feminină și gata să îl seducă pe Drew, părăsi camera fără ezitare pentru a se pregăti de cina de dinaintea Crăciunului.

În bucătărie, își acoperi rochia cu un șorț, apoi puse la un foc ingredientele pentru o salata de spanac. În timp ce lucra, arunca din când în când câte o privire prin fereastra de deasupra chiuvetei. Se va întuneca peste puțin și Drew încă nu era acasă. Acum câteva ore, făcuse un întreg spectacol, din faptul că plecase prin oraș sa cumpere câte ceva, cu un aer plin de mister. Scopul lui fusese să o facă curioasă. Reușise. Murea de curiozitate să știe de ce plecase. După ce termină salata, controlă să vadă cum merge restul lucrurilor. Vroia ca totul să fie perfect, pentru Crăciunul lor. Se gândise la un cadou pe care avea să i-l dea în noaptea aceea. Era ceva ce nu se putea cumpăra cu bani. Și abia aștepta să vadă ce mutră va face când i-l va da. Două ore mai târziu, Caitlin stătea la masă cu Drew, la lumina unui sfeșnic. Încerca să nu pară emoționată, când el ridică furculița pentru a gusta din mâncarea pe care o pregătise cu atâta atenție.

Drew puse ochii pe vițelul înăbușit *Lafayette* de pe farfuria lui. Arăta bine și mirosea delicios. Fiind însă în cunoștință de cauză în privința capacităților culinare limitate ale lui Caitlin, știa că felul în care arăta și mirosea friptura putea fi doar o aparență. Conștient că ea aștepta nerăbdătoare opinia lui, își pregăti o expresie de satisfacție. Era decis să spună că îi place cina, chiar dacă asta avea să-l ucidă. Era primul lor Crăciun și, în onoarea evenimentului, își asortase haina de seară, de culoare albastru-antracit, cu pantalonii și papionul de mătase pe care îl purta numai la balurile elegante de *Mardi Gras*. Tăie din friptură și gustă.

Surpriza i se citi pe față.

-E bun. De-a dreptul excelent, Catie. Sunt impresionat. Râzând, își ridică furculița.

-Nu trebuie să faci o mutră de parcă nu aș fi în stare să fierb o oală de apă.

-Știu că poți. Te-am văzut aruncând pungi de antreuri înghețate în ea. Vreau numai să spun, că pentru o femeie care preferă bucătăria semipreparată, asta e o mâncare absolut incredibilă.

-Am să ignor înțepăturile și accept complimentele. Oricum, încerc să fac mult mai mult decât să te impresionez cu mâncarea. Ea îi aruncă o privire, gândindu-se cât de masculin și frumos arăta în costumul acela de seară. Încerc să te seduc, adăugă ea. El zâmbi:

-Ai noroc.Îmi place la nebunie să fiu sedus.Mai ales de femei în rochii roșii, fierbinți.Oare cu ți-am cumpărat rochia asta? întrebă el ironic.

-Știi foarte bine că da.O expresie ciudată,neliniștită se citi în ochii lui.

-Îmi place să îți cumpăr cadouri.Amintește-ți Ți-aș oferi orice,dacă m-ai lăsa.

O vazu privind aiurea,din cauza tonului lui serios.Părea nehotărâtă.Ea găsisese că îi era dificil să accepte cadouri de la el și rareori le accepta,cu excepția lucrurilor mici,ieftine.El își aminti de cumpărăturile făcute în acea zi și un nod i se puse în gât.Vocea ei ușor ironică,rupte tăcerea:

-În asemenea cazuri,mi-am dorit întotdeauna propria mea insulă,

-Ce să faci pe o insulă?

-Oh,nu știi.Aș colecționa scoici și aș face din ele suveniruri de prost gust.Le-aș vinde la magazinele din Piața Franceză.El și mai luă o porție de vițel.

-Te-ai plictisi în mai puțin de o săptămână.Ce ai mai vrea să faci,dacă ți-ai putea permite orice sau ai putea avea orice îți dorești? Ea zâmbi visătoare:

-Aș închiria *Disney World*,pentru o zi,și mi-aș face de cap,jucându-mă cu toate și mâncând mâncăruri de proastă calitate.

-Personal,îmi place mai mult ideea cu insula.Îmi închipui doi oameni,pe tine și pe mine,singuri,într-un paradis tropical izolat.Îmi trec prin minte tot felul de lucruri interesante.

-Ca de pildă? Privirea lui o susținu pe a ei,în lumina sfeșnicului,pentru un moment.

-Ca de pildă,că am alerga unul după altul,toată ziua.

-Și apoi am geme toată noaptea,cu arsuri de gradul trei?

-Nu.Îmi imaginez așa.Ne-am bronza cu un auriu maroniu,am face dragoste lângă lagună.Un zâmbet ușor îi curbă buzele:

-Nu știi cine pe cine seduce în seara asta.Ea își împinse înapoi scaunul.

-Poate că ar trebui să luăm desertul în sufragerie,lângă cămin?

-Perfect.Ce avem pentru desert?

-Tort din ovăz cu frișcă,spuse ea cu o față neutră,apoi râse,văzând expresia lui dezamăgită.

-De fapt,am să încerc *Bananas Foster*.

-Stingătorul funcționează?zâmbi el drept răspuns la privirea ei indispusă.

Glumeam,spuse el,urmând-o în bucătărie.Caitlin reuși să aprindă lichiorul de banane și rom fără nici un incident.Umplură o tavă și apoi se îndreptară spre sufragerie.Dar înainte de a ajunge acolo,Drew se opri de două ori,profitând de vâscul care atârna în fața ușilor.Șezând pe podea lângă focul strălucitor,își mâncară desertul,ascultând muzică de Crăciun în stilul Renașterii.

Focul pocnea din când în când, aruncând mici scânteii de un albastru rece, portocalii și aurii. Simțindu-se mulțumită de cină, Caitlin se întinse pe covorul oriental, punându-și capul în brațele lui Drew. Privirea ei rătăci spre pomul de Crăciun din colț. Decoraseră pomul de Crăciun cu zeci de globuri colorate, cu oameni modelați din pâine, și cu fulgii de nea croșetați delicat de mama ei. În vârf, puseseră un înger cu părul auriu, din porțelan, cu aripi de mătase.

Sub pom, erau numeroase cadouri din partea ei pentru Drew. Dar singurul pe care vroia să i-l dea în noaptea asta, nu se afla în nici o cutie și nu era împachetat în hârtie frumoasă. Voia să îi spună *Te iubesc*. În tăcere, savura cuvintele acelea izvorâte din inima și din sufletul ei. De atâtea ori voise să-i spună cuvintele astea în ultimele două luni, dar, într-un fel sau altul, i se opriseră întotdeauna în gât, nereușind să treacă peste bariera buzelor. Pentru ea, aceste cuvinte erau o promisiune și un angajament. Drew îi mângâie obrazul, plăcându-i felul în care-i simțea pielea fină. Focul se reflecta în ochii ei făcându-i să pară de culoarea ambrei și mai mult decât de obicei. Ea părea liniștită, prezentă dar gânditoare, ca și când ar fi analizat cu atenție ce hotărâre să ia.

-La ce te gândești? o întrebă el încet. Ai o privire foarte misterioasă. Ea i aranjă o șuviță de păr de pe frunte. Acesta era momentul pentru cadoul ei, se gândi ea.

-Mă gândeam doar la cât de mult te iubesc. Drew îngheță. Spusese ea într-adevăr ceea ce ar fi putut jura că spusese?

-Te deranjează dacă mai repeți o dată? Vocea lui era ca o șoaptă răgușită.

Luându-i mâna, i-o duse spre gură și-l sărută în palmă.

-Te iubesc! Sărbători fericite! El își scutură capul, simțindu-se amețit.

-Începusem să cred că nu te voi auzi niciodată spunându-mi că mă iubești. O trase în sus și o lipi strâns de el. Spune-mi-o din nou.

-Te iubesc! Atingându-i buzele cu ale ei, pecetlui cadoul ei cu tot ce avea în inimă și în suflet. Drew sorbi din dragostea pe care ea o revărsa în acel sărut. Totul va fi bine, se gândi el. Aveau un viitor împreună. *Pentru totdeauna*. Acum, știa că și ea va accepta cadoul lui. Nerăbdător să i-l dea, își dezlipi buzele de ale ei.

-Am și eu un cadou pentru tine, spuse el. Nu știam dacă era cadoul potrivit pentru seara asta, dar acum... Se ridică în picioare.

-Stai acolo. Nu te mișca. Ea râse.

-Asta nu are nimic de-a face cu cumpărăturile misterioase pentru care ai făcut tot spectacolul ăla, nu?

-O să vezi. El zâmbi, în timp ce ieși. Caitlin scutură din cap. Drew și surprizele lui! Era înnebunit să le dea și să le primească. Uneori se întreba dacă primise vreodată cadouri, când era mic. Poate că asta era motivul pentru care îi plăceau

atât da mult.Se întoarse cu mâinile la spate.

-Închide ochii.

-Bine.Dar dacă o să simt un șarpe de cauciuc pe spate,s-a terminat cu farmecul.

-Nu-ți fie frică,dragoste! Îi,puse ceva în poală.Acum,poți privi.Încet,ea deschise ochii.Privind în jos,văzu un fel de document înfășurat și legat cu o panglică roșie.Surprinsă,privi spre Drew.El stătea pe călcâie,în fața ei,nemișcat.Expresia de pe chipul lui era cam așa: două părți de entuziasm și o parte neliniște.

Ea desfăcu panglica,apoi desfăcu hâriile.Privi cu rezeziune peste document.

Șocul fu ca o lovitură puternică a valurilor oceanului.

Mintea îi lucra.Contractul din mâna ei o numea proprietară a imobilului din strada St,Charles.Încercând să rămână calmă,întâlni privirea lui nerăbdătoare.

-Nu pot accepta asta.

-Ba,bineînțeles că poți,spuse el,așezându-se în genunchi.Știu că ești surprinsă.

Dar știam că te vei răzgândi.Zâmbind,continuă: Dacă începem acum,vom avea proprietatea asta gata prin toamnă.Îi prinse bărbia,tandru,în mâna lui caldă.

-Te iubesc,Catie a mea.Îi acoperi buzele cu ale lui.Îi trebuiă câteva secunde ca să realizeze că ea nu-l săruta.O privi și văzu că ochii ei erau plini de durere și nu de plăcerea surprizei.O văzu aruncând contractul,ca și când i-ar fi fript degetele.

Un sentiment de teamă îl îngheță.Aproape că simțea tensiunea din corpul ei. Părea să invadeze camera,ca un incendiu.Ochii lui se micșorară,preocupați.

-Ce s-a întâmplat? De ce te porți așa? Caitlin se simți tremurând.Își încrucișă brațele peste șolduri,ca și când ar fi vrut să rețină valul de emoții,care amenința să o înece.

-Te iubesc din toată inima,spuse ea,dar asta nu înseamnă că-mi doresc numele pe contractul ăla.Dumnezeule,Drew,nici măcar nu am banii ăștia.

Drew se relaxă și zâmbi.

-Banii nu sunt o problemă,spuse el, brațele pe umerii ei,îți faci griji pentru cele mai nebunești lucruri.Nu trebuie să cheltuești nici un penny ca să finanțezi proiectul nostru.Du fapt,după ce ne vom căsători,tot ceea ce am eu va fi și al tău. Văzu cum ea deveni brusc palidă.Corpul i se făcu rigid,sub mâinile lui.

-O faci din nou.Iată.Vocea ei era abia șoptită.Ți-ai făcut toate planurile,până la ultimul detaliu.Deci,vom cumpăra proprietatea.O vom aranja.Ne vom căsători.

Vom lucra împreună.Dar pe mine nu m-ai întrebat nimic.Te aștepti ca eu să ascult orbește felul în care tu proiectezi viața noastră.El oftă nerăbdător,lăsând-o din brațe pentru a-și trece degetele prin păr.

-Ei,bine,Catie,căsătorește-te cu mine.împărțim imobilul și devii partenerul meu.

-Asta sună mai mult ca o poruncă,decât ca o propunere.Asta trebuie s-o discutăm.Nu pot lua asemenea decizii pe loc.Nu pot spune în mod impulsiv „da”,fără a cântări consecințele.

-Nu poți sau nu vrei? Trecură câteva secunde de liniște apăsătoare,îl privi cu durere și întoarse capul într o parte.

-Ai spus că mă iubești.Asta schimbă totul Ea îi întâlnește privirea.

-Asta nu schimbă planurile mele în ce privește viața mea.Nu înseamnă că,în mod automat,voi aproba tot ceea ce vrei tu.Cabinetul ăsta multidisciplinar este visul tău,nu al meu.Ești norocos.Ai posibilitatea financiară de a-ți făuri cariera, oriunde îți place.Ochii lui se îngustară.

-New Orleans este casa mea.Apartin locului ăstuia.Nu îmi pot face un cabinet în nici o altă parte.

-Nu poți sau nu vrei? întrebă ea,aruncându-i înapoi propria întrebare.

Ea își ridică mâna pentru a-l opri să vorbească.

-Nu-ți face nici o grijă,nu-ti cer să-ți părăsești orașul ăsta prețios al tău.Încerc numai să te fac să înțelegi că eu trebuie să merg acolo unde am posibilitatea să mă realizez.Drew se ridică.Merse spre cămin și privi focul.Cum putea să spună că îl iubea,acum un minut,pentru ca pe urmă să refuze soluția perfectă care le-ar fi permis să stea împreună?

-Sunt ani de când nu am lăsat pe cineva să se apropie într-atât de mine încât să mă rănească,spuse el.Își întoarse fața spre ea.Nu știu ce altceva să-ți spun,cu excepția faptului că te iubesc.El porni spre ieșirea din sufragerie.

-Unde te duci? strigă ea,ridicându-se în genunchi.

-Afară.Vreau să mă gândesc puțin,singur.Înmărmurită,ea se ridică în picioare și îl urmă în antreu.Drew trebuie să discutăm.

-Nu acum,Catie,spuse el,deschizând ușa de la intrare.Sunt sătul de discuții în seara asta.

-Nu am discutat nimic.Te rog...El ieși și trânti ușa în urma lui.Caitlin inspiră profund,nevrând să plângă.Plânsul nu ar fi ajutat-o.Cu ochii arzând de dorința de a plânge,se întoarse înapoi pe coridor.Intră în dormitorul pe care îl împărțea cu Drew și începu să se dezbrace.Neputând să își amintească de când nu se mai simțise atât de obosită și atât de pierdută,se lăsă să cadă pe pat.

Era întuneric,ca într-un mormânt,când Caitlin se trezi brusc.Identifică sunetul care o trezise și spuse încet:

-Drew?

-Îmi pare rău,dragostea mea,nu voiam să te trezesc.

Salteaua se lăsă ușor când el se așeză în pat. Aproape instinctiv, se întinse după el.

-Totul e în regulă? Am fost îngrijorată. Brațele lui o cuprinseseră. Ea nu simți nici un fel de teamă sau nehotărâre în mișcarea lui, ci doar o nevoie disperată, o acceptare reciprocă a ceea ce le era necesar amândurora. El îi sărută tâmpla:

-Sunt bine. Îmi pare rău, Catie a mea. Nu, nu spune nimic, zise el, îndepărtându-se de degetele pe care ea i le pusese pe buze pentru a-l împiedica să își ceară scuze. Știu că mi-am făcut singur o grămadă de planuri în seara asta și nu ar fi trebuit. Vreau totul, Catie. Vreau ceea ce tu ai avut toată viața ta. O casă adevărată, cu o familie iubitoare și afectuoasă. Vreau asta, alături de tine.

-Oh, Drew. Ea închise ochii, simțind lacrimile. Mâna ei tremură când îi, atinse părul. Înțeleg ce simți. Nu vreau să te rănesc. Dar sunt lucruri pe care trebuie să le fac singură. Lucruri pe care tu nu le poți face sau nu le poți cumpăra în locul meu.

-Știu asta. Dar nu pot să nu-mi doresc ca situația asta să nu fi fost atât de a dracului de complicată. E ca și când ai aștepta sperând ca celălalt să cadă la învoială.

-Și eu mi-aș fi dorit să nu fi fost așa. Dar este. Trebuie să ne asumăm responsabilitatea. Până ce nu voi primi un răspuns de la Houston, nu-mi pot face nici un fel de planuri. Te iubesc, dar nu-mi pot compromite viața fără să îmi pierd respectul pentru mine însămi.

-Bine, spuse el, după o lungă pauză. Nu îmi place dar pot înțelege ceea ce îmi spui.

-Ideea de a mă îndrăgosti nu intrase în calculele mele, în acest moment al carierei. Și îți spun cinstit, că nu știu ce să fac.

-Dragostea nu intră în agendele personale, fu el de acord, ci apare așa, brusc, și te lovește în cap. Zâmbi ușor. Sau te izbește în față, ca un tort cu frișca.

-Sunt sigură deja că nu voi accepta niciodată să trăiesc atât de modest. Ea își trecu degetele de-a lungul mâinii lui, ca apoi să și le prindă între degetele lui.

-Aha! Tonul sarcastic pieri din vocea lui. Și atunci ce vom face?

-Nu știu, spuse ea cu o voce nesigură, ne vom iubi unul pe celălalt, cred. Și vom lua zilele una câte una... Nu potu continua, fără să izbucnească în plâns. Își ascunse fața în curbura gâtului lui. Plânge, se gândi el amărât. La dracu, se simțea de parcă ar fi plâns și el puțin. O sărură pe creștet.

-E în regulă, minți el, lucrurile se vor aranja. Ea se smuci, acoperindu-i pe jumătate corpul, cu al ei. El inspiră profund și o ținu strâns. Durerea îl copleși și era bucuroasă că întunericul îi ascundea fața. Ea își ridică privirea:

-Drew, vreau să știu ceva. Unde merge un om să se gândească de unul singur,

când e îmbrăcat ca tine,cu cravată neagră și...Întrebarea ei neașteptată îl făcu să râdă:

-M-am plimbat cu mașina prin oraș,peu un timp.Pe urmă,m-am dus la spital.

-Pariez că asta a făcut vâlvă.Ea îl sărută pe gât.

-Unul dintre pacienți râdea ca prostul.Am primit li câteva fluierături admirative, totuși,când am trecut pe lângă cabinetul surorilor.

-Prostule! glumi ea.Dar cum ai ajuns acolo? El strânse din umeri: Nu știam unde să mă duc.M-am gândit că,dacă tot eram acolo,cel puțin să văd cum îi merge lui Joey.Un semn de alarmă sună în mintea ei.

-Drew,nu îmi place să îți repet asta,dar sunt îngrijorată de cât de implicat devii cu pacientul ăsta.Îmi o teamă că începi să îți pierzi obiectivitatea.

-Te îngrijorezi prea mult.Dacă aş crede că ar fi vreun pericol în asta,aş preda cazul unui coleg.Nemaivrând să înceapă o nouă discuție,ea o lăasă baltă.

-Cum e Joey? Brațele lui Drew se strânseseră împrejurul ei.

-Nu prea bine.Nu vreau să vorbesc despre asta,acum.O lăasă să cadă încet pe spate.

-Aş prefera să facem dragoste.

-Cred,de fapt,că îți sunt datoare o favoaro,murmură ea.

CAPITOLUL 11

Caitlin stătea singură în bucătărie,ciugulind târziul mic dejun,în timp ce privea prin fereastră afară,la timpul urât cu care începuse noul an.Ar fi dorit ca Drew să se grăbească spre casă.Oftă,sorbind din ceașca de cafea.

El era la spital.În ziua lui liberă.În ultima vreme începuse să își folosească ziua liberă pentru a merge tot mai des la spital.Nu știa dacă își folosea slujba ca să evadeze din problemele lor sau era pur și simplu foarte atașat de Joey Anderson. Oricum ar fi fost,era foarte preocupată.

Din noaptea pe care o petrecuseră în ajunul Crăciunului,un element de disperare tăcută se infiltraseră în relația lor.Îl simțeau și atunci când făceau dragoste.Se strecura și în conversațiile lor.Se purtau unul cu altul ca și când ar fi fost niște pahare de cristal.În aparență,erau foarte atenți și buni,iar asta îi făcea greață.

Era ca și când problemele cu care se confruntau nu ar fi existat; dar problemele acelea nu erau niciodată înlăturate din mintea ei.Se gândi că același lucru se petrecea și cu el.Coșmarul ei,în care se vedea noaptea în fundul fântânii,începu să apară tot mai des.Nu știa cât de mult mai puteau pretinde că problemele lor se vor rezolva singure.Probabil că va trebui să facă o opțiune.Omul pe care îl iubea era clar înrădăcinat aici,în prezent și în viitor,într-un loc pe care ea ar fi trebuit

să îl părăsească în cazul în care ar fi vrut să-și urmeze scopurile carierei. Toate acestea o distrugau emoțional. Simțindu-se mai posomorâtă decât cerul de ianuarie, se ridică să își umple din nou ceașca de cafea. Telefonul sună, înainte ca ea să ajungă la vas. Puse ceașca deoparte și răspuns

-Alo? Da, sunt doctorița MacKenzie. O voce de bărbat se prezentă ca fiind doctorul Leon Henderson, directorul *Institutului de Cercetări* din Houston, Texas. Inima ei bătu cu putere. Entuziasmul și speranța izbucniră brusc în capul ei, ca un foc de artificii. Aproape că se opri să respire, când el îi laudă notele și o întrebă dacă era dispusă să meargă în Texas, pentru o discuție.

-Da, doctore Henderson, luni este foarte bine. Era surprinsă de cât de calmă putea fi, când pe dinăuntru îi venea să sară în sus și să joace m un copil neastâmpărat.

-Excelent, spuse el. Sun-o, oricum, pe secretara mea, doamna Bateman, pentru a confirma data și ora. Ea va face toate aranjamentele pentru călătorie. Institutul va plăti cheltuielile, bineînțeles. Ea apucă un creion și un carnet de pe dulăpior și scrise repede numărul de telefon pe care i-l spuse el.

Câteva minute mai târziu, puse telefonul jos, încet. Desprinse foaia de hârtie și puse carnețelul și creionul înapoi pe dulăpior. Apoi, se sprijini de frigider și privi numărul de telefon pe care îl scrisese. Se ivise șansa. După toate planurile pe care și le făcuse, după atâtea speranțe și deziluzii, apăruse o șansă.

-Slavă Domnului! Un țipăt de victorie erupse din gâtul ei.

Picioarele începură să-i tremure. Alunecă încet și se așeză pe podea.

-Ce faci, scumpo? o întrebă Drew pe un ton amuzat.

Culoarea îi dispăru de pe față. În entuziasmul ei nu îl auzise intrând. Îl privi.

Când văzu cât de palidă era, amuzamentul lui se transformă în îngrijorare.

-Te simți bine? Se așeză în genunchi, lângă ea.

-Eu eu cred că vreau să mă îmbrățișezi se bâlbâi ea. El se așeză jos și o trase în brațele lui. Capul ei căzu pe umărul lui, în timp ce își puse o mână peste inima lui. O simțea că tremură.

-E în regulă, dragostea mea. Serios îngrijorat, el îi legănă capul dintr-o parte în cealaltă. Spune-mi ceva!

Mintea lui Caitlin se învârtea nebunește. Posibilitatea pe care o visase și o așteptase, pentru care se rugase, îi fusese oferită. Șansa ei de o viață apăruse. Nu o putea vedea sau atinge, nu o simțea. Cu toate acestea, era tot atât de prețioasă pentru ea, ca și inima care îi bătea în piapt. Degetele îi alunecară în sus. Fața lui era caldă și puțin aspră, sub degetele ei.

-Catie, mă sperii. Ești bolnavă? Ești gravidă?

Sămânța speranței încolțea în mintea lui. Deși fuseseră atenți, folosind precauțiile de rigoare, nimic nu putea fi complet sigur.

-Nu. Nu sunt nici bolnavă și nici gravidă, spuse ea în sfârșit, cu o voce tremurândă. Strânse bucata de hârtie pe care încă o mai ținea în mână în timp ce tensiunea i se concentra în stomac: Nu era deloc ușor să îi spună. Își înălță capul pentru a-l privi, și-și impuse să fie calmă.

-Tocmai am primit un telefon de la directorul *Institutului de Cercetări* din Houston. Vor să mă cheme pentru o întrevvedere. Luni.

Drew o privi. O durere surdă îi lovea tâmplele. Neavând încredere în cuvinte înclină capul, în semn de aprobare.

-I-am spus doctorului Henderson, el e directorul, că sunt interesată să ocup postul. Mă duc acolo. Ea văzu neliniștea strecurându-se în ochii luminoși pe care îi iubea. Nervoasă își trecu degetele prin păr. Tăcerea se lăsă între ei. Deși temperatura camerei era plăcută și purta un pulover și jeansi, Caitlin simți dintr-odată că o cuprinde frigul. Gânduri temătoare îi umplură mintea. Deși el o mai ținea încă într-o îmbrățișare dulce, îl simțea tot mai departe de ea. Forțându-se să îl privească în ochi, văzu privirea lui înnoirată de o răceală.

Ceva, înăuntrul lui, se prăbușise. Răceala era ceva ce nu mai văzuse la el, până acum. Cel puțin, nu când o privea. Ea își puse o mână peste a lui și se încordă când el și-o retrase timid dintr-a ei. Ea se ridică și merse spre chiuvetă, privind afară, prin fereastra de deasupra. După ce își băgă bucațica de hârtie în buzunar, își împreună brațele pe piept.

-Cum rămâne cu noi? Vocea lui Drew era tăioasă. Privind spre stejarul de afară, spuse: Sună a interviu, nu a ofertă. Atunci, te întreb din nou, Caitlin. Cum rămâne cu noi?

-Nu am nici un răspuns. Se întoarse spre el. Știam amândoi că asta se va întâmpla. O privire stânjenită trecu peste fața lui frumoasă. Simți o mânie înăuntrul lui, în timp ce, încet, își dădu seama care era adevărul.

-Sperai ca la Houston să fii refuzată, nu-i așa? El nu spuse nimic. Fața lui devenise o mască de piatră.

-Nu-i așa? întrebă ea tare.

-Da, la dracu! El înaintă spre ea și o prinse de umeri. Privirea ei se înceteșoșă:

-Asta nu-i corect. Apoi clipi, printre lacrimi. Dur ți se pare corect să nu respecti angajamentul pe care ni l-am făcut unul altuia? întrebă el cu o grimasă. Suntem angajați unul față de celalalt. Nu poți să o iei razna spre Texas și să ignori totul.

-S-o iau razna spre Texas? îi dădu mâinile la parte. Nu înțelegi că povestea asta mă rupe în două? Nu vreau să am de ales între tine și cariera mea.

-Dar o vei face,spuse el amar.

-De ce trebuie să fiu eu cea care să renunțe la ceea ce îți dorește? Nici măcar o singura dată nu te-ai gândit să îți schimbi tu planurile,dar în schimb te aștepti ca eu să mi le schimb pe ale mele.Bătu cu palma în perete.Asta e numai o casă, Drew,nu un templu.Ți-ai înfipt picioarele într-un imobil,într-o proprietate.Asta-i tot.Și tu alegi asta în locul meu!Cuvintele pluteau suspendate între ei.

Drew rămase absolut țeapăn,până ce o privire ciudată îi trecu peste față,ca o umbră.Într-o fracțiune de secundă,Caitlin înțelese că privea în infernul unui om care se confrunta cu o dilemă pe care nu o mai putea controla.Mânia i se risipi și simți din nou durerea inimii ei.

-Dar te iubesc,spuse ea încet.

-Sigur.Vocea lui era fără culoare,plată.Cel puțin,deocamdată.

Martți seara,devreme,Caitlin urmă șirul de pasageri care se îndreptau spre poarta de ieșire a aeroportului.Picioarele îi tremurau.Un nod de emoții o sugrumau.

Avea o senzație de frică.Un fel de sentiment de luptă-pentru-viața-ta însoțea fiecare pas pe care îl făcea.

O va aștepta Drew? Sau va fi din nou acel străin rece,distant pe care îl lăsase luni dimineață?

Își schimbă pardesiul dintr-o mână în cealaltă,apoi își aranjă manșetele jachetei Se uită peste mulțime.Îl văzu,înainte ca el să o observe.Chiar și în mulțime,își spuse cu puțină mândrie,el avea o prezență captivantă.

Probabil că venise direct de la spita, se gândi ea.Purta o bluză albă de spital, peste pantaloni de flanelă gri,o cămașă roz pe dedesubt și o cravată subțire, elegantă.Ea zâmbi.Îi plăcea faptul că era destul de curajos ca să poarte roz.Arăta bine și masculin cu culoarea asta.Drew aruncă o privire spre poarta de ieșire,uitându-se pe deasupra mulțimii,după Caitlin.Când o văzu,ea îi surâse.El simți căldura aceluia zâmbet, trecând peste marea de oameni și mângâindu-l.Era dornic să o vadă.Fusesse departe pentru 35 de ore și nu știa câte minute.I se păruse că durase o viață.Dintr-odată,surâsul ei dispăru,Deveni gravă.

Un sentiment de amărăciune îl cuprinse și își făcu loc prin mulțime,pentru a ajunge la ea.Văzându-l înaintând spre ea,Caitlin își îndreptă umerii și înaintă spre el.Se opriră la câțiva centimetri unul de altul și se priviră.Deveni îngrijorat, văzând expresia reținută din ochii ei.Păru o eternitate,până o simți în brațele sale.Drew își ridică privirea,fixându-i ochii.Atent la fiecare reflex al culorilor ei pastelate,el citi dragoste și tandrețe,dar și durere.

-Ți-au oferit postul!Nu fusese o întrebare,ci o frază pe care i-o putea citi în ochi.

-Da! Vocea ei abia-abia se auzea,dar era calmă.

-Și ai acceptat.Inima i se strânse în piept:

-Formal,încă nu.

-Dar vei accepta.

-Da.

-Ei bine,atunci cred că asta e.Amândoi ne-am luat hotărârile noastre.Acum va trebui le suportăm.

-Drew,te rog...Caitlin închise ochii pentru o secundă.Ce putea spune? Avea dreptate.Deciziile fuseseră luate.Acum,trebuiau să suporte consecințele.

Ea deschise ochii,știind că el va putea citi în ei profundul ei regret.

-Mi-ai lipsit atât de mult.El se aplecă să o sărute pe buze.

-Și tu mi-ai lipsit.Hai.O să ieșim pentru cină.Vom...sărbători evenimentul.

Merseră la un restaurant din Garden District.Curând,erau înconjurați de castroane cu pește marinat.Sosul era picant și delicios,dar nici unul dintre ei nu mănăcă prea mult.Chelnerul luă în cele din urmă mâncarea,consumată doar pe jumătate și turnă cafeaua în cești.

-Mâncarea e excelentă aici! spuse Caitlin,deși își putea aminti cu greutate ce mâncase.Drew murmură ceva aprobator,apoi îi dădu un prosop fierbinte,pestru a-și șterge mâinile.Ea își șterse degetele de sos,cu privirea ațintită asupra lui.Părea obosit.Îi observă cearcănele negre din jurul ochilor.Inspirând,iși adună tot curajul și forța:

-Te iubesc mai mult decât am crezut că aș putea iubi vreodată,Drew! Se aplecă înainte.Nu știu ce să fac cu problema asta a noastră.El luă ceașca și sorbi puțin din cafeaua cu miros de cicoare.Ea nu putu descifra ce gândea el în spatele ochilor acoperiți de sprâncene și a expresiei aceleia de nedeslușit.

-Nu pot refuza posibilitatea pe care *Institutul* mi-a oferit-o,continuă ea.Dar,în același timp,nu vreau să dau deoparte ceea ce ne aparține nouă.Drew îi privi fața,iar ea îl privea atât de rugător.Era ca și când credea că ar fi avut o soluție ascunsă printre inelele de plastic,guma de mestecat și trucurile magice din buzunarele lui.Sprâncenele lui se uniră.El își arată palma,într-un gest de neputință.Nu putea fabrica nici un răspuns magic pentru ea.Nu avea nici unul,

-Ce vrei de la mine,Catie? Aprobarea de a pleca? Bine.O ai.Poți pleca,cu binecuvântarea mea.Vocea lui era caustică și îi displicu și lui.Dar se simțea ca și când ar fi sângerat prin fiecare por.

-Sunt cu spatele la zid,continuă el.Dacă te aștepți să te implor să rămâi,uită de asta,nu mai implor deloc.Tu ai programul tău de cercetări care te așteaptă în

Houston.Eu am o clădire în St. Charles,așteptând să fie refăcută.Dă-mi un răgaz. Nu am nici o soluție magică să fac să meargă lucrurile astea și nici nu știu cum să fac să dispară distanțele care le despart.Făcu un semn chelnerului și își scoase portofelul din buzunar.Alegând o carte de credit,o aruncă pe masă.

Caitlin se lăsă pe spate.Aplecându-și capul,își privi mâinile strânse.Vinovăția și mânia o paralizau.Așteptă până când chelnerul luă cartea de credit și se îndepărtă.Apoi se uită la Drew.Drew stătea pe o parte,cu un picior prins de spatele scaunului.Privea celebritățile de pe perete.Le privea ca și când era fascinat de faptul că toate personalitățile acelea cinaseră în același restaurant.Dar ea știa că nu îi prea păsa de asta.

-Ar fi mai ușor pentru tine dacă m-aș muta? întrebă ea.Cred că aș putea sta cu Debbie Wilson pentru o perioadă.Era ucigător pentru ea să rostească lucrul acesta.Fiecare nerv din corpul ei era tensionat în așteptarea răspunsului.

El o pironi pe scaun cu o privire ascuțită.

-Nu,la dracu! Nu fi proastă,Caitlin.Am să profit de timpul pe care îl mai avem. Frustrat și rănit,își trecu degetele prin păr.

-Uite,admit că ți-a fost oferită o posibilitate minunată,spuse el pe un ton mai blând.Sunt mândru de tine.Dar pe moment nu mă simt destul de nobil sau altruist ca să fiu fericit pentru asta.Dă-mi ceva timp să mă adaptez.Până în iulie, poate putem găsi vreo soluție la problema asta.Nu sunt înnebunit după ideea relațiilor de la distanță.Dumnezeu știe că am avut destule,peu o viață întregă. Dar ar putea fi singura noastră soluție.Înainte ca ea să poată spune ceva, alarma lui portativă îi făcu atenți.O privi,oprind-o,apoi,fără nici un cuvânt,își împinse scaunul înapoi și părăsi masa,în căutarea unui telefon.Chelnerul se întoarse și puse nota de plată și cartea de credit pe masă.Ea scutură din cap,când el o întrebă dacă mai dorește ceva.Când Drew se întoarse,semnă nota și își puse cartea de credit în buzunar.

-Hai să mergem.Ea se ridică și-și puse haina pe umeri.Nici unul dintre ei nu vorbi,în timp ce părăseau restaurantul.Afară,aerul rece îi atinse obrazul.

Tremura.Împiedicându-se de o porțiune inegală de trotuar,ar fi căzut dacă nu ar fi fost brațul lui să o susțină.Odată ajunși în mașină,îi privi profilul întunecat.

-E vorba de Joey? El porni motorul:

-Da.Tonul lui era sec.

-E ceva în neregulă? Parcă ai spus că starea lui se ameliorase.

-Da.Situația se îmbunătățise,mai ales povestea cu plămâni.Cu puțin noroc,putea merge acasă,într-o săptămână sau două.Vom continua tratamentul lui în afara spitalului.

-Ah,atunci nu trebuie să mergi la spital,astă seară,spuse ea ușurată.

-Ba da.Ceva nu merge totuși bine la Joey.A plâns mult și are probleme cu respirația.Medicul de gardă i-a dat oxigen,peu a-i regla respirația și pentru a-l calma.Mă duc să stau cu el puțin.

-Crezi că e necesar? Măinile lui Drew se strânseseră pe volan.El îi întâlnește privirea, ceea ce îi spunea că el știa mai bine cum să aibă grijă de pacientul lui.

Făcu un viraj și se înscrieseră în trafic.Acoperindu-se mai bine cu pardesiul, pentru a face față frigului de dinăuntru și de afară,Caitlin își mușcă buza pentru a nu începe o nouă discuție:Când ajunseseră pe strada lor,ea nu mai putu rezista:

-Drew,începu ea nervoasă.El o privi,apoi privi spre strada luminată.

-Am să-ți spun ceva care nu o să-ți placă,zise ea.Dar va trebui să stai și să te gândești.Să apreciezi...

-La dracu,Caitlin,n-ai să te muți.Nu am să mă cert cu tine pentru asta,acum.Nu am nici timpul,nici energia.

-Nu aveam de gând să spun nimic despre mutat așa că nu țipa.

-Îmi pare rău,scumpo.Oftă obosit.N-am vrut să-ți iau vorba din gură.Dar de câte ori mă întorc,în ultima vreme,dau cu nasul într-un zid.Sunt într-o tensiune teribilă și abia mai pot să mă controlez,în acest moment.Orice îți trece prin cap,păstrează pentru mai târziu.

-Nu e vorba despre noi.Vreau să vorbesc cu tine despre Joey.Ești prea atașat de copilul ăsta.Ți-ai pierdut obiectivitatea.Nu îmi poți spune că dacă ai fi primit vreun telefon pentru oricare din ceilalți pacienți,te-ai fi grăbit așa spre spital.

Cineva a avut grijă de el E în regulă pentru noaptea asta.Nu e necesar să stai cu el.Te-ai gândit la ce faci,lăsându-l să devină dependent de tine?

Pe Drew îl durea maxilarul din cauza încheștării dinților.

-Doctore MacKenzie,nu aș avea pretenția să spun cum trebuie să-ți tratezi pacienții.Nu te amesteca nici tu în domeniul meu.Opri mașina în fața casei.

-Ai cheile? întrebă el.

-Drew!Își lăsă mâna pe umărul lui și îl simți tensionat.El n-o privi.

-Nu mă aștepta.Nu știu când voi fi acasă,zise el.Ea mai încercă încă o dată.

-Ești șeful de la pediatrie.Dacă tu ai descoperi că unul din medici ar fi personal atașat mai deosebit de un pacient,l-ai învăța minte.Sunt sigură că i-ai da pacientul altuia.Trebuie să cedezi.Discuția asta despre presupusa pierdere a obiectivității lui,îl umplea de mânie.Reacționă pur-și simplu,aplecându-se înspre ea și deschizându-i ușa.

-Ieși!Vocea lui era rece și decisă.Încă o dată,Caitlin îl privi o secundă.Apoi ieși repede și trânti ușa.

Rămase pe trotuar,simțindu-se paralizată,în timp ce el se îndepărta.

CAPITOLUL 12

Printr-o mică fantă a perdelelor,lumina cenușie a dimineții se strecura în camera spitalului.Drew stătea zdrobit,într-un scaun din vinilin.Își trecu o mână peste față.Ochii îi erau aproape închiși de nesomn.Nu se mai simțise atât de extenuat mental,de când fusese intern,cu ani în urmă.Aruncă o privire spre pat.

Joey dormea liniștit cu corpul lui slăbuț strâns tot lângă paravanul patului.

Somnul lui profund nu fusese întrerupt de probleme respiratorii sau de tuse.

Spre deosebire de el,Drew își petrecuse noaptea într-un coșmar al reflecțiilor și al propriei încriminări.Pătrunzând în colțurile întunecate ale minții lui,își analizase acțiunile cu multă onestitate.Acum,îi rămăsese un singur gând.O iubea pe Caitlin MacKenzie.O iubea mai mult decât orice.Fără ea,viitorul îi apărea întunecat și pustiu.Drew se ridică și merse spre chiuvetă.Își dădu cu apă rece peste față,apoi luă pe nevăzute un șervețel de hârtie și se șterse.

Aruncă o ultimă privire copilului care dormea,înainte de a părăsi camera.

Ajuns pe coridor,se opri pentru o clipă,lăsându-și ochii să se adapteze la lumina strălucitoare.Se simți cu adevărat extenuat închizându-și ochii,se sprijini de zid.

Poate că ar fi trebuit să ceară o ceașcă de cafea de la surori,înainte de a merge acasă.Simți cum cineva îl trage de halat.Privind în jos,văzu o pereche de ochi căprui gravi,care îl priveau.Ochii aceia aparțineau spiridușului numit Mary,căreia toți îi spuneau Zoo.

-Bună,doctore Drew,spuse ea timid.Bună dimineța,domnișoară Zoo.Reuși să zâmbească.Ești teribil de vrednică în dimineța asta.Surorile știu că ai evadat din salon? Fața ei maronie se strânse într-un zâmbet conspirativ.

-Încă nu.N-ai să mă spui,nu-i așa? El scutură din cap și își puse mâna pe inimă.Micuța îl studie pentru un moment,apoi se încruntă.Își plecă privirea și se uită la papucii de iepuraș din picioare.

-De ce nu mă mai placi? Drew,surprins,deveni orb și surd la palavrageala celor doi îngrijitori care spălau pe jos la numai câțiva metri.Îngenunche la nivelul lui Zoo.

-Ba,îmi placi,desigur.Zoo strânse din umeri,lovind cu vârful papucului în plăcile de mozaic ale podelei.

-Dar...nu mai spui nimic vesel în ultimul timp.Și prea rar vii să te joci cu noi,în Camera Însorită.Drew păli,auzind mustrea nevinovată din vocea copilului.

Înghiți în sec,cu o bună doză de vinovăție.

-Îmi pare rău,Zoo.Cred că nu prea m-am simțit vesel în ultimul timp.

Am fost teribil de nesuferit?

-Da. Am un joc nou. Mi l-a dat bunicul. E destul de simpatic.

Nu putu rezista speranței care strălucea în ochii ei căprui minunați.

-Am terminat pentru astăzi. Dar mâine ne jucăm.

-De-adevăratelea? El zâmbi. Ea voia întotdeauna să știe dacă o promisiune era adevărată. Altfel, îi spusese ea odată, era prea ușor să nu o ții.

-De-adevăratelea, micuță Zoo. Am să mă joc cu tine și cu toți prietenii tăi, spuse el solemn, imitându-l pe doctorul Seuss.

-Strașnic! Ea se întoarse pe călcâie. La revedere, doctore Drew.

El își băgă mâinile în buzunare și privi după micuța fetiță, până când dispăru după colț. Auzise din gura unui copil, același lucru pe care-l auzise și din gura femeii pe care o iubea, se gândi el obosit. Fiecare își exprimase preocuparea în felul ei, dar amândouă ajunseseră la aceeași concluzie. Era prea atașat de un singur pacient. De ce trecuse peste orice regulă în privința lui Joey Anderson? Din simpatie, probabil, simțea un fel de ciudată înrudire cu puștiul. Joey îi amintea de el însuși la aceeași vârstă. Știa amândoi ce înseamnă să îți fie frică, dar, în același timp, voiau să arate lumii un zâmbitor nu mi pasă.

Era timpul, își spuse Drew, să spună adio multor lucruri. Lui Joey, nesiguranței din trecut, bunurilor în proprietate. Își lăsă pilotul automat intern să preia controlul și să îl conducă spre ascensor. Voia să meargă acasă, să se ghemuiască lângă Catie, și să o lase să îi vindece sufletul rănit. Când ajunse acasă, o găsi în sufragerie.

Dormea pe sofa, strânsă toată într-o pătură. După dărele de machiaj de pe obraz, înțelese că plânsese. Se așeză pe scaunul din apropiere, își propti cotul de spătar și își prinse bărbia în mână. Timp îndelungat, o privi doar, iubindu-i fiecare linie, fiecare suprafață și unghi al feței.

Apoi, privi în jur, la spațiul pe care-l numise „casă”. Fără ea, înăuntru erau numai pereți, ferestre și bunuri materiale. Singura casă de care avea cu adevărat nevoie, era în mâna ei. Auzind-o mișcându-se și gemând încet, privi înapoi spre sofa. Ea deschise ochii, clipi și se încruntă, confuză.

-Bună dimineața, dragoste. Privirea ei o întâlni pe a lui. Ochii ei păreau să-l pătrundă, ca și când ar fi încercat să îi vadă sufletul. Ea era sufletul lui. Trebuia să i-o fi spus, cândva. Iată, își dorea să-și petreacă întreaga viață lângă ea. Tot ceea ce trebuia să facă era să accepte. Își deschise brațele, larg.

-Vino aici, Catie. Fără să vorbească, ea aruncă pătura, se ridică și se îndreptă spre el. Când ajunse aproape, el o prinse și o cuprinse în brațe.

-Casa nu e un spațiu, murmură ea. Îl sărula ușor, apoi își îngropă fața în scobitura gâtului lui. El fu surprins să o audă pronunțând un gând atât de asemănător cu al

lui,de acum câteva secunde.Tot ceea ce putu spune fu:

-Ce-ai spus?

-Casa e un sentiment care vine de aici,spuse ea,punându-și mâna peste inima ei.Înseamnă să fii cu cei care te iubesc.Eu știu cât de mult iubești New Orleans-ul,dar dragostea noastră este mai importantă.Ne putem face o casă,oriunde.

Ea își ridică privirea,lăsându-l să vadă dragostea și vulnerabilitatea din ochii ei.

-Te rog,gândește-te la asta.Vreau să mă căsătoresc cu tine și să ne facem o casă în Houston.Emoția i se oprise în gât.După ce discutaseră de atâtea ori despre subiectul ăsta,știa că ea avusese nevoie de curaj ca să îi spună asta.Dar îl iubea și era dispusă să riște să fie refuzată.Se simți dintr-odată atât de umil.

Luându-i fața în mâini,o sărută tandru.Accept.Dacă m-ai fi întrebat,aveam de gând să te urmez la Houston și să dorm pe pragul ușii tale,până ți s-ar fi făcut milă de mine.Inima ei se umplu de dragoste.

-Ah,Drew,îmi era teamă că ai să spui nu.Ochii lui se umplură de o tandrețe intensă.Am petrecut mai toată noaptea,încercând să înțeleg câte ceva din mine însămi.Nu reușesc nicidecum să mă văd fericit fără tine.Revedeam mereu momentul în care îmi spuseseși că alesesem o bucată de proprietate,în locul tău.

Așa cum ai avut dreptate în cazul lui Joey.Am să predau cazul unui alt medic.

Îi sărută o lacrimă care îi alunecă pe obraz.

-Cu tine,casa ar putea fi și în mijlocul unui aisberg,tot nu mi-ar păsa.Casa e un sentiment.Vreau să îl simt alături de tine,pentru totdeauna.

-Păstrează-mă,șopti ea.Iubește-mă.

-Te iubesc.El se lăsă împreună cu ea,încet,pe podea,și apoi,încet,se dezbrăcă unul pe celălalt.Bucuria sclipi în ochii ei și se reflecta în ochii lui.Dulci cuvinte de tandrețe și promisiuni ,acompaniau mâinile lor,care se mângâiau.Se uniră într-o singură ființă și lăsară ca flăcările pasiunii să îi conducă singure.După aceea,Caitlin se așează deasupra,savurând liniștea care se scurgea între ei doi.

-Îmi pare rău de proprietatea din St.Charles,spuse ea.Știu cât de mult a însemnat pentru tine.El își ridică umerii greoi.

-E o relicvă frumoasă.Dar mai degrabă aș pierde-o pe ea,decât pe tine.Hai să facem o excursie,în weekend,și să vedem ce posibilități de construcție găsim acolo.El zâmbi și o sărută pe frunte.Simțul umorului reapăru brusc din ascunzătoare.

-Când m-ai servit doar cu desertul,atunci,te-ai gândit că va duce vreodată la așa ceva? Ea mârâi:

-Nu mă lași deloc să uit de întâmplare,așa-i?

-Nu,cât voi trăi.Zâmbi,apoi o întoarse pe spate.

Caitlin se opri în pragul sufrageriei ei. Arăta plăcut. O decorase în tonuri crem, cu nuanțe de albastru. Privirea îi alunecă spre cămin. În apropiere, stătea un leagăn de lemn. Fusese sculptat de mână și acoperit cu o plăpumioară cusută de mână. Nu exista nici un corpușor cald, care să stea în el. Dar, poate, se gândi ea, va fi peste un un sau așa ceva. Traversă camera, pentru a pune tortul cu frișcă pe masă, lângă sofa. Apoi așteaptă ca el să intre în cameră.

Privi prin fereastră. Deși nu era decât luna martie, primăvara sosise, aducând zile calde și o explozie de flori îmbobocite, de toate culorile. Nuanțe incredibile decorau cerul Sud-Vest-ului, în timp ce noaptea se apropia.

Fusese un an bun. Îi plăcea munca pe care o făcea la *Institut*. Era așa cum visase ea, ba chiar mai bine. Toate visurile deveniseră realitate.

La început, fusese îngrijorată că Drew nu se simțea cu adevărat fericit, plecând din New Orleans. Grijiile ei fuseseră nemotivate, totuși. După părerea soțului ei, Houston era unicul loc în care puteai trăi. Nu la mult timp după ce sosiseră în Houston, el contactase patru doctori ale căror opinii, în ce privește realizarea unui sistem medical care să asigure îngrijirea bună și ieftină, erau asemănătoare cu ale lui. Într-un fel, se gândi ea, toți cinci erau niște hippy din anii 60. Cumpăraseră și reamenajaseră o casă veche dintr-un cartier sărac al orașului, care era pe jumătate centru comercial și pe jumătate centru rezidențial. Acordau îngrijire medicală, printr-un sistem cât se poate de elastic; oamenii plăteau în funcție de posibilitățile lor materiale. Ea zâmbi, în timp ce își imagina casa veche de la început de secol, căreia îi refăcuseră acoperișul. Nu părea nici pe departe o clinică particulară. Era exact ceea ce părea, un loc prietenos și uitat, în care oamenii se simțeau imediat ca la ei acasă. Pacienții veneau cu grămada. Drew era ocupat până peste cap cu copiii și se simțea fericit. Ea tremura ușor. După un an de căsătorie, gândul la Drew îi mai provoca multă bucurie simți că bucuria aceea sporea tot mai mult, înăuntrul ei. Sunetul motorului unei mașini îi atrase atenția. Privi pe fereastră și văzu un Mercedes argintiu, intrând în parcare. Râse încet și așteaptă. Drew închise ușa de la bucătărie, cu piciorul. Deodată, un fel de căldură, sentimentul de „acasă”, îl învălui. Va pierde vreodată sentimentul acesta? se întrebă. Se îndoia. Era prea frumos, ca să Idevină blazat sau nepăsător. Așeză o cutie albă pe dulăpior. Deschizând-o, scoase dinăuntru un tort cu frișca. Cântând „*La mulți ani cu fericire, pentru tine*” el ieși în căutarea femeii care făcuse ca acest cântecel să devină posibil.

SFARSIT